

BURMESE
CLASSIC
COM

အိုင်

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ

ရွှေသမင်

စာပေမှာ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

မျှင်

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့

ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ

(ဇာတ်သိမ်း)

ရွှေသမင်စာပေ
အမှတ် (၃၇/၃၉)၊ ၄၄ လမ်း
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

အခန်း (၂၈)

“အ...”

“အင့်”

သူ့ကိုယ်က အောက်က၊ မခိုင်းက အပေါ်စီးမှဖြစ်ကာ သူ့မမှာ တံတောင်တစ်ဖက်ပဲနာကျင်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ‘အင့်’ ခနဲညည်းသံ ထွက်လာသော သျှင် ဘက်မှာ မချီမဆုံဖြစ်သွားပြီကို မခိုင်း သိလိုက်၏။

လဲမှာစိုးလို့ ဆွဲမိကာမှ ကိုယ့်ကြောင့် ပိုဆိုးသွားသဖြင့် ထိတ်ထိတ် ပျာပျာကျုံးထမိသည်။

“သျှင် ... သျှင် ခေါင်းကို ထိသွားသေးလား၊ ဘယ်မှာနာသွားတာလဲ”

“အား... ကျောထဲက ...”

ဟု တစ်ပိုင်းတစ်စဖြေပြီး သျှင် က သူ့ဘာသာ လက်ထောက်ထဲ ၏။ ထလိုက်ရင်းမှ...

“ကောင်းတယ်၊ နောက်ထပ် တိုက်ပေါ်ကဖြစ်ဖြစ် တွန်းချခံရရင် ပိုကောင်းမယ်”

ရွှေသင်္ဃာတေ

BURMESE
CLASSIC
COM

“ဘာ ...”

“နာတာကနာတာပဲ၊ မျက်လုံးထဲမှာ ပြန်ကြည့်လာတယ်”

“ဟင် တကယ်လား”

မခိုင်း က သျှင် ကို တွဲထူပေးရင်း ဝမ်းသာအားရလေးမေး၏။ သျှင် က ခေါင်းညှိတ်၍ အတူတူမတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ဟန်ချက်ကမည်။

မခိုင်းသည် ဝရန်တာဘက်ကို ကျောလေးကပ်ကျသွားကာ သျှင် က ဖက်လျက်သားပုံနှင့်ပူးကပ်ပါသွား၏။

“သျှင် ...”

မခိုင်း ပြန်ရုန်းတော့ သျှင် က ဖယ်မပေးသဖြင့် လန့်ဖျပ်ကာ မော့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ နီးကပ်နေသည့် မျက်နှာနှစ်ခုသည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် နီးကပ်လျက် မခိုင်း ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားလေ သျှင် က ဖက်ထားလေ၊ ပြီးတော့ သူသည် မခိုင်းကိုပဲ ငေးမောရင်း ...

“သိပ်လှတာပဲနော်၊ ကျွန်တော် မခိုင်းနဲ့ ခုလို အတူရှိနေခွင့်ရလိမ့် မယ်လို့ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ ဒီညက စိတ္တဆန်တဲ့ညပါ။ အစကတည်းက ရူးချင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သွက်သွက်ခါရူးသွပ် စေတဲ့ညပါ”

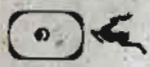
သျှင် က ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်ပြောနေရင်း ဖက်ထားသည့်လက် တွေကို ဖြေချပေးလိုက်၏။ မခိုင်းလိုပဲ ဝရန်တာမှာ ကျောနဲ့ထိန်းမှီရင်း မျက်နှာကိုမော့လှန်ထားလျက် ...

“ဖေဖေက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ‘စည်းစိမ်သျှင်’ လို့ပေးခဲ့တာလဲမသိဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်လိုစည်းစိမ်တွေရှိနေလို့လဲ၊ ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာရှိလို့လဲ၊ တကယ်လိုချင်နေတဲ့အရာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှ စည်းစိမ်ရှင်ပါ။ ကျွန်တော် လိုချင်တာတွေ ဘာတစ်ခုမှမရခဲ့ဘဲနဲ့ ဒီနာမည် က ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

သူပြောနေတာတွေကို မခိုင်း နားမလည်ပေ။ ဘာကိုလိုချင်နေ တယ်ဆိုတာတော့မသိပါ။ သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ခံလိုက်ရသည့် ကိုယ်ကို မလုံ မလဲ ဟိုဒီလျှောက်ပွတ်ရင်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့လည်း စကားလုံးရှာနေမိ သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းရှာရာမှာကိုတောင် သတိမရတဲ့ အဖြစ်။

အခန်း (၂၉)

နေရာတကာမှာ ပွင့်လင်းတတ်ခဲ့သည့် သူမသည် ညတစ်ညနှင့် အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကိုကျတော့ သူမ၏အိပ်ခန်းလေးထဲမှာပဲ တိုးတိတ်စွာ ရင်ဖွင့်ခဲ့ရ၏။

နားထောင်နေခဲ့သောသစ္စာသည် ဖုတ်လိုက်ဖုတ်လိုက်ကြွတက်နေသည့် ရင်ဘတ်လေးကို ဖိနှိပ်ထားရင်း မျက်လုံးတွေလည်းပြူးကျယ်ကာ...

“ဘုရား... ဘုရား။ နင့်ကြောင့် ငါ ဘုရားတရတာတွေ တစ်ခါ ‘တ’တိုင်းသာ နတ်ပြည်မှာ တစ်ခါဘုံပေါက်နေမယ်ဆိုရင် အဆင့်တွေအများကြီးတက်မြင့်ပြီး ငါ သေရင် နတ်ပြည်လွန်ဘုံမှာ တစ်ယောက်တည်း တက်နေရမလားမသိဘူး။ ဒုက္ခ”

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ နင်ကလဲ”

အိပ်ရာပေါ်မှာ နှစ်ယောက်ကပ်နေတာမို့ မခိုင်း က သူမပိုက်ထားသည့် ခေါင်းအုံးနှင့် သစ္စာမျက်နှာမှာ ဖိကပ်ပစ်လိုက်သည်။ သစ္စာက မျက်နှာကိုလည်းရှောင်သည်။ လက်ကလည်းဖယ်ချပစ်၍...

“နင် ချောချောမောမော ပြန်ထွက်လာနိုင်တာ ‘ဘုရားမ’တာပဲ မခိုင်းရယ်၊ တော်သေးတာပေါ့နော်၊ ဒေါ်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီး ကယ်လို့”

မခိုင်း ခေါင်းညှိတ်သည်။ သူမ ခုချိန်ထိ တစ်မှေးမှလည်းမအိပ်ရသေးစေ။ သူမ ထွက်လာတဲ့အထိ သျှင်လည်းမအိပ်သေး။ ပန်းကိုဆွဲလိမ့်လို့ကား၊ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရှိက်လိုက်၊ အမျိုးမျိုးစကားတွေဆို၊ ထုနှက်ရှိက်ပုတ်၍ သျှင် မျက်ဝန်းများထဲမှအိပ်စက်ခြင်းကို မခိုင်း တိုက်ထုတ်ခဲ့၏။

ပြန်မည်ဆိုတော့ ဒေါ်ကြည်အသံကြားတာနှင့် သျှင် သူ့အတွက် ယူယူသလဲ ဖြစ်သွားရှာသည်။ သို့သော် တံခါးဝရောက်မှ ပြန်ဆွဲထားကာ ...

“မခိုင်း...၊ မခိုင်း အခုလိုဖြစ်တာကို တော်တော်လန့်သွားမှာပဲနော်၊ ကျွန်တော့်ဆီကို နောက် ဘယ်တော့မှခြေဦးမလှည့်တော့ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေလဲဖြစ်သွားမှာပဲ”

မခိုင်း သူ့ကိုနှစ်သိမ့်ဖို့အတွက် ခေါင်းခါပြရင်း နှုတ်ခမ်းတွေလည်း ဖွင့်မိ၏။ ဒေါ်ကြည်က ဘာမှပြောခွင့်မပေးတော့ဘဲ တစ်ဖက်ကနေ မခိုင်းလက်ကို သတိပေးသလိုဆွဲလုပ်ကာ ...

“သွားမယ် မိန်းကလေးရဲ့၊ နောက်မှပြောကြတော့၊ လာ လာ”

“မခိုင်း ကျွန်တော် ...”

သူ အခန်းပြင်အထိထွက်ပါလာသည်။ မခိုင်းလက်ကို မလွှတ်သောကြောင့် သူ့ပါ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဒေါ်ကြည်၏ ဆွဲအားနောက်ကို မခိုင်း ကမန်းကတန်းလိုက်ခဲ့ရသဖြင့် ဆုပ်ဆွဲထားသည့် သူ့လက်ထဲကနေ လွတ်သွားခဲ့သည်။

သူ နံရံမှာ ယိုင်ခန့်ကပ်ကျန်ခဲ့သည့် ငေးမောနေခဲ့သောပုံရိပ်ဟာ ခုချိန်ထိ မခိုင်း အိပ်လို့မပျော်နိုင်သည့်အကြောင်းနှင့်သက်ဆိုင်နေသည်လား။

ငေးနေသည့် မခိုင်းမျက်နှာ ချောင်ချောင်လေးကို သစ္စာ သေချာ ကြည့်ကာ ...

“မနက်လေးနာရီကြီးထွက်လာကြတော့ အဲဒီအိမ်က အိမ်ဖော်တွေ၊ လူကြီးတွေက ဘယ်သူ့ကို မနိုးကြဘူးလား၊ ခြံစောင့်ရော”

“ခြံစောင့်က အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးရဲ့ ယောက်ျားပဲဟ၊ သူတို့က သျှင် အတွက် ကူညီနေကြတာလေ”

“အလုပ်သမားတွေကတောင်မှ ဒီလိုဝင်ပါနေကြတာဆိုတော့ သူတို့ မတရားတာပေါ်နေပြီပဲ၊ နှင်ပြောသလို အဲဒီလူကို ဆေးမကုဘဲ တမင် ထားတာဖြစ်နိုင်တယ်ဟ”

“ပိုဖြစ်နိုင်တာက နေ့တိုင်းပုံမှန်တိုက်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဆေးတွေပဲ၊ အဲဒါတွေကို ငါ မသင်္ကာဘူး”

မခိုင်း က ခံပြင်းသည့်မျက်နှာလေးနှင့်ပြောနေသည်။ အသံခပ်အုပ် ခုပ်နဲ့ပေမယ့် ခံပြင်းဒေါသများနှင့် စကားသံက မာကျောပြတ်တောက် လျက်...

“ဆေးတိုက်ပြီဆို မျိုချတဲ့အထိ စောင့်တိုက်တယ်၊ မသောက်ဘူး ဆိုရင် ‘သောက်လိုက်ပါသားရယ်၊ ဒီမှာ ဆေးထားခဲ့မယ်၊ သား ခံရခက် လာရင် ဆေးသောက်မှပျောက်မှာ၊ သောက်လိုက်နော်’ ဘာညာနဲ့ မစည်း ရုံးသင့်ဘူးလား၊ ဆေးကို ထားခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဘာစိတ်ကူးတွေပဲ ဂိုဏ်း ဘယ်လောက်ပဲ ခေါင်းမာမာ ဝေဒနာဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဆေးဟာ မီးခဲပဲ ဖြစ်ဖြစ် မျိုချမှာပဲ”

“အေးနော်”

“သျှင်ကို အဲဒီလို ငါပြောတော့ ...”

“ဘာပြောတာလဲ”

“ဝေဒနာဖြစ်လာတော့ ဆေးကို မတမ်းတဘူးလားလို့ပေါ့”

“ဘာပြောလဲ”

“တမ်းတလို့သောက်လဲ ထူးမှထူးတာတဲ့၊ သူ့ရဲ့ ဝေဒနာဆိုတာက ကိုယ်ပူဖျားနာပြီး ချမ်းတုန်ဖြစ်တာမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ အိပ်ချင်တဲ့ဝေဒနာ လေ၊ သူလိုချင်တဲ့ဆေးက ထုံထိုင်းအိပ်ချင်နေတာကို ပျောက်တဲ့ဆေး၊ အိပ်အိပ် မအိပ်အိပ် အချိန်တိုင်းမှာ ထုံထိုင်းလေးလံနေရတဲ့ သူ့အာရုံ ကြောတွေကို လန်းချင်တာ၊ အိပ်ပျော်သွားရင် ထုံထိုင်းနှိုင်းနေတာတွေ တော့ မသိတော့ဘူးပေါ့၊ အိပ်တဲ့နောက်ပါကုန်တာကိုး၊ ဒါကို ‘ဆေး’လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး သူ့ကို တစ်လျှောက်လုံးက တိုက်လာခဲ့တာ”

“ဪ... အိပ်ချိန်ရောက်လို့ မူးမိုက် တုန်ချညှိလာရင် ဆေး သောက်လိုက် သားလေး၊ ဒါမှပျောက်မှာ အဲဒီလိုလား”

မခိုင်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ သစ္စာကလည်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေ၏။

“နင် စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ခု မသောက်ချင်ရင် နောက် သောက်ချင် အောင် ချော့မော့ပျောင်းဖျပြီး ဒီဆေး ထားခဲ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“သျှင် က ပြောတော့ ဆေးကို စားပွဲပေါ်မှာချထားပေးခဲ့တယ် ဆိုတာ တစ်ခါမှမရှိဘူး၊ အိမ်ဖော်နဲ့ပေးတိုက်ခိုင်းလိုက်တာမျိုးလဲ လုံးဝ မရှိဘူးတဲ့၊ အဲဒီဆေးကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတာပေါ့၊ နောက်ဆုံးဟာ ဒေါ်ကြည်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးတော့ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ခွင့်ရနေတယ်ဆိုရင် တောင်မှ ငါ မရမကတောင်းကြည့်မိမှာ၊ ဆေးတောင့်ဆိုတာက အထဲမှာ ဒီဆေးတွေပဲ ဟုတ်၊ မဟုတ် ဘယ်သူသိမှာလဲ”

“ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ”

“ငါက ဆေးဝါးကုမ္ပဏီမှာလုပ်နေတာ လူအထင်ကြီးခံချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဆေးပညာကို တကယ်ဝါသနာပါတာ”

“အေးဟယ်၊ ငါတို့သုံးယောက်က ဝါသနာတူပဲဟာ”

“သူ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအကြောင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြားလိုက် ကတည်းက ငါ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ၊ အဲဒါကြောင့် သူ ဘာဆေးတွေသောက် နေသလဲဆိုတာကို တွေးမိတာပေါ့၊ ဒီဆေးကိုတောင်းယူပြီး ငါတို့ရဲ့ ဆရာ တွေနဲ့ပြမယ်၊ ဓာတ်ခွဲခန်းစမ်းသပ်မယ်၊ ငါ့ရဲ့ အစီအစဉ်တွေက ရိုးရိုးပါပဲ၊ ဒီဆေး ရိုးမရိုး စမ်းကြည့်ချင်တာမှာ လူတွေက မှန်နေရင် သူတို့ ဂရုစိုက် ဖို့ လိုသလား၊ ဆေးမမှန်ရင် ဆေးမှာပဲ အပြစ်ရှိမှာလေ၊ ကျန်တာ ဘာမှ မဆိုင်ဘဲနဲ့ အခုလို ဘာဖြစ်လို့ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖိသိပ်ဝှက်လျှိုနေကြ တာလဲ”

“ဟင်း...”

သစ္စာက သက်ပြင်းလေးရှိက်၍ ခေါင်းခါသည်။

“ဒီအဖြစ်က သဘာဝကျကျ အဖြေထွက်လာရင် ကြောက်စရာ ကြီး မခိုင်းရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွင်းရေးတွေထဲမှာ ကိုယ်က ‘သပွတ်အူ’ ထဲရောက်သလိုဖြစ်နေဦးမယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ကြမှုတွေ နှင် မကြားဖူးဘူး လား၊ အမွေလိုချင်လို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် သတ်ကြ၊ ရူးကြ”

“ကြားဖူးတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် မသင်္ကာမှုတွေ ပိုဖြစ်နေတာပေါ့”

“နင် အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ စပြီးပတ်သက်လိုက်တာကိုက ကံမကောင်း ခြင်းတွေကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သလိုပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မသိရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်နှင့် သစ္စာက စိုက်ကြည့်သည်။ ခုချိန်ထိ မအိပ်ရသေးဘူးလည်းပြောရဲ့၊ အိပ်ချင်ပုံလည်းမပြသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကိုပဲ အားသန်နေသည့်မျက်နှာလေးကို ရင်လေးစွာငေးမိ ခြင်းဖြစ်၏။

“တကယ်ပဲ ငါတို့သုံးယောက် အမြဲလိုလို အတူရှိနေတတ်ရဲ့သားနဲ့

အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ နင်ဆုံလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ငါတို့ မသိလိုက်ဘူး”

“ဘယ်သိမလဲ၊ အချိန်အဆက်လုပ်ထားကြပြီးမှ ဆုံဖြစ်တာမဟုတ် ဘူးလေ၊ မထင်မှတ်ဘဲသွားဖြစ်၊ ဆုံဖြစ်နေကြရင်း ခုလိုတွေပြီကုန်တာ”

“ငြိရုံပဲငြိတာနဲ့တောင် အခု ရှုပ်ကုန်ပြီလေ မခိုင်းနဲ့၊ အရှိန် နဲ့ နင် လက်ထပ်ဖို့က ကပ်နေပြီ၊ ဒီကိစ္စတွေ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပေါ်သွားရင် ဘယ် လိုလုပ်မလဲ”

မခိုင်း ငိုငိုသွားသည်။ ချောမွေ့ခိုင်ကြည်သော ကိုကိုမျက်နှာကို သတိရကာ ရင်လေးသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်၏။ မာနကြီးသော၊ ခွင့် မလွှတ်တတ်သော ကိုကိုထံမှ ပြန်လည်ကမ်းလင့်ခြင်းကို ရခဲ့တာတောင် ကံကောင်းလို့။

“ဟုတ်တယ် သစ္စာ၊ ခုမဟုတ်ဘဲ နောင်တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီလိုရှိခဲ့ဖူး တာကို သိသွားရင်... ကိုကိုက သည်းခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလဲ ဝန်ခံဖို့ ပြောပြဖို့တွေလုပ်ဖို့တော့ စိတ်မကျန်းနဲ့နော်၊ ကိုယ် ကြိုတင်ကြစည်ခဲ့တဲ့ကိစ္စလဲမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒါတွေဖြစ်ခဲ့တာ ငါက စပြီး သိနေတဲ့သူတွေ နှစ်ယောက်သုံးယောက်ရှိတယ်၊ ဖြစ်လာရင် ရှင်း လိုက်ရုံပေါ့ဟ၊ အဲဒီကျရင် လင်ရယ်မယားရယ် ဖြစ်နေကြပြီဆိုတော့ သူ ခွင့်မလွှတ်လို့မရတော့ဘူး၊ ငါ သတိပေးနေတာက နှင် နောက်ထပ် ဟို တစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မပါမိအောင်နေဖို့ပဲ”

ပြောပြီး အကဲခတ်လိုက်တော့ မခိုင်း ပုံစံက ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ သိပါပြီ’ လို့ ခေါင်းညိတ်လာမယ့်ပုံ မရှိ။ သစ္စာ မကျေမနပ်လေးဖြစ်သွား မိကာ ...

“မခိုင်းရယ် အရှိန်ကိုလဲ နှင် သေလုမျောပါးချစ်ခဲ့ရတာ၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ထိ သေချာသွားခဲ့တာရော ဘယ်လောက်ကံကောင်းသလဲ၊ ငါပြောတာက သူချမ်းသာတာ၊ တော်တာကို အဓိက ရှေ့တန်းတင်နေ

တာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကိုလဲရတယ်။ သူက လူအများကြီး အထင်ကြီးလေးစားနေတဲ့လူပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို ပြောချင်တာ၊ ဘာဖြစ် ဖြစ်ဟာ အရှိန်လိုလူနဲ့တော့ နှင် မလွဲစေချင်ဘူး။ အန်တီတို့ကလဲ မင်္ဂလာ ပွဲနီးလာလေ ရင်ထိတ်နေရလေဖြစ်နေပုံပဲ။ စေ့စပ်ပွဲတုန်းက နှင် လုပ်ထား တာကို လန့်နေတာပေါ့။

“ဪ... ငါလဲ ဒီလိုဖြစ်ချင်ပါ့မလား?”

“အမယ်လေး...လေး၊ ရှင်က မဖြစ်ချင်ဘဲ ဖြစ်ရပေမယ့် လုပ်ချ လိုက်တာလဲ ကြည့်ဦးလေ။ ဖိတ်စာအကောင်းစားနဲ့ ဟာယုလူသိရှင် ကြား အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်လောက်အောင် စီစဉ်ထားတဲ့စေ့စပ်ပွဲကိုမှ ဂရုမစိုက်စွာလုပ်ပစ်လိုက်တာ။ အရှိန်လိုလူက ခုလို နှင့်ဘက်ပြန်လှည့် လာတာ အံ့သြဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ”

ဒါကျတော့ မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့သွားသည်။ ဒီမှာ သေလုအောင် လိုက်ချော့ရ၊ တောင်းပန်ရတာတွေ ဘယ်သူမြင်လို့လဲ။ သူ ကျေနပ် လောက်အောင် ပညာတွေပြပြီးမှ ...

“တွေ့လား ရုပ်က ...”

မခိုင်း မဲရွဲနေတာကို သစ္စာက စိုက်ကြည့်သည်။

“မခိုင်း နှင်ဟာလေ အရှိန်ကို ချစ်လို့ပါ။ ကြိုက်လို့ပါဆိုပြီး သူ့ကို ချဉ်းကပ်တုန်းကလဲ နောက်ဆုံးပေါ်ရန်ဖြစ်နည်းနဲ့ ငါတို့မှာ မျက်စိတောင် လည်ကုန်ကြတယ်။ ချစ်ကြလို့ ဟိုက စေ့စပ်မယ်လုပ်ပေဘူး အလုပ်နဲ့ စေ့စပ်ပွဲကြားမှာ ဟိုပြေး ဒီပြေး...”

“မပြေးလို့ ငါက သူ့နောက်မှာ အိတ်ဆွဲလိုက်နေရမှာလား?”

“ဪ... ဪ...”

“မဪနဲ့လေ။ သူ့ကျတော့ တော်ပါဘိ၊ တတ်ပါဘိနဲ့ ငါက ဘာမှ မဟုတ်ရတော့ဘူးလား။ အလိုလိုကမှ လူကိုဆို သိပ်နိုင်ချင်တာ”

“တစ်လောကလုံးကို သူ နိုင်လို့ရတယ်။ ရအောင်ကြိုးစားထားတာ တွေရော နည်းလို့လား။ သူပြောသလိုပဲ မခံချင်ဖို့ကောင်းပေမယ့် ဟုတ် သလိုတော့ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ပညာရှာရမယ့်အချိန်မှာ လိုက်သလောက်ကဲရှာလေ၊ အိမ်ထောင် ပြုကြတော့မယ်ဆိုမှ ...”

“ဒါက ပညာရေးမှမဟုတ်တော့တာ၊ စီးပွားရေးလေ၊ ပြီးတော့ ငါ သူနဲ့မငြိမ်ခင်ကတည်းက စထားပြီးတဲ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ကို မတည့်အောင်မပြောနဲ့ နော် သစ္စာ၊ အဲဒီလူကြီးကို ငါ ရင်ခံနေတာ အဲဒါတွေပဲ၊ ငါ့ကိုဆို နိုင်တာ အရမ်းပဲ၊ သူပဲတော်တယ်၊ သူပဲတော်တယ်”

“မခိုင်းရယ် သူ့လိုလူက တယ်လောက်ထိ တော်တဲ့ထက်တဲ့ မိန်းမ မျိုးကို မှန်းထားမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ သူက နှင့်လို ကလေးသာသာ ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ပညာလေးနဲ့ ...”

“ဘာ...”

“ဪ... သူ့ဘက်ကဖြစ်နိုင်တာကို ပြောပြတာ၊ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး”

မခိုင်း မျက်နှာတင်းလာတော့ သစ္စာက ပျာပျာသလဲ လက်ကာ သည်။ တကယ်လည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို နှိမ်ချပြောချင်တာ ဟုတ်ပါ့ မလား။ ဟိုတစ်ဖက်ကို မျက်လုံးထဲကပျောက်ပြီး ဒီဘက်ကလူကိုပဲ အာရုံ စိုက်လာစေချင်တာ။

ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့စိတ်ကို သစ္စာတို့ အများကြီးသိနေလို့ခက်သည်။ မခိုင်း က ပျော့ညက်ညက်ပုံလေးရှိပေမယ့် ခေါင်းမာတတ်တဲ့သူ။

“သူ နှင့်ကို တော်တော်ကြီးချစ်လို့သာ လက်ထပ်ချင်တဲ့အထိ ဖြစ် လာတာ၊ အချစ်ကို အဓိကပြောချင်လို့ပါ မခိုင်းရယ်၊ နှင်ကလဲ အချင်းချင်း

မိုးလို့ပြောတဲ့ဟာ ဒေါသတွေ စကားနောက်ပိုထားလိုက်”

မခိုင်းက ဒေါသတွေ ဘယ်မှာထားလိုက်သည်မသိပေမယ့် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးတွေနှင့် သစ္စာကို ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ငါတို့အမြင်ပြောရရင် နင်က လူငယ်ပီပီ ဖြစ်ချင်တာတွေ၊ လုပ်ချင်တာတွေနဲ့ စိတ်များပြီး အရှိန်အပေါ်မှာလဲ ဟုတ်တိပတ်တိ စွဲလမ်းနေတာ မရှိပါဘူး”

ပြောလိုက်ပြီး ‘ဟုတ်လား’ လို့မေးတာမျိုး သစ္စာက မခိုင်းကိုကြည့်သည်။ မခိုင်းက ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ငါတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်သူတွေရဲ့အမြင်လဲ”

“ငါနဲ့အိမ်ပေါ့၊ ငါတို့က နင့်ရင်ထဲက အကွာရာတွေကို ကကြီးကနေ အအထိ သိနေကြတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အနံတိတို့လဲ အကဲခတ်မိနေတယ်လို့ ငါ ထင်တယ်၊ ပြီးတော့ အရှိန်ရော...”

“ဘယ်လို... ကိုကိုနဲ့ မေမေတို့ ဟုတ်လား၊ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့ အဲဒီလိုထင်ကြတာလဲ”

သစ္စာက ဆရာကြီးမျက်နှာနှင့် နှုတ်ခမ်းတွေပိတ်ထားပြီးပြုံးသည်။ နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး အညောင်းဆန်သလို ခါးလေးချိုးပစ်လိုက်ပြီးမှ...

“အဲဒါပေါ့၊ မခိုင်းရယ် လူဆိုတာ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မသိကြတာရှိတာပဲ၊ နင့်ကိုယ်နင် မသိလိုက်ပေမယ့် နင့်ရဲ့စွဲလမ်းခြင်းက နင့်မျက်နှာအမူအရာတွေမှာ ရှိတယ်”

“ဆက်ပြော”

“စုကြည့်လေ၊ နင်ကြိုက်တဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဟာပဲ အနံတိတို့မှာ ရင်တမမြဲဖြစ်နေရတယ်၊ အရှိန် ကလဲ မာနကြီးတယ်၊ စည်းကမ်းကြီးတယ်နဲ့ နင့်ကိုကျတော့ ပစ်နိုင်လို့လား၊ စေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့ရတာကိုလန့်ပြီး တစ်ခါတည်း လက်ထပ်တော့မယ်လို့ဖြစ်လာတာ”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ သူ့အသက်အရွယ်က ကြင်ရာရှာတဲ့အရွယ်ရောက်နေလို့ပါ”

“ဖြစ်ရလေ မခိုင်းရယ်၊ အရှိန် က အသက်တော်တော်ကြီးနေတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပုံက...”

“ငါ့ထက်တော့ကြီးတာပဲ”

“အဲဒါထားလိုက်စမ်းပါ၊ အားလုံးဖြစ်နေကြရတာ နင့်ရဲ့လေးနက်မှု ရှိမရှိကို ခံစားနားလည်နေကြလို့ဆိုတာ နင် ငြင်းနိုင်မလား”

မခိုင်းက ဖက်ထားသည့်ခေါင်းအုံးကို လက်နောက်ပြန်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ပက်ခနဲလှဲချလိုက်သည်။

“မသိဘူးဟာ၊ ဘယ်လိုပဲထင်ကြထင်ကြ ငါကတော့ ဒီအတိုင်း နေတာ ပဲ၊ ငါ အိပ်ချင်ပြီ နင် ပြန်တော့”

“ကောင်းပါတယ်၊ မိုးမလင်းခင်ဖုန်းဆက်ခေါ်၊ သူ့ကိစ္စပြီးတော့ ပြန်တော့တဲ့”

“အဟွန်း”

မခိုင်း က တောင်းပန်သလိုလေးရယ်ပြသည်။

“အေးပါ၊ ငါ့အတွက် နင် စွန့်စားပေးခဲ့ရတာကို မမေ့ပါဘူး”

“မမေ့ရုံနဲ့မရဘူးနော်၊ ငါပြောပြထားတာတွေရော သတိရသေးရဲ့လား။ အနံတိတို့မေးရင် အဲဒီအတိုင်းပဲပြော၊ တော်ကြာ ငါပြောတာ တစ်မျိုး၊ နင်ပြောတာတစ်မျိုး ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ အိမ်ကိုလဲ ငါ့မှာ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်နိုင်တာ လက်မတင်လေးရယ်”

ညကအဖြစ်ကို သစ္စာ ပြန်ပြောပြ၍ မခိုင်းလည်း တဒိတ်ဒိတ်နဲ့ပဲ ပြုံးမိခဲ့သေးသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်မိကာ ...

“ဒါဆို ငါ ပြန်မယ်”

(၁၈)

၂၇၈

“အင်း”

သစ္စာ ပြန်လွှတ်သွားသည်။ လူက နှမ်းခွေနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေ က ပြောင်နေသည်။ အိပ်ဖို့ကြိုးစားရင်း မှိတ်ချထားတာကို ပြန်ဖွင့်ခိုင်းနေ တာနှင့် ဘူအား။

လိုစဉ် တံခါးခေါက်သံကြားရကာ ...

“ဆောင်းမခိုင်း”

“ရှင်”

ဒီလို နာမည်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကင်ပွန်းတပ်ခေါ်လျှင် မေမေ မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီကို မခိုင်း မှန်းဆသိနေကာ ကပျာကယာထ၍ တံခါးဖွင့် လိုက်မိသည်။

“ဖုန်းပိတ်ထားတာလား”

“ဟုတ်”

မေမေက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို တစ်ဆစ်ချိုးနေအောင် တွန့်ကုတ် ထားပြီး မခိုင်း မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်၏။ တစ်ရေးမှ အိပ်ရသေးသည့် အခြေအနေကို အကဲခတ်မိသွား၍ထင်သည် မျက်နှာနည်းနည်းပြေကျ သွားလျက် ...

“အရှိန် စောင့်နေတယ်”

“ရှင် ...”

“ဖုန်းပြောမလို့”

“ဪ... ဟုတ်”

မခိုင်း ဖုန်းနားရောက်တော့ ဖုန်းကိုကောက်ဖို့ မျက်လွှာစိုက်ကြည့် လိုက်စဉ် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။ လက်က ဖုန်းဆီကိုမရောက် ဘဲ လွဲချော်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ ပြန်ကောက်ယူကာ ...

“ကိုကို”

ရွှေသမင်ဓာပေ

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ (၁၁၀၀၀၀၀၀)

(၁၉)

“မခိုင်း ... မင်း ဒီအချိန် အိပ်နေတာလား”

မခိုင်း မေမေ့ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ မခိုင်းကို အိပ်နေတယ်လို့ မေမေ ပြောထားသလား။ ဒါပေမယ့် မေမေက မခိုင်းကိုမကြည့်ဘဲ ထမင်းစားခန်း ဘက်လှည့်ဝင်သွားသဖြင့် ...

“ဘရိတ်ဖက်စံစားပြီးမှ ခေါင်းမူးလို့ ပြန်ခွေနေတာပါ။ ကိုကို ဘာ ကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ဘာကိစ္စလဲ ဟုတ်လား။ ခြံထဲမှာ ပန်းအလှဆင်ဖို့ကိစ္စ မင်းပဲ လုပ် ချင်တယ်ဆို၊ မနေ့ကလဲ ဖုန်းမဆက်ဘူး။ ညကလဲ ခေါ်မရဘူး။ ဘာမှန်း မသိဘူးကွာ”

“မနေ့က မခိုင်း ကြိုက်တဲ့ ‘ဘရဏီ’ ဥယျာဉ်က ရက်ချိတ်လို့မရဘူး လေ။ ကိုကိုကို ပြောခဲ့သားနဲ့”

“အဲဒါ နောက်ထပ် မင်း ရှာမလိုလိုပြောသွားတာလေ။ မဟုတ်ဘူး လား။ ကိုယ့်လဲ မအားဘူး။ မင်းစိတ်ကြိုက်ဖြစ်စေချင်တာလဲပါလို့ ခဏ လေး ...”

မခိုင်းနဲ့ပြောနေရင်း တခြားဖုန်းကို ကိုင်နေတာတွေ ကြားရသည်။ ဒူးတွေချောင်၊ ရင်တွေတုန်နှင့် မခိုင်း ဖုန်းကိုင်လျက်နှင့် ရှိုးကွေ့စိကြီးနား မှာ မှီနေလိုက်ရ၏။

“မခိုင်း”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မခိုင်း စောင့်နေတယ် ကိုကို”

“အင်း... အဲဒါ မင်းသဘောကျ စီစဉ်ရအောင် ကိုယ်က စောင့်နေ တာ။ ခု ဘယ်လိုလဲ”

“ဟို... မခိုင်းလဲ မရှာရသေးဘူး ကိုကို၊ ပြောထားတာတွေတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ...”

“မခိုင်း”

ရွှေသမင်ဓာပေ

မာန်ဟုန်ပြင်းသည့် ကိုကိုလေသံက ချက်ချင်းပြောင်းသွား၏။

“ကိုယ် အရမ်းအလုပ်လုပ်နေတာ မင်း သိတယ်နော်”

“မခိုင်း ဒီနေ့ သိပ်နေမကောင်းလို့ပါ။ အချိန်တန်ရင်ဖြစ်သွားအောင် မခိုင်းလုပ်မယ်ဆိုရင် ပြီးရောမဟုတ်လား”

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ အချိန်တန်ရင် ဟုတ်လား၊ အချိန် တန်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပေးမှာလဲ၊ အဲဒီအချိန်... ကျွတ်... ခဏလေး ...”

နောက်ထပ် ဖုန်းတစ်လုံးကိုသံ ကြားကာ ...

“မခိုင်း ကိုယ့်ဆီကို မင်းပဲလာတော့ကွာ၊ အခု မအားဘူး၊ ဒါပဲနော်”

ကိုကို အလုပ်လုပ်နေရင်း မခိုင်းကို လှမ်းဆူနေတာပါ။ မင်း လာခဲ့ဆို တာ ဘယ်တော့လဲ၊ လောလောဆယ်တော့ မခိုင်း ခွေလဲချင်နေပြီဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ညက တစ်ညလုံး မအိပ်ခဲ့ရဘူးလား”

မေမေ အနားရောက်လာမှ ဖုန်းကို အသာလေးချထားလိုက်ကာ...

“မှေးတော့မှေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေမေတို့ စိတ်ပူနေမှာစိုးတာနဲ့၊ လူနာက တစ်မျိုး၊ ကိုယ့်နေရာလဲမဟုတ်တော့ ဘယ်လိုမှမပျော်ဘူး၊ အချိန်မတော် ထပြန်လာရတော့ စိတ်ပင်ပန်းတာက ပိုဆိုးတယ်”

အကြောင်းရင်းကို ညာခဲမိပေမယ့် ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ အမှန်အတိုင်း ပဲဖြစ်၏။ မခိုင်း မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်မိမိပြုံးလည်း စိုးရိမ်ခြင်း တွေဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒါဆို သွားနားတော့လေ၊ တော်ကြာ ပင်ပန်းပြီးဖျားဦးမယ်”

“ကိုကိုက ခေါ်နေတယ် မေမေ၊ ခဏလောက်ကြာရင် မခိုင်းကို လာနှိုးနော်”

ဒီလိုကျတော့လည်း သမီးဖြစ်သူ ပင်ပန်းနေတာမို့ စိတ်တော့ မကောင်း။ ဒါပေမယ့် ညအိပ်ညနေ ဒီလိုကြီးခရီးသွားထားတဲ့အဖြစ်ကို

လည်း အရှိန် သိလိုမဖြစ်ပေ။

လူမှုရေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အရှိန် သိရင် ချိုးကျူး ထောမနာပြုမှာမဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။

ထို့ပြင် မိဘတွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာနိုင်သေး၏။

ဒီမိန်းကလေးကြောင့် ခက်ပါသည်။ ခဏခဏ စိတ်ညစ်ရ၊ ဒုက္ခများရ။

မအေဖြစ်သူကတော့ စိတ်တွေတိုပြီး မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်

ခဲ့ပေ။

‘မင်းသမီးကိုတော့ ငါ မပြောချင်တော့ဘူး’တဲ့။

အခန်း (၃၀)

နောက်တစ်ခါ မင်္ဂလာရက် ထပ်ရွှေလိုက်ပြန်သည်။ မခိုင်း ဖျားပြီ ဆိုကတည်းက အိပ်ရာထဲလဲသွားလိုက်တာ ဆယ်ရက်ကျော်သည်။
ဖုန်းဆက်ပြီး လူနာသတင်းမေးဖော်ရပေမယ့် ကိုကို ရောက်မလာ ပါ။ ဒီတစ်ခါတော့ သွားပြီဆိုတာကို မခိုင်း သိသည်။ ကိုကို ခွင့်လွှတ်နိုင် တော့မှာမဟုတ်တာကို မေမေကလည်း တွက်မိပြီးဖြစ်၏။
ဒါပေမယ့် မခိုင်းကို အပြစ်တင်မရသည့်အဖြစ်မို့ ...
“နာမကျန်းဖြစ်ရတာဆိုတော့လဲ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာကို မေမေတို့က သိတော့ ရင်နာတယ်၊ အရှိန်နဲ့လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီးရင်တော့ နောက်ပိုင်း ညည်းရဲ့ဘဝကို ညည်းသဘောနဲ့ ဘာမှ ဆက်လျှောက်ခွင့် မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါမှတ်ထားရမယ်”
မေမေ ဒီလောက်တော့စိတ်ဆိုးသင့်သည်ဟု နားလည်ကာ ပြော တာကိုလည်း မခိုင်း ခေါင်းငုံ့ခဲ့သည်။ ထိုနေ့က မခိုင်း ကိုကိုဆီကို မသွား

ရွှေသမင်္ဂါဇေ

နိုင်ခဲ့သဖြင့် နောက်နေ့မှာ လူနာမေးရောက်လာခဲ့သော ကိုကိုမျက်ဝန်း တွေကို ဘယ်လိုမှ မမေ့နိုင်။ ပြီးတော့ မခိုင်း လက်ဖဝါးကို ဖိဆုပ်ဖျစ်ရင်း ပြောသွားသေးသည်။

“မင်းနဲ့ကိုယ် ရေစက်ဆုံစရာအကြောင်း မရှိဘူးထင်တယ်”တဲ့။

ဖျားနေတာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ လို့မရတာက သပ်သပ်၊ မခိုင်း ဘာတွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့လို့ ဒီလိုဖျားရတာမှန်းမသိခဲ့တာလည်း မှန်ပေမယ့် ကိုကို မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ‘မခိုင်းကြောင့်’ဆိုသည့် နာကျင်မှုတွေရှိနေသည်။

ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သော်လည်း မျှိုသိပ်ချုပ်တည်းနေရသော ခွင့်လွှတ်ပေးခြင်းတို့မှာ အသက်မပါပေ။ မခိုင်းဘေးမှာ ဣန္ဒြေဖက်ပေါ် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက် လက်ဆုပ်ထားရင်း အကြာကြီးငိုနေခဲ့၏။

အလွန်အမင်း ပြတ်သားစွာပြောဆိုနေကျနှုတ်ဖျားတို့သည် မခိုင်း ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေရှာသည့် အခြေအနေပေါ်မှာ မရွာသော်လည်း ကြောက်မက်ဖွယ်ညို့မှောင်နေသည့် တိမ်ညိုမည်းများ ဆိုင်းနေတာနှင့်တူ သည်။

မိုးတော့ မပြုခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုကို ပြောသွားခဲ့ပါသည်။

“စွန့်ပစ်သင့်နေပြီပေမယ့် မပစ်သင့်တဲ့အခြေအနေက မင်းဘက်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားတစ်ယောက် ကို ဆွဲလာတဲ့ ဖခင်လိုပေါ့၊ အပေါ်ကပဲလိုက်လိုက်၊ အောက်ကပဲလိုက် လိုက် အပြောလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ လက်ထပ်ဖွဲ့ နောက်ထပ် ရက်ရွှေ လိုက်ရတာ ကိုယ် ကြေညာလိုက်ရင် ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ နားစွင့်လာကြမယ့် လူတွေက မင်း နေမကောင်းတဲ့အဖြစ်ကို တကယ်ယုံကြည်ဖို့ မလွယ်ဘူး လေ”

“ကိုကိုက မယုံလို့လားဟင်”

မခိုင်း မေးတော့ အရှိန် နှုတ်ခမ်းမှာ အထင်မြင်သေး၊ စက်ဆုပ်သော

ရွှေသမင်္ဂါဇေ

မိုးပြုံးက မညာမတာ ပေါ်လာသည်။ ပြီးတော့ စိုက်ကြည့်ကာ...

“မင်း မမေးပါနဲ့ သံသယကို မွေးမြူတတ်တဲ့အကျင့် ကိုယ်မှာမရှိဘူး။ မယုံကြည်တဲ့လူကို အောင့်သက်သက်ဆက်ဆံနေဖို့ထိ စိတ်မရှည်ဘူး။ မင်း နေမကောင်းတာကို ယုံပေမယ့် အခြေအနေကိုတော့ ကိုယ်မယုံကြည်တော့ဘူး။ မင်းနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မင်းအချစ်၊ ကိုယ့်အချစ် ညီမျှခြင်းဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။ တခြား ငဲ့ညှာနားလည်ဖို့တွေနဲ့ ချည်နှောင်စဉ်းစားစရာအကြောင်းကတော့ ကုန်ပြီ”

ကိုကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ပြောမှန်း မခိုင်း ရုတ်တရက် နားမလည်ပါ။ သစ္စာကတော့ ပြောသည်။

“ငါ မပြောဘူးလား။ နင့်ဘက်က သူ့အပေါ် အလေးအနက်မရှိတာကို သူ ခံစားမိနေပါတယ်လို့”

လေးနက်ခြင်းက ဘာလဲ၊ ကိုကိုကို မခိုင်းက စ၊ ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုကို မာနကြီးသမျှ ဆူပူဆရာလုပ်သမျှ ခေါင်းညိတ်ရုပ်လေးလုပ်ပေးနေခဲ့ရတာလည်း မခိုင်းပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ကိုကို ပြန်သွားတော့ မေမေက မေးသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ မသာမယာနှင့် ...

“အေးလေ ဒီလောက်တော့ ပြောသွားသင့်ပါတယ်။ မသက်လဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ကျန်းမာရေးကောင်းမှပဲ မင်္ဂလာကိစ္စကို အစီအစဉ်ပြန်ဆွဲရအောင်၊ လောလောဆယ် ခေါင်းထဲမထားပါနဲ့တဲ့”

ဒီစကား၏ အသွားအလာ ဘယ်လိုရှိနေသည်ကို တစ်မိမိမ့်တွေးကာ မေမေ ခံစားနေရရှာ၏။ မခိုင်း လည်း ဝမ်းနည်းတာပါပဲ။

ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့အပြစ် ကိုယ်ပဲသိနေတော့ ပိုခံစားရသည်။ ကိုကိုကိုလည်း အားနာသည်။ ခွင့်လွှတ်ပါ့မလားဆိုတာထက် ကိုကို ပြောစရာတွေပဲ ဖြစ်နေရသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပဲ ရင်နာမိသည်။

ဒီကြားထဲမှာ သျှင် ကို မကြာခဏတွေးနေမိတာကလည်း ဒုက္ခကြီးနေသည်။ ဒါကို မေ့ထားဖို့သင့်ပါလျက်နှင့် မေ့လို့မရ။

‘နောက် ဘယ်တော့မှ ခြေဦးမလှည့်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ဖြစ်နေမှာပေါ့နော်’ဆိုသည့် သျှင် စကားသံတွေကိုလည်း ဖျောက်လို့မရ။ စည်းစိမ်စံအိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ ...။

အခန်း (၃၁)

“ဆရာ ကျွန်တော့်ရောဂါက ဘာလဲ၊ အဲဒါကို အမည်တပ်ပြီး ခေါ်မရစေ”

ဒေါက်တာဦးမောင်က ပြုံးနေလျက် ခေါင်းညိတ်၏။ ထိုစဉ် ဒေါ်မမ ကျော် ဝင်လာသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“အမည်တပ်လို့မရတဲ့ရောဂါဆန်းတွေ အများကြီးပဲ လူလေးရ၊ တစ်ခါတလေ ဆေးပညာအရ ရှာဖွေစမ်းသပ်ရင်းနဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိနေတဲ့ ဘက်ကဲ့သို့ ဆွဲပြီး ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်ရတယ်။ ကုထုံးကျတော့ လူနာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း စမ်းသပ်ရင်း ဒီလိုပဲ ရှေ့တိုးသွားရတာပဲ”

လက်ခံမှုဖြစ်မှာပေမယ့် သျှင်ရင်ထဲမှာ မတင်မကျကတော့ ပြေကျ မသွားခဲ့ပေ။ သူများမေးတော့လည်း မဖြေနိုင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အိပ်ချင်နေတာ။ ထိုင်းမိုင်းနေတာမှလွဲပြီး ဘာမှမသိ။

ရောဂါသည်ဆိုရင်တောင်မှ သူက ဘယ်လိုရောဂါမျိုးရှိနေတဲ့ ရောဂါသည်လဲ။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်သောက်နေတဲ့ဆေးတွေက ဘာဆေးတွေလဲ၊ အဲဒါ တစ်ချက်လောက်ရှင်းပြပေးပါ”

“သားရယ် ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ၊ ရောဂါ အခြေအနေ တိုးတက်တာ၊ ဆုတ်ယုတ်တာပေါ့မှာ စမ်းသပ်နေရတာပဲ၊ ဘာဆေးနဲ့ကုနေရတာပါလို့ ဘယ်လိုလုပ်ဖြေမလဲ”

“ကျွန်တော် သောက်နေတာကျတော့ ဒီဆေးတွေပဲ၊ အဲဒီဆေးတွေကို မေးတာ”

“ဘာဆေးတွေပါဆိုပြီး ရွတ်ပြတော့ရော မင်းက သိမှာမို့လို့လား”
အခန်းထဲဝင်လာသည့် ကျော်ထင်မျက်နှာက မျက်ဝန်းတွေက စ၍ အေးစက်စက်တင်းမာနေခဲ့၏။ ဒေါက်တာဦးမောင်က ဘာမှမဖြေပါ။

ဗေပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်ပဲ ဆေးသေတ္တာကို သိမ်းဆည်းသည်။ အိတ်ထဲကို သေချာထည့်ပိတ်၍ ထရပ်လိုက်ရင်းမှ...

“လူလေးလဲ အခု ကျန်းမာနေပြီပဲ ဆေးပြောင်းပေးမှာပါ၊ အဲဒီကျမှပဲ ဘာဆေးဆိုတာ တစ်လုံးချင်း ဆရာ ရှင်းပြမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ စိတ်အေးအေးထားနော်၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်လို့ပဲ အခု စုံပြည်ကျန်းမာနေပြီ၊ အားလုံး ကောင်းသွားမှာပါ”

မဟုတ်ဘူး၊ သျှင် မျက်နှာက သိသာစွာ မှန်ကုတ်သွား၏။ ဒီဆေးတွေ ဖြတ်ထားလိုက်လို့ သူ့မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လာနိုင်ခဲ့တာ။

အဖြေက ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရှိပြီးသား။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ ဒီလူတွေ ဘယ်လိုဆက်ဆံနေတာလဲ၊ ရောဂါပျောက်ဖို့မဟုတ်ဘဲ ဝေဒနာနှင့် မသက်ဆိုင်သော ဆေးတွေကိုပဲ သူ သောက်နေခဲ့တာဟာ သူတင်မက အားလုံးက မသိနားမလည်စွာ ရှိနေခဲ့ခြင်းလား၊ သိလျက်နဲ့ တမင်တကာလား။

“ဒီမှာ သျှင် ...၊ မင်း ကို တို့တွေက တမင်တကာ ဘေးဖြုတ်အောင်

တွန်းချနေကြတယ်လို့များ မင်းက ထင်နေလို့လား”

ခါးထောက်ထားပေမယ့် သျှင် မော့ကြည့်လိုက်တော့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။ ဒါပေမယ့် ကျော်ထင်မျက်နှာက ရန်လိုနေသွားတော့နေသည်။

“တို့အားလုံး ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးတွေကို အရှိန်မပျက်အောင် ထိန်းပေးနေကြတယ်။ မင်းရဲ့ကျန်းမာရေးကိုလဲ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအတွက် မင်း တုံ့ပြန်လိုက်တာ ဒီလို သံသယစကားတွေပဲလား”

သျှင်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်ကုတ်လျက် ကျော်ထင် ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည်။ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေပေမယ့် တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနေ၏။

“ဒေါက်တာဦးမောင်ကို မင်း မေးလိုက်တာ ဒေါက်တာရော ငါတို့အားလုံးရော ဘာဖြစ်သွားပြီးလဲ မင်း သိလား”

“မသိဘူး”

သျှင်က ခေါင်းခါခြင်းဖြင့် ပါးစပ်ကလည်းဖြေသည်။ မသိတာကို မသိဘူး ဖြေလိုက်ခြင်းပဲဖြစ်၏။ ရွံ့တာမဟုတ်ပေ။ ကျော်ထင်မျက်နှာကတော့ ရဲစနဲဖြစ်သွားကာ ...

“မင်း မသိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဂရုစိုက်တာ”

သျှင်မျက်နှာမှာ မေးရိုးနှစ်ဖက်က တင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။ ကျော်ထင်က ဒါကိုကြည့်ပြီး မဲ့၏။

“အချိန်တန်တော့ ထွား ခါးနာတာပဲ အဖတ်တင်တာပါ။ ဒါကို ငါက ကြိုသိပြီးသား၊ မင်း မေမေ့ကိုရော အားလုံး သံသယတွေဝင်နေတာ ငါသိတယ်။ အဲဒါလဲ မင်းစိတ်ကူး၊ မင်းရဲ့အကြံဉာဏ်တွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို ကိုကြီး”

သျှင် မျက်နှာပျက်သွားတာကို အရသာခံစိုက်ကြည့်ပြီး သူပြောတာမှန်သွားပြီဟု ကောက်ချက်ချကာ ကျော်ထင်က ဖြုတ်ချထားသည့်လက်ကို ခါးပေါ်ပြန်တင်ပြီးရယ်၏။

ဒေါ်မမကျော်က လက်ဖွဖွပိုက်ထားရင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါးမျှမ ဝင်မပြောသေးပေ။

“ဒီထက် အတွင်းကျကျ ငါ ခန့်မှန်းမိပေမယ့် မင်းကို မပြောချင်ဘူး၊ အေး... တစ်ခုတော့ သတိပေးထားချင်တယ်။ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းတယ်ဆိုတာ လွမ်းတဲ့သူရော အကျော်ခံရတဲ့သူရော ဘယ်သူမှမကောင်းဘူး။ အရင်းမှန်း အဖျားမှန်း မင်း သိဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ လောလောဆယ် မင်းနဲ့ မင်းရဲ့အကျိုးစီးပွားက ငါတို့တွေလက်ထဲမှာ၊ ဒါကို နားလည်စည်းလုံးမှုမရှိဘဲ အခြားမှာ အားကိုးရှာမယ်ဆိုရင် အားလုံးက ဒီတိုင်းရှိနေမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီး ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ငါပြောတာ မင်းသိမှာပါ”

နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံချိန်မှာ ကျော်ထင်မျက်လုံးထဲက စူးရဲပြင်းထန်မှုတွေကို သျှင်က သေချာကြည့်သည်။

ခုချိန်ထိ သေချာမကွဲပြားနိုင်သေးသည့် သူ့ရဲ့ဝေဒနာနဲ့ဆေးအကြောင်းပေါင်းမသင့်ခဲ့သော အဖြစ်ဟာ ဆေးကြောင့်လား၊ လူကြောင့်လား။

ဒီဆေးတွေကြောင့် သူ ဝေဒနာ ဘာမှမထူးတာကို သိနေသည်။ ကျန်တာကိုတော့ မခွဲခြားနိုင်ခဲ့သေးပါ။ ကျော်ထင် မျက်လုံးထဲက မဂ်ဂိုလားအပ်သော ရန်လိုတိုက်ခိုက်နေခြင်းတွေကိုသာ မမြင်ခဲ့ရလျှင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှာမှ သတ္တုချဉ်းမရှိ။

ခုတော့ ...

“အစက တကယ်မသိဘူး”

သျှင် က ကျော်ထင်မျက်နှာပေါ်မှ သူ့မျက်လုံးတွေကို တစ်ချက်မှမလွှဲဘဲ ငေးကြည့်နေရင်း ဆက်ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ဘေးမှာ တယုတယပြုစုနေကြတဲ့လူတွေအပေါ်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်တွေ ကျွန်တော် တကယ် မတွေးခဲ့ဘူး။ ဆေးတွေသောက်နေခဲ့ပြီး ရောဂါမပျောက်တာကိုပဲ တွေးတယ်။ ဒီဆေးတွေနဲ့ ကျွန်တော် ဒီလို အစပ်အဟပ်မတည့်တာကို ခေါ်လေးတို့ စာလိုမတွေးကြတာလဲ လို့ တွေးမိတာပဲရှိတယ်။ အဲဒါတွေက ကိုကြီးပြောတာတွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

ကျော်ထင် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သားအမိနှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတာကို သျှင် က ဝေကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အားကိုးရှာတယ်ဆိုတာက ဘာလဲ။ အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုခုရဲ့ အပေါ်မှာ ဒါမှမဟုတ် ဖိနှိပ်မှုတစ်ခုတစ်ရာအောက်ကလူ၊ အဲဒီလိုလူက အားကိုးရှာမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုဘဝကို တကယ်ရောက်နေတာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုမှပဲ သတိထားမိသွားတယ်”

“သျှင် ...”

ဒေါ်မမကျော် ဆတ်ဆတ်ခါထအော်သည်။ ‘ကလေး... လူလေး’ စသော အလွန်အမင်း ယုယဲကြင်နာပုံရှိသည့် ခေါ်သံတွေ မပါ။

“မင်း စကားတွေ သိပ်တဟ်လာပါလားဟင်၊ ဘယ်လိုကြိုးတွေနဲ့ တို့ကို ပြန်ပြီးချည်တုပ်ဖို့ကြိုးစားလိုက်တာလဲ”

“မချည်ပါဘူး၊ ကြိုးစကို ကျွန်တော့်လက်ထဲ လာထည့်ပေးတာက ကိုကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ...”

သျှင် ဘာမှဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာ မဲ့ကျသွားသည်။ နားထင်နှစ်ဖက်မှမိညှပ်၍ အရာဝတ္ထုတစ်ခု နစ်ဝင်လာသလို စူး

အောင်ကာ မျက်လုံးတွေပြာသွား၏။

“ကျွတ် ... ကျွတ်”

နားထင်နှစ်ဖက်ကို ဖိနှိပ်ထားရင်း အိပ်ရာထဲမှာပဲ လူးလွန့်နေမိ၏။ ညဘက်မှာ မအိပ်ဘဲနေနိုင်ခြင်းကို အောင်မြင်ခဲ့သောအခါ နေ့လယ်ဘက်မှာ ခေါင်းကိုက်ခြင်းက တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဒီနေ့ဆိုလျှင် မနေ့ကနှင့် ဆက်တိုက်ပင်။ ဒါဆို နောက်နေ့တွေမှာ ရော နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခေါင်းကိုက်တော့မည်လား။

“အား ...”

သျှင် အံကြိတ်ရှုံ့မနေစဉ် ကျော်ထင်က တောင့်မတ်စွာရပ်ကြည့်ကာ ဒေါ်မမကျော်က ဆရာဝန်ပေးခဲ့သည့်ဆေးတွေထဲကနေ တစ်ခွက်စာ ပြေးယူ၏။

“ညည မအိပ်တာတွေ အဲဒါပေါ့၊ ထုံထိုင်းနေတာ မနေတာထက် ညညတာဆိုတာ အိပ်ကြရတာပဲ၊ အခု ခေါင်းကိုက်တော့ ပိုခံရမကော်ဘူးလားကွယ်၊ ရော... ရော ဆေးသောက်လိုက် သက်သာသွားမယ်”

သျှင် ဆေးယူပြီး မျိုချလိုက်ခြင်း၊ ပြန်လည် လဲလျောင်းလိုက်ခြင်းကို သေချာကြည့်နေပြီး ခေါင်းအုံးလေးပြုပြင်ပေးလိုက်၊ စောင့်လေး ကိုယ်ပေါ်ဆွဲတင်လိုက်နှင့် ဒေါ်မမကျော် ဂရုတစိုက် လုပ်ကိုင်ပေးနေခဲ့၏။

သျှင် ငြိမ်သက်အိပ်ပျော်သွားတော့မှ ...။

အခန်း (၃၂)

“ဒါဆိုရင် လေလံပိတ်ရက်က ကိုရိုန် ပြောတဲ့အတိုင်း သတ်မှတ် လိုက်ဖို့ သေချာပြီပေါ့”

အိုရိုန်ကို ဦးတည်ပြီး အားလုံးကို ဝေကြည့်မေးတော့ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အားလုံးက အိုရိုန်ကိုပဲကြည့်၍ အဖြေကိုစောင့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်ထပ် လေလံမရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုပါ ကျွန်တော်တို့ကြားထဲမှာ သိအောင် ကြေညာလိုက်တာပါ”

“ဒီဘက်မှာပိတ်မိနေတဲ့ မော်တော်ကား အစီးတစ်ထောင်လုံး ဆို တော့ ကိုရိုန် သိပ်စွန့်စားရာများ ကျနေမလား”

စားပွဲတင်ဝိုင်းထဲမှာ ထိုင်နေကြသော ကုန်သည်လုပ်ငန်းရှင်တွေ ချည်း ငါးယောက်ရှိကြသည့်ထဲမှာ အိုရိုန်က အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်၏။

ငယ်စုယ်သူပီပီ ဖိုက်ရူးရဲဆုံးဖြတ်လိုက်တာလို့တော့ သူတို့ မတွေ့ပါ။

ရွှေသမင်ဇာပေ

အိုရိုန် ဘာလုပ်လုပ် အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်မှုတွေရှိသည်။ အရုံး အမြတ် လှည့်ပတ်ကစားတဲ့နေရာမှာ အားလုံးထက် အိုရိုန် က ကျွမ်းကျင် သည်။

ထို့ကြောင့် ဒီကိစ္စအားလုံး တအံ့တဩဖြစ်လျက် ရှေးကြောင် မူး ကြောင်လုပ်တာဟု ကဲ့ရဲ့ချင်သည့်တိုင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ နိုင်ငံ တကာ စီးပွားရေးအခြေအနေအရ ကားဈေးတွေ ဒီလောက် ထိုးဆင်းကျ နေသည့်အချိန်မှာ အိုရိုန်လိုလူက ထိန်းချုပ်ပစ်လိုက်သည်ဆိုတော့ သူတို့ တွေ အသက်ရှူမှားကုန်ကြ၏။

အိုရိုန်က စားပွဲပေါ်မှာရှိသမျှ အစားအစာတွေကို ဘာမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိ မစားဘဲ ဖန်ခွက်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်လျက် သောက်တာလည်း မဟုတ်။

သူ့ရှင်ထဲမှာ တကယ်ပတ်ပျိုးစိစဉ်လာခဲ့တာက စီးပွားရေး ဆွေး နွေးဖလှယ်ဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ မျက်နှာမူထားခဲ့သည့် အပြင်ဘက် စားသောက်ခန်း၏အဝန်းက စားပွဲမှာ လူတစ်ယောက်ကိုမြင်လိုက်ရ သည့်အချိန်မှ စ၍ ...

“ဒါဆိုရင် ရှေ့လ ဒုတိယအပတ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ပရောဂျက် စကြ တာပေါ့”

မေးသမျှမေးခွန်းတွေကို သူ ဘာမှ ရေရေရာရာဖြေလို့မရပေ။ မျက်ဝန်းတို့သည် ထိုဆီသို့ မကြာခဏရောက်မိကာ အလွန်တည်ငြိမ်ခဲ့ သော သူ့စိတ်တွေ ပျံ့လွင့်နေ၏။

အားလုံးကလည်း သဘောပေါက်သည်။ ဒီဆွေးနွေးပွဲကို သူတို့ကပဲ ဖိတ်ခေါ်တာဖြစ်ပြီး အိုရိုန် ရောက်လာပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်နေရ သည့်ဘက်မှာပဲ သူတို့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူမှုရေးဘောင်အရ အိုရိုန် ဘက်က ဖြေလိုခြင်း၊ မဖြေလိုခြင်း၊ စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ မဝင်စားခြင်းတို့

ရွှေသမင်ဇာပေ

နားလည်ပေးကြဖို့သာရှိ၏။

ဆွေးနွေးပွဲကို နောက်ထပ် ဒီတလုပ်ပြီးမှ ပြန်ဆုံကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အားလုံး အလှူအလှူ လပြန်ကုန်ကြပြီး အရှိန် နောက်ဆုံးကျမှ ထသည်။ သောက်လက်ဖုန်းကရက်ကို ခွက်ထဲထည့်ကာ သူ့မျက်လုံးတွေက မှန်ကာ၏အပြင်ဘက်သို့ စူးစိုက်ကျရောက်သွား၏။

မခိုင်းကို ဒီစားပွဲမှာ လာတိုင်ကတည်းက သူ မြင်သည်။ မီးခိုးရောင်ရှုပ်အင်္ကျီပွပွလေးကို ခူးကျစကတ်အပြာလေးနှင့်ဝတ်ထားသည်။

ရွှေညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့အိအိလေးတွေအောက်မှ အပြာရောင်နားကွင်းဝိုင်းလေး တလှုပ်လှုပ်နှင့် မျက်နှာလေးမှာ ဘာသောကရိပ်မှ မရှိ။

ပန်းခရမ်းရောင်နှုတ်ခမ်းနီလေးနှင့် ပါးပြင်လေးတွေ ဝင်းအိနေသည်က လိုက်ဖက်၏။ ဘာမှ ကျကျနုနုကြီး တင်းကျပ်ပြင်ဆင်ထားတာမဟုတ်ဘဲ မခိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးက ထင်းနေ၏။ ထို့ပြင် ဖိနပ်ဆိုလည်း ဒေါက်မြင့်တွေ၊ ခုံမြင့်တွေ သိပ်မစီးတတ်ဘဲ ရှူးဖိနပ်လေးတွေကိုသာစီးတတ်သဖြင့် ခြေထောက်ကအစ အားလုံးထက်ပို၍ ထင်းနေတဲ့သူဖြစ်သည်။

ခုလည်း ဘောင်းဘီဒူးကျ၊ အရှည် ဘာညာ ဝတ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲ စီးထားသည့်ဖိနပ်က အောစတားအပြာကျားလေးဖြစ်၏။ ထော်လော်ကန့်လန့်ပုံဖြစ်ပေမယ့် ကြည့်ရမဆိုးပါ။ တစ်ယောက်တည်း စားပွဲတစ်လုံးမှာ ဒင်းမိဆန်းနှင့် မစ်ရှိုတ်တွေရောမှာထားတာ ပွထနေသည်။

တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လာပို့သမျှကို နည်းနည်းစီစားထား၏။ ဘယ်ဟာမှ တစ်ဝက်မကျိုးဘဲ မစားဘဲထားတာလည်း ဘာမှမရှိ။

သူ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရင်း မခိုင်းနဲ့ စားပွဲလေးဝိုင်း ခြားနေသော အကွာအဝေးလောက်အရောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်

နှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်တို့ ဝင်လာကြသည်။

မခိုင်းဆီကိုပဲ တန်းလျှောက်သွားကြကာ နောက်ကနေ လက်ပြင်ကို မိန်းကလေးက ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်၏။

“မခိုင်း”

“ဟင်... နီလာခင်”

ချိန်းထားကြတာမဟုတ်ပေမယ့် မခိုင်း မှာထားတဲ့ စားစရာတွေက အများကြီးမို့ ဒီလူနှစ်ယောက်ကို ကြိုစောင့်နေတာနှင့်တူသွား၏။ သူတို့ကလည်း ဒီလိုပဲထင်ကာ ...

“ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားလို့လဲ”

“မချိန်းပါဘူး နီလာခင်ရယ်၊ ငါ နေမကောင်းတာ တော်တော်ရက်ရှည်သွားတယ်၊ အဲဒါ ဟိုဟာမစားရ၊ နီဟာမစားရနဲ့ ကြာပြီဟ”

“ဒါကြောင့် လာနှိပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း... တို့တိ တို့တိတွေ အများကြီးပဲ”

ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း မိန်းကလေးက စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာလေး ဖြစ်သွားကာ ...

“ဒင်းဆန်းတွေက ငါးမန်းတောင်တွေရော၊ ပြည်ကြီးငါးတွေရော၊ မစ်ရှိုတ်တွေကပါသေးတယ်၊ ဒါတွေနဲ့ တည့်ရဲ့လား မခိုင်းရယ်၊ ဟုတ်သားပဲ မျက်နှာလေးကချောင်နေတာပဲ”

“မခိုင်း လက်ထပ်ဖို့ ရက်ရွှေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့လဲ”

“တွေ့လား၊ မမေးပါနဲ့ဆိုတာကို မေးပြန်ပြီ”

နီလာခင်က မေးလိုက်သည့်လူရွယ်၏လက်မောင်းကို ထီးရိုးနှင့် လှမ်းတို၍ ပြောသည်။ ပြီးတော့ မခိုင်းဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ ...

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စမို့လို့ မမေးသင့်ပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုကိုတော့ သည်းခံလိုက်ပါ မခိုင်းရယ်၊ သူက နင့်ရဲ့မင်္ဂလာသတင်းကြောင့် ဂျာနယ်ကို

ချက်ချင်းထွက်တော့မယ်တောင်လုပ်နေတာ”

“ဪ... ”

မခိုင်းရဲ့ ‘ဪ’ဆိုတာက အံ့သြသည့် ‘ဪ’သံမျိုးမဟုတ်ပါ။
ဒီစကားမျိုးကို မကြားချင်ဘဲရတာ မျက်နှာလည်းပူသွားသဖြင့် အားနာ
ပြုံးလေးကိုတော့ တင်ထားရ၏။

နီလာခင်နဲ့ မခိုင်း မရင်းနှီးပါ။ ကျောင်းပြီးခါနီးမှ တရင်းတနှီးဖြစ်
အောင် လာရောတာက သူမပဲဖြစ်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် အောင်သွယ်ဖို့
ကြိုးစားတာဖြစ်သည်။

“တို့အစ်ကိုက သင်္ဘောတက်တော့မှာ၊ လောလောဆယ်တော့
အန်ကယ်နဲ့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ကူနေတယ်လေ၊ နာမည်က
ကောင်းနိုင် တဲ့”

ကောင်းနိုင် လို့ပြောပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့ ‘ကောင်းဘွိုင်း’နဲ့ အသံ
ဆင်တယ်နော်လို့ အိမ် က ပြန်မေးပြီး ရယ်ဖြစ်ကြသေးသည်။ ဤနည်း
အားဖြင့် နီလာခင်နဲ့ မခိုင်းတို့ ခင်မင်သွားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။

သူ့အစ်ကိုဆိုတာကိုတော့ မခိုင်း မျှော်လင့်ချက်တွေဖြစ်အောင်
လည်း ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့တာ မရှိဘူးပေ။ ညီမဖြစ်သူနှင့်ပါလာတိုင်း အတူ
သွားကြ၊ ပြောဆိုရယ်မောဖူးကြတာပဲရှိသည်။

ဒါကို ဒီလောက်ထိ တစ်ဖက်သတ်ခံစားရပါသည်ဆိုတော့ ယုံတာ
မယုံတာ အသာထား မျက်နှာတော့ပူသည်။

ကောင်းနိုင်ကတော့ သူ့ညီမတားတာကိုရော၊ သူ့ဘက်က ဆင်ခြင်
ဖို့ကိုရော အားလုံးကို မေ့နေသလိုပင်။ မခိုင်းရှေ့တည့်တည့်မှာ နေရာယူ
လိုက်သည်ကို ငေးဖို့၊ ဆွေးဖို့ ပါမစ်ယူလိုက်သည်နယ်။

“ကျွန်တော်က တခြားသဘောနဲ့မေးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ကိုကောင်းရယ်၊ မင်္ဂလာပွဲက ဖြစ်မှာမဟုတ်တော့

ဘူးလို့ အတိအကျကြားလာခဲ့ပြီး အားတက်နေတာမဟုတ်ဘူးလား၊ ဝန်ခံ
လိုက်”

“ဟယ် နင်ကလဲ...”

မခိုင်း မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။ နီလာခင် က တားဆီးသလိုလို၊
မြှောက်ပင့်သလိုလိုနှင့်...

“အဲဒီလို ဘာလိုလို သတင်းတွေထွက်နေတာက အမှန်ပဲ မခိုင်းရဲ့၊
နင့်လူကြီးတက်ကလဲ ဘယ်သူမေးမေး ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးလို့ပဲ ပြော
တာတဲ့”

မခိုင်း မျက်နှာလေးငုံ့ကျသွားပြီးမှ ပြန်မော့သည်။ ဆံပင်တွေ ပါးရိုး
ပေါ်မှာ ဖေးကစိုနေသဖြင့် ဖယ်ချလိုက်ကာ ...

“အဲဒါတွေကို ငါ ... ”

“ဆောင်းမခိုင်း ... ”

ဘေးမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ် ရောက်လာတာကို သိသည်။ ရှေ့ဆက်
မသွားဘဲ ကိုယ့်ဘေးမှာပဲရပ်သွားတာကိုတော့ သတိမထားမိခဲ့ဘဲ နာမည်
ခေါ်လိုက်မှ မော့ကြည့်ဖြစ်၏။

“ကိုကို”

“မင်းနဲ့ ပြောစရာရှိတယ်”

အရှိန် က ဆံပင်တွေကြားထဲမှာမြှုပ်ကွယ်နေဆဲ မခိုင်း လက်ကလေး
တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

နီလာခင်က အရှိန် ကို သိသည်။ ဒါပေမယ့် သွားခနဲပေါ်လာတာကို
အံ့သြနေသဖြင့် အိုးတိုးအမ်းတမ်း မော့ကြည့်နေ၏။

“ကိုကို ဒါတွေ ... ”

“ကိုယ် ရှင်းပြီးပြီ ထားခဲ့”

မခိုင်း လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ကားနားရောက်တော့လည်းပြော

သေးသည်။ 'ထားခဲ့'တဲ့။ သူ့ကားပေါ်ရောက်လာခဲ့ရင်း မခိုင်းကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိတော့ပေ။

သူမသည် ကိုကို့ရှေ့မှောက်ကိုရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုကို့ရဲ့စိတ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်လား။

“နေကောင်းသွားပြီလား”

“အင်း”

မခိုင်း ကို ကိုကိုက မကြည်ပါ။ ကားမောင်းနေသည့် ကိုကို့မျက်နှာကိုပဲ မခိုင်းက ဘေးတစောင်းကနေ လှည့်ကြည့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကားသည် ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ဘက်ကို ကွေ့ဝင်လာခဲ့ပြီးမှ မခိုင်း ဆီသို့ မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ဖော်ရလာ၏။

“ကိုယ့်ဆီ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုကို”

မခိုင်း ပြန်မေးတာကို မကြိုက်သည့်မျက်နှာက သိသာစွာတင်းသွား၏။

“မင်း နေကောင်းတဲ့အကြောင်းကိုပေါ့၊ မေမေကတော့ မင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးကို မကြာခဏ မေးပါတယ်”

မခိုင်း က ရှေ့ကိုပြန်လှည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်လွှာချကာ ...

“မေမေကလဲ ပြန်ဖြေနေတာပဲ ကိုကို၊ မခိုင်း ဖြစ်တာက သေနိုင်တဲ့ ရောဂါမှမဟုတ်ဘဲ။ လူတချို့ကို ဒေါသဖြစ် စိတ်ညစ်စေဖို့ အကြောင်းဖန်ပြီး ကံမကောင်းစွာ ဝင်လာတဲ့ရောဂါပါ”

“ကောင်းကောင်းမေးရင် ကောင်းကောင်းဖြေစမ်း မခိုင်း၊ စကားနာမထိုးနဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခံစားချက်တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ဖြစ် လိုရင်းကို တည့်တည့်သွားကြတာ ကောင်းတယ်၊ ဘယ်သူ့မှာမှ အလုပ်မရွပ်ဘူး”

“အလုပ်မရွပ်ရအောင်လို့ မခိုင်းကလဲ နေတတ်သလိုနေလိုက်တာပါ။ မခိုင်း နေမကောင်းဖြစ်တာကို ကိုကို မယုံကြည်ဘူး၊ မယုံတာမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ဒါကိုပဲ ကိုကို ရုံးမယ့်ဖွဲ့သွားခဲ့တာ မခိုင်းရော မေမေတို့ရော အားလုံး ဒါကိုသိခဲ့ပါတယ်”

“ဘာလဲ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့ပွဲက ပြီးသွားပြီလို့ ကြေညာချင်တာလား”

မခိုင်းက ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။ ပရုံးပေါ်မှာ ညွတ်အိနေသည့် ဆံပင်လေးတွေပင် လှုပ်ခါသွားကြသည်။ ဘယ်သူက ကြေညာနေတာလဲ၊ စောစောကပဲ နီလာခင် ပါးစပ်ကနေ ဒီသတင်းစကားကို ပြောပြနေခဲ့သေးသည်။

ဒါကို ဒီလို ပြောင်းပြန်မေးခွန်းထုတ်ရက်သတဲ့လား။ မခိုင်း ဘာမှ မဖြေတော့ အရှိန် က လှည့်ကြည့်သည်။

ခဏပဲဖြစ်ကာ ရှေ့ပြန်လှည့်၍ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ထဲ မောင်းဝင်လိုက်၏။ ကားသည် အဝင်ဝမှာ ခဏတုံ့သွားပြီး အထဲသို့ စောက်လျှောက်ဝင်လာစဉ်မှာ အရှိန်က မသေးပေ။

နှစ်ယောက်၏အပြောအဆိုတွေ စိမ်းသက်နေခြင်းက တိတ်ဆိတ်ခြင်းကြောင့် ပို၍တင်းမာသွားသကဲ့သို့ရှိကာ ရှင်းလင်းအေးချမ်းသည့် နေရာမှာ ကားက ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဟိတ် မေးတာ ဘာဖြစ်လို့မဖြေတာလဲ”

“ဖြေဖို့မှမလိုတာ ကိုကို။ မေမေတို့ရော၊ မခိုင်း ရော အားလုံး ကျန်းမာရေးကြောင့် အားလုံး အလုပ်ရွပ်ကြ၊ စိတ်ဆင်းရဲကြနဲ့ ဘာကို ကြေညာဖို့ အချိန်ရှိလို့လဲ၊ စေ့စပ်ပွဲပျက်ခဲ့ပြီးကတည်းက မှားခဲ့တဲ့ဘက်မှာနေရင်း အားလုံး ကိုကိုတို့ကိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေခဲ့တဲ့သူတွေ”

“အဟွန်း”

အရှိန် က ကူရှင်မှာကျောကပ်ဆန့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်သည်။

ဒါက ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မဟုတ်ဘူးလားလို့ မမေးဘဲနှင့် ထိုရယ်သံမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေပေါ်နေ၏။ မခိုင်း ကလည်း မပြောရဲ၊ မဆိုရဲ ဖြစ်တတ်သည့်အကျင့် မွေးကတည်းက မပါခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ကိုကို အဲဒီလို အမြဲပြုံးနေနိုင်ပါတယ် ကိုကို၊ မခိုင်းက ရွံ့နေခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုရဲ့ အောင်နိုင်ခြင်းတွေကို ကိုကိုကြာရှည်ခံစားပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ပန်းပေးပြီး ထွက်မသွားသေးဘဲနေမှာပါ”

“ဘာ... မင်း... မင်း ဘာပြောတယ်”

အရှိန် မျက်နှာ ဆေးမင်နီကျသွားသလို ရဲတွတ်နီစွေးသွား၏။ မခိုင်း၏ လက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခါပစ်လိုက်ရင်း နောက်ထပ် လက်မောင်းကိုပါကိုင်၍ ဆွဲလှည့်လိုက်သည်။

သူ့လိုမဟုတ်နိုင်ရင်တောင် သူနှင့်အလားသဏ္ဌာန်တူသောမာနများနှင့် မခိုင်း ၏ မျက်ဝန်းလေးတွေက စူးရဲနေသည်။ သူ့ဘက်မှာလည်း နူးညံ့မှုဆိုတာ မရှိ။

တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေမိကြပေမယ့် နှစ်ယောက်၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အချစ်က ပျောက်နေသလိုပင်။

“မင်း စကားတတ်လှချည်လား ဆောင်းမခိုင်း၊ မင်းက သိပ်ကို အပြစ်ကင်းစင်နေခဲ့ပြီး ကိုယ်ကတော့ အမြဲတမ်း အပြစ်ရှာ အနိုင်ယူနေတဲ့ကောင်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရှာတာ မရှာတာကို မခိုင်း မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုမျက်လုံးထဲမှာ မခိုင်း က ဘယ်သောအခါမှ အပြစ်ကင်းခဲ့တာမရှိဘူး”

“မင်းဘက်က ပျက်ကွက်လို့ချည်းပဲ ကိုယ် ဒုက္ခရောက်နေရတာရော ဘယ်နှစ်ခါလဲ”

မခိုင်း က သူကဘက်သို့ယိမ်းယိုင်နေသည့် ကိုယ်ကို ပြန်လည်ထူမတ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း သူ့လက်တွေကို ဖယ်ချသည်။ အရှိန်က တစ်ချက်

ဆောင့်ခါလိုက်ပြီး ပိုတင်းအောင်ကိုင်ထား၏။

“အဲဒါတွေလဲမှန်တာပဲ၊ ကိုကို ဒုက္ခရောက်နေရတာတွေကို မတောင်း ပန်ရဲတော့လို့ မခိုင်း ဒီတိုင်းပဲနေလိုက်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်တာ၊ တောင်းပန်တာကို ကိုကို မကြိုက်ဘူး၊ မတောင်းပန်ဘဲနေတော့ အပြစ်တင်တယ်၊ ကိုကိုကို မခိုင်း နားလည်ပြီ သိလား”

“ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြော”

အရှိန် က တင်းခနဲအံကြိတ်၍ ခေါင်းညိတ် ခွင့်ပြုသည်။ မခိုင်းကလည်း မေးဖျားလေးပင့်နေအောင် မျက်နှာမော့၍ ရဲရဲတင်းတင်း ဆက်ပြော၏။

“ကိုကိုက အမြဲတမ်း အနိုင်ဘက်မှာ နေချင်တဲ့သူ”

“အဟန့်”

“အစတုန်းကတော့ မခိုင်း ကို ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ခဲ့တာလဲလို့ အံ့သြမိဖူးစာယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးခဲ့ဖူးတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုကိုက ဘယ်တော့မှ ဘာမှ မပေးချင်တဲ့သူ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“အချစ်ဆိုတာမျိုးက ကိုင်တွယ်လဲလှယ်လို့မရပေမယ့် သူ့အလိုလို ဖြစ်လာခြင်း၊ ပျက်သွားခြင်း ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သတ္တိကို ဖန်တီးပြုပြင်နိုင်တဲ့ သီအိုရီ မရှိခဲ့သေးဘူး ကိုကို။ ကိုကိုရဲ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ အနိုင်နဲ့ပိုင်းခြင်း၊ မာနနဲ့ဖြတ်တောက်ခြင်းအပြင် အချစ်ကလဲ ကိုယ်ရဖို့ အမြဲတိအစွန်းတစ်ခုအဖြစ်ပဲရှိနေတာ”

“ရပြီ တော်ပြီ မခိုင်း၊ အဲဒီလောက်ထိ ရင်ဘတ်က မဆုံဘူး”

အရှိန် လေသံက မသိမသာအက်ရှုနေလျက် မခိုင်း၏လက်မောင်းတွေပေါ်မှာ ဖိဆုပ်ထားသည့်လက်တို့က ပို၍ ဖိဆုပ်ပျစ်ကာ ...

“မင်း စွပ်စွဲတာတွေ ပြင်းထန်လွန်းတယ်၊ ငါ စွပ်စွဲဖို့ပြင်ထားတာက

မင်းကို၊ မင်းရဲ့ စကားတွေကြောင့် ငါကပဲ ကြိုးမိန့်ကျတော့မလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒီမှာ ...”

မခိုင်း ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆောင်ခါလိုက်ပြန်ကာ ...

“မင်းပြောသလို အချစ်ကို အမြတ်အစွန်းတစ်ခုအဖြစ်ပဲ ကိုယ် ကြည့်ခဲ့တာဆိုရင် ပြောစမ်းပါ။ မင်းဆီက ကိုယ် တယ်လို့အကျိုးအမြတ် တွေ ရခဲ့သလဲ၊ ရဖို့တွေ ရှိနေသလဲ”

ပန်းနှစ်ဖက်ထိ နာကျင်လာတော့ မခိုင်း သူ့ဘေးထိ ကိုယ့်ဘာသာ တိုးထိုင်လိုက်ကာ လက်ချင်းချိတ်၍ ဖြုတ်ချဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

“ကိုကို လွှတ်နော်”

“မေးတာကိုဖြေ”

“အကျိုးအမြတ်က ကိုကို အမြဲတမ်း နိုင်နေတာလေ။ ခုလဲ မခိုင်း နေကောင်းနေပါပြီ။ လက်ထပ်ရအောင်ပါ။ သတ်မှတ်ရအောင်ပါနဲ့ နောက် ထပ် ခူးထောက်မလာရကောင်းလား ဆိုပြီး ...”

“တော်စမ်း”

ဒေါသနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်မိပြီးမှ လက်ကလည်း မဆင်မခြင် ဆောင်ခါမလို့ဖြစ်လိုက်မိကာ စိတ်ကို ပြန်ထိန်းရသည်။

“မင်း ...”

နှုတ်ဖျားမှ မချိတ်ရုံ တစ်ခွန်းပဲဆိုမိရင်း မခိုင်း ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင် ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်မိ၏။ အချစ်အကြောင်းတွေ သူ့ရင်ထဲမှာ စာတစ်တန်း ပေတစ်ဖွဲ့ မရှိခဲ့ပေမယ့် မခိုင်းနဲ့မှ သူ ရှုံးခဲ့သည်။ ဒါဟာ ချစ်မိခဲ့၍သာဖြစ် သည်။

သူ ထိန်းသိမ်းစောင့်စည်းခဲ့သော မာနကောက်ကြောင်းများအတိုင်း ဆိုလျှင် သူ ရွေးချယ်မည့်အိမ်ထောင်ဟာ မခိုင်း ကဲ့သို့ သာမန်အရည် အချင်းလေးအသင့်အတင့်လောက်နှင့် အညတရမိန်းကလေးတစ်ယောက်

ဖြစ်ဖို့ မရှိပါ။

ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း သူ့အသိုင်းအဝိုင်း၊ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူသာ မျက်နှာငယ် အရှက်ရမည်။ ဒီလိုအယူအဆ မာနတွေဟာ မခိုင်း ကိုမှ ရင်ဘတ်ထဲက လက်ညှိုးထိုးလာခဲ့သည့်အချိန်မှာ အားလုံး လွှင့်ပါး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့၏။

ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ လိုအပ်ချက်တိုင်းဟာ ကိုယ့် ဖန်တီးဖြည့်ဆည်းမှုများနှင့် အရာရာ ပြည့်စုံစေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ဖူး၏။

မခိုင်း ကို လက်ထပ်တော့မည်ဆိုကတည်းက သူရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော မိဘတွေရယ်၊ အသိုင်းအဝိုင်းပတ်ဝန်းကျင်ရယ် နည်းလို့လား။

နောက်ထပ် စေ့စပ်ပွဲပျက်သည်။ အမှတ်မရှိသည့်ရင်ဘတ်က မနာ တတ်ဘဲ လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားခဲ့၏။

လက်ထပ်ပွဲဖြစ်မလာခဲ့သည့်အချိန်မှာ သူ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ နားလည်ပေးရဦးမှာလဲ။ ပြောချင်သည့်စကားတွေက ရင်ထဲမှာတော့ ဆူညံစွာမြည်ဟီးနေလျက် မခိုင်းလို သူ မပြောတတ်ခဲ့ပေ။

ကိုယ့်ဘက်ကကြည့်တော့ လက်ဝါး ဆိုတာမျိုးလား။

အနိုင်နဲ့ပိုင်းခဲ့ရတာ ဘာရှိလို့လဲ။ အကျိုးအမြတ် ဆိုတာရော ဘယ် မှာလဲ။

အချစ်ကို သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို တွက်ယူလို့မရဘူးဆိုတာ မင်း တစ် ယောက်တည်းပဲသိတာလား။ မွန်းကျပ်သောရင်ဘတ်ထဲမှာပဲ သူမကို တင်းကျပ်စွာပွေ့ပိုက်ထားမိသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ အနိုင်နဲ့ပိုင်းဖို့ဝေးလို့ အရုံးချင်းပြိုင်မယ် ဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကတော့ မရုံးနိုင်ပါ။ ကိုယ်ချစ်မိတာ ကိုယ်သာ သိ သည်။

ဒါပေမယ့် ချစ်တဲ့စကားတွေ တံတွတ်တွတ်ပြောပြပြီး ချစ်အောင်

နေဖို့ကျတော့ စေးနဲသောနှုတ်ဖျားတို့က ခွင့်မပြုနိုင်။

သူသည် ချစ်သူကို ထွေးဝိုက်ထားခဲ့ပါလျက်နှင့် မပိုင်သောအဖြစ် နှင့် ...

“မင်းကို ကိုယ် မေးချင်တယ်၊ အဲဒါကို လေးလေးနက်နက်စဉ်းစား ပြီးမှဖြေပါ”

သူပဲစပြောပြီး မခိုင်း မေးဖျားလေးကို မော့ယူကြည့်သည်။ မခိုင်း က ဘာမှမပြောဘဲ ငေးကြည့်နေခဲ့၏။

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိသေးရဲ့လား”

“ကိုကိုက ...”

“မဖြေနဲ့ဦး”

မခိုင်း ပါးစပ်ပြင်လိုက်တာနှင့် အရှိန် က မခိုင်း ပါးစပ်လေးကို သူ့လက်ဝါးနှင့်ပိတ်ကွယ်ပစ်လိုက်၏။

“လေးလေးနက်နက်ကြားချင်တယ်၊ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဖြေ”

“စဉ်းစားဖို့မှမလိုတာ ကိုကို၊ ကိုကိုက ကိုကိုကို လိုချင်ပါတယ်၊ လက်ထပ်ချင်ပါတယ်လို့ မခိုင်းဘက်က ဖြစ်နေတာကိုပဲ ...”

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကလေးဆန်ဆန်တွေပြောနေတာလဲ မခိုင်း၊ ကိုယ် မယုံနိုင်တော့တာ အဲဒါပဲ၊ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်လိုမှကို အကဲခတ်လို့မရ တော့ဘူး၊ ဘယ်လိုမှလဲ မထင်တတ်တော့ဘူး။ ချစ်ပါတယ်၊ မခိုင်းကပဲ ချစ်ရတာပါလို့ ပြောနေတာက မင်း၊ မင်းကို အသည်းအသန်လိုချင်နေတာ ကျတော့ ကိုယ်ဖြစ်နေတယ်၊ ချစ်ကြသူတိုင်း အတူတူနေလိုကြတယ်ဆို ရင် မင်းရဲ့အချစ်က ဘာလဲ”

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိပိတ်ပစ်၏။ အရှိန် တင်းခနဲအံကြိတ် သည်။ ခဏစောင့်ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ကိုကို ရက်စက်တယ်၊ ပြောရက်တယ်နဲ့ အကျိုးအမြတ်တွက်ဖို့ပဲ

သိတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဘက်က မင်းတို့ပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ကြိုးစားတိုင်း အကြိမ် ကြိမ်အခါအခါလွဲပြီး ရုံးနိမ့်ခဲ့ရတယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် လွဲနေတာတော့ သေချာ တယ် မခိုင်း”

“လွဲနေတာဆိုရင်လဲ ကိုကို ကစပြီးလွဲတာ၊ ငါပဲချစ်တယ်၊ ငါပဲ ရုံးရတာလို့ ကိုကိုက ထင်နေတာ။ မခိုင်း မှားနေတာကို မခိုင်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှဖြစ်အောင်လုပ်လို့ဖြစ်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး မတော်တဆတွေပါ”

မခိုင်း က အရှိန် လက်မောင်းပေါ်မှာ ခေါင်းလေးမှူးတင်လိုက် ဖြီးမှ ဆက်ပြော၏။

“မတော်တဆကို ဘယ်လိုမှလက်မခံတဲ့ ကိုကိုကိုလဲ တောင်းပန်ရ၊ ရှင်ပြုရနဲ့ မခိုင်း ခွဲမလျှော့တမ်းကြိုးစားခဲ့ရတာပဲ။ ခုရော ကိုကို မခိုင်းကိုပဲ အပြစ်တွေတင်နေတာ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

မခိုင်းက ခေါင်းလေးပြန်မတ်ပြီး အရှိန်မျက်နှာတည်နေတာကို မော့ ကြည့်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုက လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ မခိုင်းကြောင့် ထပ်လွဲပြီး ကိုကို အရှက်ရခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ကိုကိုမှာ ဆုံးဖြတ်ချက် လဲရှိပြီးသား၊ မခိုင်း သိနေပါတယ် ကိုကို၊ ပြောပါ၊ ကိုကိုဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မခိုင်း နစ်နာစရာငှာဘဲခုရ ရှိနေလို့များ ကိုကို ကာကွယ်ပြီးလွှဲချနေတာ လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အကြိမ်ကြိမ်အခါ လွဲခဲ့ကြတာကို ကံကြမ္မာလို့ပဲ ထားလိုက်လို့ရပေမယ့် ပြီးသွားသင့်တာကို ကိုယ် မပြီးနိုင်လို့ ဒုက္ခရောက် နေတာ၊ ဆုံးဖြတ်ထားတာလဲမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအသံ၊ မင်းမျက်နှာ ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဝေဝါးကုန်တယ်။ ကိုယ်ဟာ မိမိကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ် ပြီးတဲ့ပြဿနာတစ်ခုကို နောင်တမရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ခဲ့

ဘူး။ လှီးလွဲကာဘာယူတာမျိုးလဲ ဘယ်တော့မှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မင်းပြောခဲ့တဲ့ ကာကွယ်လွှဲချတာဆိုတာ မမှန်ဘူး။”

ချစ်သူချင်း စကားပြောနေကြတာက ချစ်စကားများနှင့် သက်ဆိုင် နေသော်လည်း ရင်ခုန်ဖွယ်မပါခဲ့ကြပေ။ ကန်တော်ကြီးဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု လုံးမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေကြသကဲ့သို့ အပြင်မှာရော ရင်ထဲ ကိုယ်စီမှာပါ။ ခြောက်သွေ့ပူလောင်ခြင်းဖြင့် အတိပြီးနေ၏။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းက ကမ္ဘာပြိုတော့မည့်အရေးအခင်းတစ်ခုလို မကောင်းသောနိမိတ်ကိုဆောင်နေလေသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကို မင်း တစ်ခုတော့ ပြန်ပေးပါ။ မင်းပြောတဲ့ အနိုင်နဲ့ပိုင်းတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကို ပြန်ပေးဖို့ပဲ”

“ဘာလဲဟင်”
မခိုင်း က မကြားရဲဘဲ သိချင်နေသည့်မျက်နှာလေးနှင့်မေး၏။

“မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်။ စွန့်လွှတ်ဖို့ထိဆုံးဖြတ်ဖို့ဖြစ်လာတိုင်း နှလုံးသားက လက်မခံဘူး။ ဒါပေမယ့် ...”

အရှိန် စကားရပ်သွားတော့ မခိုင်း နှုတ်ခမ်းမှာ အားနည်းသော မွဲပြုံးလေးတစ်ခုဖြစ်ထွန်းလာ၏။

“ပြောပါ ကိုကို၊ နားလည်ရပါများလို့ ရင်ဘတ်က ထုံဆေးမလိုတော့ ပါဘူး။”

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ မင်းနဲ့လက်ထပ်ဖို့ နောက်ထပ်ကြိုးစားရဲလား တဲ့အထိပေါ့။ ကိုယ့်နှလုံးသားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေမယ့် ဦးနှောက်ထဲမှာလဲ မင်းနဲ့ကိုယ် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေ ရှိခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ့် ဘက်က သေချာခဲ့သမျှမှာ မင်းက မရေရာခဲ့တဲ့အတွက် တတိယမြောက် သည်းခံခြင်းကို ကိုယ်လွယ်လွယ်နဲ့ မပေးနိုင်တော့ဘူး။”

လွယ်လွယ်နဲ့မပေးတော့ဘူးတဲ့လား။ ကိုကို့ဆီက မခိုင်း လွယ်လွယ်

နဲ့ရခဲ့တာ ဘာရှိလို့လဲ။ မခိုင်း ဘာလဲခွန်းမှ ဖွင့်ဟမမေးတော့ပါ။ ကိုကို ပြောသမျှကို နားထောင်လိုက်ဖို့ပဲ ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။

“မခိုင်း”
“....”

“မင်း သေချာနားထောင်၊ မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှစွန့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် လက်ထပ်ကြဖို့ဆိုတာကိုလဲ မင်းနဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေထဲကနေ ဖယ်ထုတ်ထားကြရလိမ့် မယ်”

“ဘယ်လို ...၊ ကိုကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်”
မခိုင်း ပြန်မေးလိုက်တော့ ရက်စက်ဖို့ကိပ် သူက တောင်းပန်နေ

သလိုလိုငေးလျက် ...
“မင်းနဲ့ကိုယ် အမြဲတမ်းသက်ဆိုင်နေတယ်၊ အမြဲတမ်းချစ်သူတွေ

ပေါ့၊ အဲဒီလို သစ္စာထားကြရင်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက်ကို ကိုယ်တို့ ပြန်ပြီး တညှိမတ်ယူမယ်”

“လက်ထပ်ချင်ရင် မင်းအချိုးကိုပြင်လို့ ကိုကို သတိပေးနေတာလား ဟင်၊ ဒီထက်ရှင်းအောင်ပြောပါ ကိုကိုရယ်၊ ကိုကိုလောက် မခိုင်း ပညာ မတတ်ဘူး”

“သုံးနဲ့လေးကို ကျောခိုင်းနေတယ်လို့မမြင်ဘဲ အနီးကပ်ဆုံး ကျော ချင်းကပ်နေကြတာလိုဖြစ်လိုက်ရင် သူတို့ရဲ့ရင်းနှီးမှုကို မင်း ပိုခံစားမိ မှာပါ။ ကိုယ် မင်းပြောနေတဲ့အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ မင်းနဲ့ ကိုယ် မဝေးချင်ဘူး မခိုင်း၊ နီးကြဖို့ မလွယ်တာကိုတော့ မင်း နားလည်မှ ဖြစ်မယ်၊ အချစ်ဟာ ခံစားမှုဆိုရင် လက်ထပ်ခြင်းက ဘဝပဲ၊ အချစ်ကို မင်းခံစားသလို ကိုယ်ခံစားတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် လက်ခံထားတဲ့ ဘဝကို မင်း လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ လောလောဆယ် ဆုံစည်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။”

သေးတဲ့အကြောင်းက မင်းနဲ့ မင်းလက်ခံထားတဲ့အကြောင်းတရားတွေကို ကိုယ် မယုံကြည်တော့လို့”

“ဒါပဲမဟုတ်လား ကိုကို၊ ခု ဖြစ်ခဲ့သမျှမှာ မခိုင်းကြောင့်ဆိုတာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ကိုယ် လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် စိတ်ဆိုးခဲ့တာအမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မေ့ဖို့မလွယ်ဘူး၊ အခု မင်းကို ကိုယ် လက်ထပ်ပေမယ့် မင်းဟာ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက ပန်းတစ်ပွင့်အဖြစ်ပဲ ရှိနေရမယ်”

မခိုင်း ရယ်ရမှာလား၊ ငိုရမှာလား။ ဒီလူဟာ ကိုယ့်ကို သေမိန့်နှင့် ရေနစ်သတ်သည်။ မသတ်ရက်ဘဲ ပြန်ဆွဲတင်၏။ သို့သော် ...

ကမ်းပေါ် ကိုမဟုတ်ဘဲ မသေရုံလေးဘဲနေပါဦးတဲ့။ မငိုတတ်ခဲ့သော မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေ့လာခဲ့သည်။ အရှိန် က မခိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျူးပွေ့ပိုက်၍ နမ္မတ်သောလည်တိုင်လှလှလေးမှာ သူ့မျက်နှာ နှစ်ထားသည်။

ရွပ်ထွေးမွန်းကျပ်နေသူကဲ့သို့ တိုးတိုက်နမ်းရှိုက်နေခြင်းက စိတ္တဇဆန်နေ၏။

“မင်းကို ကိုယ် သိပ်ချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ...”

မွတ်သိပ်တမ်းတသောအနမ်းများမှာ မခိုင်း ခဏလေးမေ့မူးသွားခဲ့သည်။ ‘ဒါပေမယ့်’ ဆိုသော သူ့နှုတ်ဖျားမှ တစ်ခြမ်းပဲ့ချစ်ချင်းကိုကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ အရှိန်လက်တွေကို ဖယ်ချပစ်လိုက်သည်။

ဒါပေမယ့် ဆိုရင်လည်း ထားခဲ့လိုက်ပါတော့၊ ပြောမလို့ မခိုင်း သူ့မျက်နှာဆီကို မော့ကြည့်၏။ အရှိန်က ပြောခွင့်မပေးပါ။ ရုန်းနေသည့် မခိုင်း လက်ကလေးကို ဆွဲချုပ်ပစ်လိုက်သလို ပြန်၍သိမ်းဖက်ကာ...

“မဆွေးနွေးချင်တော့ဘူး၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ ရောသမမွေ့လို့မရတဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပုံဆောင်ခံတွေနဲ့ မွန်းကျပ်နေပြီ၊ တစ်ခုကိုပဲ ကိုယ် လိုချင်တယ်၊

အဲဒါက မင်း ကိုယ့်ဘေးမှာပဲရှိနေဖို့...”

‘ဪ... ကိုကိုကျတော့ ဂန္ထဝင်အချစ်တွေနဲ့ပေါ့။ သိက္ခာ၊ မာနတွေ အကျိုးကျေးဇူး၊ ညီညွတ်ခြင်းများနှင့် အချစ်က ဝေဝေဆာဆာ။

မခိုင်း ကတော့ အနင်းခံမြက်လား၊ နမ်းဖို့မထိုက်တဲ့ မြတ်ပန်းနွယ်လား။

အခန်း (၃၃)

“နင်နဲ့အရှိန်က ဘာလဲဟ၊ လက်ထပ်ကြမှာလား၊ မထပ်ဖြစ်ဘူးလား၊ ဟိုနေ့က ဂျိုင်းမရင့်မှာ နင်တို့ကို မြင်လိုက်တယ်”

“အင်း”

“ပြောလေ၊ နင်တို့ပုံစံကြည့်ရတာ အဆင်ပြေလို့ပါ။ အရှိန်က နင်လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားတာမျိုး လူကြားထဲမှာ လွတ်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ ဖိဆုပ်ထားလို့ပါ။ ဘာလဲ ...”

မခိုင်းက သစ္စာ ဘာမေးမေး ‘အင်း ... အဲ’ နှင့်နေသည်။ ဘေးက အကဲခတ်နေသည့် ဒေါက်တာသက်လယ်က ပြုံးကာ ...

“လက်ထပ်ဖို့က မခိုင်း ကျန်းမာရေးကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ရတာမဟုတ်လား၊ ပြန်စဉ်ကျတော့ အရှိန်ဘက်က တိုင်ပင်ကိုက်ဖို့ ဘာညာ ပြန်လုပ်ရမှာတွေရှိမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ကောင်မလေးကို ရွှေမင်းသားက တော်တော်ချစ်မှန်းတော့ သိသာပါတယ်”

ရွှေသမင်ဇာပေ

မခိုင်း အံ့သြသွားသည့် မျက်နှာလေးနှင့် ပြန်လှမ်းကြည့်သည်။ သက်လယ်က ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေသည် ပလတ်စတစ်ခြင်းလေးကို သေချာ ပြန်ပိတ်၍ ...

“ဟုတ်ဟယ် တကယ်ပြောတာ၊ သူက တိကျတဲ့လူ၊ ပြတ်သားတဲ့လူ ဆိုပြီး နာမည်ကျော်နေတာမဟုတ်လား၊ မခိုင်းနဲ့ ဓဏဓဏ အဆင်မပြေကြတဲ့ကိစ္စမှာ ဘာအကြောင်းတွေပဲရှိခဲ့ရှိခဲ့ မခိုင်းဘက်က ပျက်ကွက်တာတော့ အမှန်ပဲလေ၊ ဒါကို သူ တော်တော်သည်းခံနေတာပဲ”

လူတွေလည်း ဒီလိုပဲထင်ကြတာလား၊ မခိုင်းနဲ့ ကိုကိုအဖြစ်မှာ မခိုင်းကပဲ ...

“ဟဲ့ နင့်ဖုန်းလားနေတာမဟုတ်လား”

ကိုယ့်အိတ်ထဲကမြည်နေသံကိုတောင် မခိုင်း သတိမထားမိဘဲ သစ္စာ ပြောမှ ထုတ်ကိုင်မိ၏။

“မခိုင်းရေ မမ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်”

အပြင်ကိုရောက်လာကြမှ သက်လယ်က နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲသွားသည်။ မခိုင်းနဲ့ သစ္စာတို့ ယူနစ်ဝင်းထဲက ကားပါကင်မှာပဲရှိသေးသည်။ ဖုန်းကို ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မခိုင်း ဟင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲ မခိုင်း”

“သျှင် ...”

“သျှင် ... ဟုတ်လား”

မခိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်နှင့် ဖုန်းကို သစ္စာက ဆွဲယူလိုက်လေသည်။ စည်းစိမ်စံအိမ်က ကြိုးဖုန်းနံပါတ်အားလုံးကို မခိုင်းကို သျှင် ပြောပြထား၏။

ထို့ပြင် သူ့မှာ အပြင်ကို ဖုန်းဆက်ရမည့်သူ မရှိသလို ဖုန်းနဲ့သူလည်း

ရွှေသမင်ဇာပေ

မနိုးစပ်တဲ့အကြောင်းကိုပါ ပြောပြခဲ့သည်။ မခိုင်းက ဖုန်းကို ပြန်တောင်း၏။

“မပြောနဲ့၊ သျှင်နဲ့မပြောရဘူး။ သူ့ကြောင့် နင် သေတဲ့အဖြစ်ထက် ဆုံးတဲ့ အခြေအနေတွေလဲ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီ”

ပြောပြီး သစ္စာက ဖြတ်ချပစ်လိုက်သည်။ နောက်ထပ်မြည်လာ တော့ ဖုန်းပိတ်ထားဖို့ပါ ပြင်လျှင် ...

“မလုပ်ပါနဲ့ သစ္စာရယ်၊ နင်ကလဲ တခြားဖုန်းလာရင် ဘယ်လိုလုပ် မလဲ၊ ပေးပါ”

မခိုင်း က ပြန်ယူပြီး သစ္စာ မရမက ပိတ်ပစ်လိုက်သည့်ဖုန်းကို ပြန်ဖွင့်၏။ ထိုအချိန်လေးမှာပဲ အရှိန် ဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့သည်။ သစ္စာ က မျက်နှာကိုစူပုပ်ထားပြီး စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ...

“ကိုကိုဖုန်း”

မခိုင်းက သစ္စာ၏ပါးလေးကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းတုံ့ပြီးပြလိုက်မှ ထိုမျက်နှာ ပြေကျသွား၏။

“ကိုကို”

“မခိုင်း ကိုယ် အခု နားနေတယ်၊ မင်း လာခဲ့မလား၊ ကိုယ် လာခဲ့ရ မလား၊ တစ်နေရာမှာ တစ်ခုခုစားသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

“ကိုကိုကလဲ မခိုင်းက ခုမှ အလုပ်ကပြန်မှာ၊ ပင်ပန်းနေတဲ့ပုံကြီးနဲ့...”

“ဘာပုံနဲ့ပဲလာလာကွာ ဒါဆို ကိုယ် လာခေါ်မယ်၊ မင်း ဘယ်မှာလဲ”

“မခိုင်း လာပါ့မယ်၊ ကိုကိုက ဘယ်မှာလဲ”

မခိုင်းနဲ့ အရှိန် စကားပြောနေတော့ သစ္စာက စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်သည်။ မခိုင်းကို ကြည့်လိုက်၊ ကုမ္ပဏီဝင်းထဲကို လိုက်ဝေကြည့် လိုက်နှင့် ကြည့်ဖြူစွာ။

“သစ္စာ ငါ...”

မခိုင်း ဖုန်းကိုနားမှခွာကာ စကားလှမ်းပြောလိုက်စဉ် မက်စေ့ချိ

ဝင်လာသည့်ဖုန်းအသံကို သစ္စာက ကြားသွားသည်။

မခိုင်းကလည်း ကပျာကယာ ပြန်ကြည့်သည်။ ဘယ်သူ ဆီလာမှန်း မသိလိုက်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြ၏။ နား ထောင်လိုက်တော့ သျှင် ပဲဖြစ်ကာ ...

“မခိုင်း ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားတာလား၊ တမင်မေ့ထားလိုက်တာ လားဟင်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နားထောင်လဲ ဘာမှ သိခွင့်မရတော့ မခိုင်း ဘယ်လိုပြဿနာတွေရင်ဆိုင်နေရသလဲ၊ ဘယ်လိုခရီးဆက်နေသလဲ ဆို တာလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒီမက်စေ့ချိကိုနားထောင်ပြီးရင် ဖုန်းပြန်ဆက် ပါဦး၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဘေးမှာထိုင်စောင့်နေမယ်”

စကားသံက ဆုံးသွားသည်။ နောက်ထပ် တစ်ခါနားထောင်လိုပါ လျှင် နံပါတ် 2 ကိုနှိပ်ပြီး ပြန်ခေါ်နိုင်ကြောင်း 155 က အကြောင်းကြား ချက် ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ သစ္စာက ဖုန်းကို လက်နဲ့ တွန်းပစ် လိုက်၏။

“ဘာတွေပြောနေပြန်ပြီလဲ၊ ဖုန်းခေါ်မရတော့ voice message နဲ့ လှမ်းခေါ်တယ်၊ အဲဒီလို မီးနေသည်ယောက်ျားကိုများ နင် ဘာသံယော ဇဉ်တွေ တွယ်နေလဲ မခိုင်းရယ်”

“ပြောလိုက်တာ မိသစ္စာရယ်၊ မီးနေသည်ယောက်ျားပဲဖြစ်ရဦးမယ်”

မခိုင်း ဒီတစ်ခါ မရယ်နိုင်၊ မျက်နှာလေးညိုနေတာကို သစ္စာက အက်ခတ်မိကာ အားမလို အားမရတွေဖြစ်သွားသည်။ မခိုင်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး ဖုန်းကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပန်းချင်းလည်၊ တိုက် ပစ်လိုက်၍ ...

“သူ့ဟာသူ မိုးကျရွှေကိုယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိုးလောက်မြင့်တဲ့ရတနာပုံ ကြီးပေါ်မှာပဲ တိုက်ဆောက်နေနေ လူတောမှမတိုးနိုင်တာ”

“သစ္စာရယ် ...”

မခိုင်းနဲ့သစ္စာ ကားပေါ်လည်းမတက်နိုင်သေး။ အိမ်ပြန်ဖို့ကနေ အရှိန်ဆီကိုလား။ သျှင်ဆီကိုလား တွေ့သေခြင်းနှင့် ရပ်နေကြဆဲမှာ မက်စေ့ချီ က သုံးခါဆက်တိုက်ဝင်၏။

“ကျွန်တော် မက်စေ့ချီတော့ မခိုင်း နားမထောင်ဘူးလားဟင်၊ ထပ် ပြောမယ်နော်၊ ကျွန်တော် မခိုင်းရဲ့အသံလေးကို ကြားချင်တယ်၊ သျှင် ကို တစ်ခွန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောပေးပါ”

“မခိုင်း ဖုန်းပြန်မဆက်မချင်၊ ကျွန်တော် ဖုန်းဘေးမှာရှိနေမယ်”

သစ္စာက မခိုင်းလက်ထဲကယူကာ အသံကို ပြန်ဖမ်းပြီးနားထောင် သည်။ ပြီးတော့ မဲ့ရဲ့ပစ်လျက် ...

“သေပေါ့၊ လုံးဝပြန်မဆက်နဲ့၊ နင် ဇွတ်လုပ်ရင်တော့ အန်တီနဲ့ ပြန် တိုင်မယ်”

“ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ သစ္စာ၊ နင်ကလဲ တစ်ဖက် သားကို အပြစ်မရှိ ...”

“အပြစ်မရှိတာက ဘာလဲ၊ နင့်ကို သူလိုတဲ့အချိန် ကြိမ်စကြာနဲ့ရိုက် ခေါ်သလိုခေါ်နေနိုင်တာ သူ့အပြစ်လုပ်ဖို့မှမလိုတာ၊ နင့်မှာသာ မိန်း ကလေးကန်မဲ့ စွန့်စားခဲ့ရတာတွေ ကြည့်စမ်း”

“ပေးပါဟာ၊ သူ ကျေနပ်သွားအောင် ...”

“ဟေ့အေး မရဘူး၊ သူ ကျေနပ်သွားစေဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ဖုန်းပြောရာ ကနေ သွားချင်စိတ်က ပေါက်လာဦးမယ်၊ ငါ့စေတနာကို နားလည်စမ်းပါ မခိုင်းရယ်။ နင့်ကို အရှိန် ဒီလောက်သည်းခံခဲ့တာ နောက်ထပ် ကိုယ့်ဘက် က ဘာမှမမှားစေခဲ့တော့”

“သည်းခံတာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မယ်၊ ငါလဲ သူ့ကို အနိုင်ရခဲ့ဖူးတာ ရှိလို့လား၊ နင် ခုနကပြောသလို ကြိမ်စကြာနဲ့ရိုက်ခေါ်တာနဲ့ ရောက်တဲ့ နေရာကနေ ထပြေးသွားခဲ့ရတာ ခုချိန်ထိ မပြီးသေးဘူး”

“ပြေးသွားရတာချင်းတူတောင်မှ အရှိန်က ကိုယ့်ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး လား၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ခင်ပွန်းလောင်း၊ သူ ဒီလိုသဘောမျိုးရှိတာ၊ ဒီလို ပဲနေတတ်တာလဲ ကိုယ် အသိ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှသိတဲ့ ဘာမခိုင် ညာ မခိုင် လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်ကျိုးအပျက်ခံပြီးတော့များ ...”

မခိုင်း ဖုန်းမပြောဖြစ်တော့ပါ။

သစ္စာ ပြောတာတွေကို လက်မခံချင်သော်လည်း ကိုယ့်ကြောင့် သစ္စာမများလည်း ဒုက္ခများခဲ့ရတာကို မေ့လို့မဖြစ်။

ပြီးတော့ သျှင် အသံကြားလျှင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို နှုတ်ဆက် ပြီး ဖုန်းချထားလိုက်တာနှင့်ပြီးပျောက်သွားဖို့က မသေချာ။

ကာလနှင့်လည်းမဆိုင်၊ ရင်းနှီးမှုနှင့်ဆက်နွှယ်ခဲ့တာလည်းမဟုတ်၊ ဒါပေမယ့် သံယောဇဉ်က အခိုင်အမာ ရှိနေခဲ့သည်။

ကိုကိုနှင့် နောက်ထပ် အဆင်မပြေဖြစ်ရဖို့ရှိတာတွေကို ထားခဲ့ လိုက်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲမှာ ထိုသံယောဇဉ်သည် အဓိက။

ထိုညနေမှာ ကိုကိုဆီ မခိုင်း ရောက်သွားတော့လည်း နောက်ကျခဲ့ ပြန်သည်။ အရှိန် သည် နာရီတကြည့်ကြည့်နှင့် ဖြစ်နေလျက် ရှေ့က မဟုတ်ဘဲ နောက်လမ်းကနေ ရောက်လာသည့် မခိုင်း ကို မျက်မှောင် ကြွတ်နှင့်စိုက်ကြည့်သည်။

“မင်းရောက်မလာတော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်ဖို့ ငါးစက္ကန့်လောက် ပဲ လိုတော့တယ်”

အပိုမပါ၊ နောက်ပြောင်ခြင်းမဟုတ်။

ခိုင်ကြည်နေသော အရှိန်၏မေးရိုးနှစ်ဖက်က ရင်ထဲက အံ့ဖို့မှုကို ဖော်ပြနေကြသည်။ ရှေ့ကို မြန်မြန်ပြေးသွားချင်သူနှင့် မသွားလိုသူ နှစ် ယောက်၏ ချိတ်ဆက်မိသောလက်တို့က ဆွဲအားမညီ၊ ဟန်ချက်တွေ လည်း မမှန်ခဲ့ပေ။

အရှိန် မျက်ဝန်းတွေကို အားနာသလိုပြုံးပြကာ တောင်းပန်တိုင်း ကျေနပ်ပေးတတ်သူမဟုတ်သည့်သူမို့ တောင်းပန်ဖို့လည်း မခိုင်း စိတ်မကူးပါ။

“အခု မခိုင်းကိုမြင်တော့ ကိုကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်လိုက်လဲဟင်၊ လှည့်ပြန်သွားရမလား၊ မခိုင်း နောက်ကျတဲ့အတွက် အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ကိုကို အားမနာတမ်းပြောလိုရတယ်”

မခိုင်းကို စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတို့ကို မလွှဲဘဲ သူ လွန်စနဲ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းညိတ်၍ ...

“ပြောဖို့အတွက် ကြွေးမှတ်ထားလိုက်၊ အခု သွားမယ်”

သူ ရှေ့ကနေ ထွက်သွားသည်။ မခိုင်း မျက်နှာလေး ပြုံးကြည်သွားကာ သူ့နောက်ကနေ ပြေးလိုက်ခဲ့၏။ သူနဲ့ ဘယ်သွားဖို့ပဲရှိနေနေ ကိုယ့်ကားကို ထားခဲ့ရသောထုံးစံအတိုင်း မခိုင်း သူ့ဘေးမှာပဲထိုင်လိုက်ခဲ့ရသည်။

ကားပေါ်ရောက်ကာမှ မမောင်းသေးဘဲ အရှိန် က မခိုင်းကို ဝိုင်းကြည့်၏။

“ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

အဆက်အစပ်မရှိပေမယ့် ဘာကိုမေးမှန်း မခိုင်း က သိသည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြေရသေးဘဲ သူကပဲ ဆက်ပြော၏။

“မင်းကို အိမ်ပြန်ပြေးပြီး အလှပြင်နေတာလားလို့ တွေးမိသေးတယ်”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုကိုက ခွင့်လွှတ်မယ်ပေါ့”

အရှိန် က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး စက်နိုးသည်။

“အဲဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ကိုယ် သိတယ်၊ မင်းက အလှအပတွေထက် ကိုယ်ထင်ရာကိုယ်လုပ်ခွင့်ကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်တဲ့သူပဲ”

“မခိုင်း အလှပြင်တာကို ဝါသနာပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲမှာ အေးချမ်းပြီး ပြင်ချင်ဆင်ချင်လာမှပဲပြင်ဖြစ်တာ၊ သူများမြင်ရင် ကောင်းအောင် ဒီလိုပွဲမှာ ဒီလိုပြင်မှတင်တယ်မှာမို့လို့ အဆင်ပြေအောင် ပြောရရင် သူများအတွက်လဲ စဉ်းစားရတာမျိုးပေါ့၊ အဲဒါမျိုးကိုတော့ လက်ကကိုမရောက်တာ”

ကားမောင်းရင်း အရှိန် က လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြုံး၏။

‘ညနေခင်း’ဆိုသည့် စာလုံးကို မြန်မာလိုပဲရေးထားသည်။ ကန်ပေါင်နှုတ်ခမ်းပေါ်က စားတော်ဆက်လေးမှာ အရှိန် က သူ့စိတ်ကြိုက် ပါကင်ထိုးသည်။

ဒီဆိုင် ကြိုက်လားမေး၊ ဘာစားမလဲလို့လဲ မေးမြန်းခြင်းမရှိဘဲ ရောင်စုံမီးသီးလေးတွေ သွယ်ဆိုင်းထားသည့် လမ်းကလေးကနေ ရေလယ်အဆောက်အအုံလေးထဲထိ ဦးဆောင်ဝင်သွားသည်။

တစ်ခါတလေ မခိုင်း ကြိုက်သည့်ဆိုင်ကို ရွေးချင်သည်။ ဘာမှမစားဘဲ ရုပ်ရှင်အတူကြည့်ချင်၏။ အရှိန် က ခေါင်းခါသည်။

“မင်းကို ကိုယ်က ခေါ်တာလေ၊ ကိုယ်သွားဖို့နေရာက စိတ်ကူးရှိထားပြီးသား၊ မင်းကို ထပ်မေးလိုက်ရင် နေရာနှစ်ခုဖြစ်လာပြီး ရွေးချယ်ဖို့ တွေဖြစ်လာမယ်၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ စားဖို့ပဲဟာ ကိုယ်လဲကောင်းမယ့်နေရာကို သွားနေတာ”

တဲ့။ ဘယ်တုန်းကရော မခိုင်းက ခေါ်ရင် ကိုကို လိုက်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ သူက လာပါဆို အနားရောက်နေမှ၊ ရှေ့ကသွားရင် နောက်ကလိုက်မှ။

“ရုပ်ရှင်က ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ မကြည့်ဖူးတာမှမဟုတ်တာ၊ ကိုယ်နဲ့ မဟုတ်ဘဲ မင်းတို့အုပ်စုတွေကြည့်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ် ရုပ်ရှင်မကြိုက်ဘူးဆိုတာမျိုး။

သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကျတော့ ဝေဖန်တာ မကြိုက်၊ ငြင်းလို့မရ။

“ဘာလုပ်နေတာလဲကွ၊ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနဲ့”

မခိုင်း စိတ်တွေ ဟိုရောက်ဒီရောက်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေက သူ လှမ်းဆွဲလို့မမီတဲ့အထိ နောက်မှာ အလှမ်းကွာကျန်ခဲ့၏။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ လည်း ခုံတွေချထားသည်။ စားပွဲတွေ လူတွေကို ရှောင်ကာ ရေလယ်အဆောက်အအုံလေးထိ တော်တော်သွားရ၏။

အဆောက်အအုံဆိုပေမယ့် တရုတ်ဘုံကျောင်းလို ခေါင်မိုးအထပ်လေးတွေကော့ကော့နဲ့ ပြားပြားလေးပဲဖြစ်ကာ ဘေးမှာ အကာအရံဘာမှမရှိပါ။

သစ်ပုပ်ပင်အုပ်အုပ်လေးတွေချထားကာ မီးလုံးတွေပတ်ချိတ်ထားတာပဲရှိသည်။ ညနေခင်းပေမယ့် မီးသီးလေးတွေလက်နေတာက ချစ်စရာလေးပါပဲ။

တံတားလေး၏အဆုံးကိုရောက်မှ အထဲမဝင်သေးဘဲ အရှိန် ကမခိုင်း လက်ကလေးကို ပြန်လှည့်ဆွဲ၏။ သူတို့ ဝင်လာတော့ အတွင်းဘက်ထိပ်က စားပွဲတစ်လုံးပဲ အလွတ်ရှိသည်။ စားပွဲတိုင်းမှာ ခုံတွေနှင့်စိုပြည်နေကြ၏။

“ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မရောက်ဖူးဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

မခိုင်း ထိုင်ဖို့ ခုံဆွဲပေးပြီးမှ အရှိန် က ထိုင်သည်။ မှန်တစ်ဝက်တန်း ကာထားသည့်နောက်က စားဖိုဆောင်ကို လှည့်ကြည့်ပြကား...

“ဆိုင်လေးက သေးသေးလေးပေမယ့် တော်တော်စုံအောင်ရတယ်ကွ၊ ဘယ်ကြည့်ကြည့် ရေကန်နဲ့ကြာတွေနဲ့ မျက်လုံးအေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကိုကို လာဖူးတယ်ပေါ့နော်”

“အင်း တစ်ခါပါပဲ၊ တိုက်ကြီးက အပြန်မှာဝင်တာ”

“တစ်ယောက်တည်းလား”

ကိုကိုမျက်လုံး မခိုင်းဆီကို တန်းရောက်လာသည်။ မခိုင်းက ရိုးရိုးပဲ ပြန်ကြည့်၍ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မမေးရဘူးလား”

“မေးလေ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့လားလို့ မေးချင်တာ မဟုတ်လား”

“မိတ်ဆွေလိုမျိုးပဲ ပါပါတယ်”

အရှိန် က မဲ့တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ နှုတ်ခမ်းထောင့်တစ်ဖက်တည်း တွန့်ပြိုးယောင်သမ်းလျက် ...

“ဒီနေ့ထိတော့ မိတ်ဆွေဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း တစ်ခါမှ စားသောက်ဆိုင် မထိုင်ဖူးဘူး။ ယုံချင်မှယုံပါ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မှာ စည်းရှိတယ်။ ရိုးသားသည်ဖြစ်စေ၊ မရိုးသားစွာဖြစ်စေ ရွယ်တူယောက်ျားနဲ့မိန်းမဟာ လိုအပ်တာထက် ပိုပြီးရင်းနှီးတာ မကောင်းဘူး။ နှစ်ယောက်တည်း သွားလာရင်းနှီးကြတာမှာ လူမှုရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် အကျည်းတန်တယ်။ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်ပဲပြောပြော ကိုယ့်ဘက်က ကိုယ့်သိက္ခာကိုတော့ ထိခိုက်မခံနိုင်တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါမျိုး ကွယ်ရာမှာ ပြောကျန်ခဲ့မယ်၊ သွားပုပ်လေလွင့်စကားသံတွေကို ကိုယ် ရွံတယ်”

“ဒါဆိုရင် တချို့ လူတွေက ကိုကိုကို ကဲ့ရဲ့နိုင်တာပေါ့၊ ကောက်ညှင်းက မစေးရဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးတယ် ဘာညာ ...”

“ကိုယ်တို့က ဆန်ကြမ်းတွေ၊ ကောက်ညှင်းတွေမှမဟုတ်တာ”

ခနဲသလိုလို၊ လှောင်သလိုလိုနှင့် အရှိန်က စိုက်ကြည့်ပြီးပြုံးသည်။

“မင်းကိုချစ်ခဲ့မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင်ဘူး”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်၊ လွတ်လပ်တဲ့အကျင့်ကို ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ မဆင်ခြင် တတ်တာဟာလဲ အထင်မကြီးထိုက်တဲ့လူမျိုးပဲ၊ မင်းမှာ အဲဒီစိတ်ဓာတ် အမူအကျင့်တွေရှိတာ ကိုယ်သိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချစ်သွားခဲ့တယ်လေ”

မခိုင်း ကလည်း မီးနှုံးကိုကိုင်၍ စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ ငေးစိုက် ကြည့်နေမိကာ ...

“အချစ်ကို သပ်သပ်ထားနိုင်တာပဲမဟုတ်လား ကိုကို၊ ချစ်ပေမယ့် မခိုင်း ကို လက်ထပ်ဖို့ ကိုကို ...”

“ကိုယ် လက်ထပ်မှာက မင်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခု... နောက်... ဘယ် အချိန်ဆိုတာ မရှိဘူး”

အရှိန် ဆိုသည့်ယောက်ျား အဲဒီလောက်ကြောပါသည်။ မခိုင်း ညှံ လို့မဟုတ်ဘဲ ရှုံးနေခဲ့၏။ လွှမ်းမိုးနိုင်လွန်းသည့် ကိုကိုစကားသံ၊ ကိုကို အယူအဆများအောက်မှာ တွန်းလှန်ဖို့စိတ်ကူးလိုက်တိုင်း ပျက်သည်။ ကိုယ်တိုင်ချစ်ခဲ့မိသော မိဘနှင့် အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံးက တော်သင့် ကောင်းမွန်လှသည်ဟု သတ်မှတ်ထားကြသော ထိုယောက်ျားအပေါ်မှာ သူမသည်...

“ဟော ကိုရှိန်တို့ပါလား”

ကိုကိုနဲ့ဆုံတွေ့ကြတိုင်းမှာ အဆင်မပြေမှုတွေချည်းသာ ဆွေးနွေး ဖြစ်ခဲ့သော၊ ခြောက်သွေ့နေခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ နှုတ်ဆက်သံက နှစ် ယောက်စလုံးကို ပုတ်နှိုးလိုက်သလိုပင်။

သူတို့ဘေးမှာ ဦးကျော်ထင်က ပြုံးပြုံးချင်းရပ်လာလျှင် ...

“ဘယ်နှယ်လဲဗျာ စားရတော့မယ်ထင်နေတာ၊ ခုထိ ဆွေးနွေးကြ တုန်းလား”

ရင်းနှီးသလိုလို၊ အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိတာလိုလို မေးလိုက်ကာ မျက်လုံးက မခိုင်းဆီကို တန်းခနဲရောက်၏။ ထိုမျက်လုံးတွေကို အရှိန် ကလည်း ချက်ချင်းသိသည်။

မခိုင်းနဲ့ဒီလူ သိခဲ့ဖူးတာကို သူ မသိပေ။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်ထင် ၏ မျက်လုံးတွေက မသိမသာမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ သိသာစေချင်တာ မျိုးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏မျက်လုံးတို့က မခိုင်းထံသို့ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ကျရောက် သွားကြသည်။

ထိုစဉ် ဝိတ်တာကောင်လေးက ခပ်ရိုရိုလေးလာရပ်၏။ မခိုင်းတို့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်မိသလို ဦးကျော်ထင်ကလည်း အနားမှာပဲရှိသေးကာ...

“ဒါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲရက်မရောက်ခင် တစ်ပတ်လောက်က အဲ... မန်းဒေး ထင်တယ်၊ မခိုင်းရဲ့ ကားကို ကျွန်တော့်ခြံထောင့်မှာ တစ်ညနေလုံးမြင်နေ တာ၊ မိုးချုပ်တဲ့အထိရှိနေတော့ ကျွန်တော် စိတ်ပူသွားသေးတယ်၊ ခုနစ် နာရီလောက်ကျမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လာယူသွားတာနော်၊ ဘယ် လိုဖြစ်တာလဲ”

မခိုင်း က ဦးကျော်ထင်မျက်နှာကို အေးစက်စက်လေးစိုက်ကြည့် ပြီး ပြုံးသည်။

“ကားရှိပြီး လူမရှိမှတော့ ထားခဲ့လို့ပေါ့ရှင်၊ ဦးကျော်ထင် အဲဒီလို တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်ပေးနေမယ်မှန်းသိရင် မခိုင်း အပ်ခဲ့တာပေါ့၊ လူမှု ရေးဆိုတာလဲ ပြန်ငဲ့ရသေးတယ်လေ၊ အားနာလို့ ...”

မခိုင်းက တည့်တည့်ကြည့်ပြီး သေချာပြန်ပြော၏။ ဦးကျော်ထင် ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားကာ အပြုံးတစ်စနှင့် ချက်ချင်းကာကွယ်ပစ် သည်။

“ဪ... ဖြစ်ရလေ၊ နောက်ဆို ရွှေတောင်ကြားပတ်ဝန်းကျင်

ရောက်လို့ အခက်အခဲတစ်ခုခုရှိရင် အိမ်ရှေ့မဟုတ်ဘဲ ဘယ်နားဖြစ်ဖြစ်ပါ
ဖုန်းတစ်ချက်ပဲဆက်လိုက်၊ ကိုရိုနီနဲ့ကျွန်တော်တို့ကလဲ စိမ်းကြတဲ့လူတွေ
မှ မဟုတ်တာ”

လာနှုတ်ဆက်တာက အရှိန်ကိုပါ။ အရှိန် က စကားတစ်ခွန်း တစ်
ပါဒမှ ဝင်မပြောခဲ့ဘဲ သူပဲပြော သူပဲရယ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်
သွား၏။

မခိုင်း ကိုကိုနဲ့ရှင်းလင်းဖို့တွေဖြစ်ခဲ့ရပြီမှန်း သိလိုက်သည်။ သို့သော်
ကိုကို ဘာမှမမေးခဲ့ပေ။

ဟိုစကား ဒီစကား ပြောဖြစ်နေကြပြီး ဦးကျော်ထင် ပြောသွားသော
အကြောင်းအရာ မေးခွန်းတွေ ဘာမှမပါ။

လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေခဲ့သည့် မခိုင်း စိတ်ထဲမှာ မလုံခြုံတော့ပေ။
ကိုကိုသည် သူ့အတွက် အရေးကြီးသော အကြောင်းကိစ္စမှန်သမျှနှင့်
ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအချက်အားလုံးကို ဘာမဆို တော်ရုံနှင့် ရိုဂျက်
စတာကို ဖွင့်ဖို့မလို။

စာရင်းပြေးကြည့်ရတာမရှိ၊ အလွန်သတိကောင်း၍ တိကျခဲ့သူ ဖြစ်
သည်။ ဘယ်နေ့က ဘယ်အကြောင်းတွေ အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဘာ
ကြောင့်ဖြစ်ခဲ့တာ အားလုံးကို မမှတ်မိဘဲနေမလား။

မွန်းကျပ်သည်ရင်ထဲမှာ ဦးကျော်ထင် မျက်နှာကြီးက ကြီးမားစွာ
ပိတ်ဆို့လျက်ရှိကာ ပူလောင်ခြင်းက တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာ၏။

ဒီလူကြီး တမင်တကာ လုပ်သွားတာလား...။

အခန်း(၃၄)

ပြန်ပြောပြလိုက်တော့ သစ္စာတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးတွေဖြူ
နေကြ၏။ အိမ်ကတော့ ဒီ လှုပ်ရှားမှုထဲမှာ ဂဃနဏ ပါဝင်ခဲ့သူမဟုတ်
သည်မို့ သစ္စာလောက် ပုံပန်းမပျက်ပေ။

“ဒီလူကြီး တမင်တကာ အရှိန်ရှေ့မှာ ချွန်တုန်းလုပ်သွားတာနေမှာ
ပါဟာ၊ ကားကို သူ တကယ်မြင်တာဖြစ်မှာပေါ့၊ မြင်တိုင်း ပြောစရာလား”

ရိုးရိုးလေးပဲဝေဖန်၏။ သစ္စာက ဒီလိုမဟုတ်။

“ချွန်တုန်းက ဘေးလူတစ်ယောက်ဆိုရင် ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလိုက်
တယ်ဟ၊ ဒီလူကြီးက သျှင်အစ်ကိုဖြစ်နေတာ တော်တော်ကိုဆိုးတယ်၊
အဲဒီညက ငါတို့ ပဲခူးမှာ လူနာရှိလို့ ခရီးလွန်နေကြတယ်လို့ပဲ အားလုံးက
သိထားခဲ့တာ၊ ဒီလိုထောက်ပြသွားမှတော့ အရှိန် က ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး
သိသွားပြီပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ပြန်တဲ့အထိရော မနေ့ညကအထိ ငါ့ကို လုံးဝမမေးဘူး”

“မျက်နှာရော မပျက်ဘူးလား”

သစ္စာက လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ပြီးမေးတော့ မခိုင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ပျက်တာပေါ့၊ အဲဒါကိုမမေးပေမယ့် ငါ့ကို စကား လုံးဝမပြောတော့ဘဲ သူ့ဟာသူ စားသောက်နေတာ အကြာကြီးပဲ”

“ဟဲ့ နင်က မူမပျက်လိုက်ပြောပေါ့၊ မပြောဘဲ သူ့လိုပဲ ပါးစပ်ပိတ်နေလိုက်ရလား”

“ငါ မပြောချင်ဘူး၊ ညာဝါးဟန်ဆောင်နေရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေတော့ လိပ်ပြာကိုမလှဲတာ၊ ဘာပြောပြော မှားဦးမှာပဲ၊ သူ့လိုလူကို တော်ရုံအရည်အချင်းနဲ့ညာဖို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာလဲ ငါသိတယ်။ ခုတောင် ဦးကျော်ထင် ပြောသွားတဲ့စကားတွေကြောင့် သူ သဘောပေါက်ချင် ပေါက်နေမှာ”

သစ္စာလည်း မျက်နှာမကောင်းရှာပါ။ အိမ်က ဘေးကနေ သက်ပြင်းချရင်း မသက်မသာဖြစ်နေသည်။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆိုပေမယ့် သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ကြတာလည်း မှန်သည်။

သို့သော် အိမ် ကတော့ တခြားရောက်ရောက်နေတတ်တာပဲ များပါသည်။

အတွဲဖြစ်ကြဆုံးက သစ္စာနဲ့မခိုင်း၊ ထို့ကြောင့် ခုချိန်မှာ အိမ် ဘာမှ သေချာဝင်မဆွေးနွေးနိုင်ဘဲဖြစ်နေခဲ့၏။

“တကယ်လို့များ ဒီကိစ္စတွေကို အရှိန် သိသွားခဲ့ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မယ် နင်ထင်လဲ”

အိမ်က နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝေကြည့်ပြီးမေးသည်။ သစ္စာကတော့ ထင်ကြေးမပေးခဲ့ပေ။ မခိုင်း က လှမ်းနေသောခြေလှမ်းများတိုင်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြည့်နေကာ...

“မသိဘဲနဲ့တောင် သူ ငါ့ကို လက်မထပ်နိုင်သေးပါဘူးဆိုပြီး ခေါင်းခါ

ခဲ့တာ အိမ်ရယ်”

“ဆောင်းမခိုင်း... မခိုင်း...”

သုံးယောက်သား အင်းလျားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြစဉ် နောက်ကခေါ်သံနှင့်အတူ ပြေးလွှားလိုက်လာတာကို သိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

“ဒေါ်ကြည်”

သစ္စာတို့က မသိပါ။ မခိုင်း မျက်နှာစောင်းကြည့်နေရာကနေနောက်ကို တည့်တည့်လှည့်ရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်ကြည်သည် ပန်းစည်းကြီးကို ပွေ့ပိုက်လျက် အနားရောက်တော့ မောလည်းမော၊ ဝမ်းသာနေပုံလည်းရှိကာ ...

“မခိုင်းနော်၊ အမယ်လေး ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားလို့ မခေါ်ရဲဘဲ ပြေးလိုက်နေရတာ ဟိုးအကွေ့ကတည်းက”

“ဒေါ်ကြည် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ရှိတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ်၊ အခုလေ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ကလေးလဲ ရောဂါ တစ်မျိုးပြီးတော့ တစ်မျိုးထပ်ဖြစ်တယ်”

“သျှင် ... သျှင် ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“ခေါင်းကိုက်နေပြန်ပြီ သမီးရယ်၊ ထုံထိုင်းမိနေတဲ့ရောဂါက တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာတယ်တဲ့၊ ပြောလို့မဆုံးသေးဘူး အခု ...”

မကြည်သည် ပြောနေရင်းတန်းလန်းနှင့် မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်သွားကာ လက်တစ်ဖက်နှင့်ပါးစပ်ကိုပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိသော်လည်း မကြည် ကြည့်နေသည့်အရပ်ဆီသို့ မခိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် အနီရောင်ဆလွန်းကားလေးတစ်စီးက အနားရောက်နေပြီဖြစ်၏။

“ဒေါ်ကြည် ဘာလုပ်နေတာလဲ ဒီမှာ”

ကားလဲမှ ဦးကျော်ထင်သည် အေးစက်တင်းမာနေသောမျက်နှာ နှင့် အကြည်ကိုပြောလိုက်ပြီး မခိုင်းဘက်ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်တော့ ခပ်သွပ်သွပ်ချိုးချိုး ...

“ကားမီးကို ဆုံးမယာက်စလုံးပါလား၊ ဘယ်သွားကြလို့လဲ”

မခိုင်း က ဦးကျော်ထင်ကို စူးစူးရှရှကြည့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ပြုံးကား..

“ဒီလိုပါပဲ၊ လမ်းလျှောက်ချင်လို့လေ၊ ဦးကျော်ကရော ...”

“အိမ်ပြန်မလို့ပါ၊ ဒေါ်ကြည် ကားပေါ်တက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

အခြေအနေက မကောင်း။ နှုတ်ခမ်းများမှာ သကာလောင်းထား သော်လည်း စကားလုံးတွေက မချို၊ ကိုယ့်အဒေါ် အရွယ်လောက် အမျိုး သမီးကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံ၊ ပြေးပုံက မလေးမစား နိုင်ထက်စီးနင်း ဆန်လွန်းသည်။

သူတို့ ကားထွက်သွားတော့ သစ္စာက တက်ခေါက်ကာ ...

မခိုင်း နှင့် အဲဒီညက အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိနေတာကို ဒီလူကြီး သိနေ မလားဟင်”

“မပြောတတ်ဘူး”

မခိုင်း က ခေါင်းခါသည်။

“နင်ကလဲ သူ့ညီနဲ့ပတ်သက်မိတာလောက်တော့ သိချင်သိမှာပေါ့၊

အကုန်လုံးသာသိနေရင် ဒီရုပ်ကြီးလား မဖော်ဘဲနေမှာ”

အိမ်က ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“ဒီလူတွေ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ကောင်းတယ်ဟ”

သစ္စာစကားကြောင့် မခိုင်းက မှဲ့ပြုံးနှင့်ခေါင်းညိတ်သည်။

“ပျော့ညံ့တွေဝေနေတာ အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်၊ ငါ မတွေ့

ဝေတော့ဘူး သစ္စာ၊ ဒီကိစ္စကို ထောင့်တစ်နေရာကနေ ငါ ဝင်တော့မယ်”

“ဘာ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်နဲ့သိတဲ့လူရှိလို့ လူနာ သတင်းမေးသွားတာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ၊ သျှင်ဆီကို ငါ ရှေ့ကနေ တည့်တည့်ဝင်သွားပြီး တွေ့မယ်”

“ဟာ အဲဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး မခိုင်း၊ နင် ဇွတ်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဒီလူကြီးပုံစံ က သူ့ညီနဲ့ပတ်သက်မိရင် နင့်ကို ဒီတိုင်းခွင့်ပြုပြီးကြည့်နေမယ့်ပုံ မရှိဘူး၊ ကိုယ့်မှာလဲ ပြဿနာရှိထားဖူးတယ်၊ အဲဒါကို မမေ့နဲ့”

“မမေ့ဘူး”

မခိုင်း က ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ...

အခန်း (၃၅)

ခြံရှေ့ကိုရောက်တော့ မနက်ဆယ်နာရီတိတိ။ ဘာရောဂါပဲဖြစ်နေ
နေ ဒီအချိန်ဟာ သျှင် အိပ်ရာကနေထသည့်အချိန်ပဲဖြစ်သည်။

ပန်းဆီရောင်စပျိုပွပွ၊ ကော်ဖီရောင်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် မခိုင်း
မောင်းလာသည့်ကားကလည်း မီးရောင်မိုး ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်တယ် ဆို
ကတည်းက ထင်းနေသည်။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် ပန်းပင်တွေကြားထဲမှာရောက်နေသည့် ဒေါ်မမ
ကျော်၏မျက်လုံးထဲမှာ ပန်းဆီရောင်စိန်ရဲရဲက စူးရှရှင်သွား၏။ ထို့အတူ
လက်ဆောင်ယူသွားမလို့ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီးပန်းခူးနေရာမှာ ဒေါ်မမကျော်
လက်တွေက ပန်းဆီမှခွာပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ခူးပြီးသားပန်းတို့ကို သစ်ခွံတိုင်တွေဘေးမှာပဲ တင်ပစ်ခဲ့ပြီး ခြေလှမ်း
တို့က ခြံသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ဦးတည်လေသည်။ ဒါတောင် သူမရောက်
တော့ ဖိုးတိုးနဲ့ မိန်းကလေးက စကားပြောနေကြပြီဖြစ်၏။

“ဟေ့ ...”

လူမရောက်မီ အသံဖြင့် အရင် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဖိုးတိုးက
လှည့်ကြည့်၏။ သူမကိုမြင်သည်နှင့် ကပျာကယာ ဘေးကိုတိမ်းရပ်သည်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

မခိုင်းကို သျှင်နှင့်ပတ်သက်သော ဆောင်းမခိုင်း ဆိုသည့် မိန်းကလေး
အဖြစ် ဒေါ်မမကျော် မသိသလို မခိုင်းနှင့်သူမ ဆုံခဲ့ဖူးတာကိုလည်း ရုတ်
တရက် မမှတ်မိပေ။

မခိုင်း က ပန်းခရမ်းရောင်တောက်ပနေသည့် Gucci မျက်မှန်နှင့်
နှုတ်ခမ်းမှာစိုအိနေသောပန်းရင့်ရောင်နှုတ်ခမ်းနီကြောင့် မျက်နှာပြင်လေး
တစ်ခုလုံးပင် ပန်းနုရောင်ဖြစ်နေ၏။

ပျော့နွဲ့သောဆံပင်တို့သည် ပန်းခရမ်းရောင်ပြီးပြက်လက်ကာ
ဘယ်လိုမှမှတ်မိနိုင်ဖွယ်မရှိ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးသည် စူးတောက်သော
အရောင်တွေနှင့် ပူလောင်နေသော်လည်း ကျကျနနခြယ်မှုန်းထားသည်
က ငေးခနဲ ဝိုင်ခနဲဖြစ်သွားစေ၏။

ဒေါ်မမကျော် မခိုင်းကို မမှတ်မိသော်လည်း ဒီအရွယ်၊ ဒီလို အလှ
အပများနှင့် ခြံရှေ့မှာ လာရပ်တာကို ကြိုက်ပါ။ ပြီးတော့ ဧည့်ခန်းမှာ
သျှင် ရှိနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့သိလို့လဲ”

မေးခွန်းနှင့်အတူ ပြန်ပေတော့လို့ နှင်လိုက်ခြင်းကိုပါ တစ်ပြိုင်
တည်းသိစေလိုက်သည်။ မခိုင်း က ဘာမှမထိခိုက်၊ မခံစားရသောမျက်နှာ
လေးနှင့် ပြုံးပြကာ ...

“ကျွန်မ သျှင် နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာ ...”

ဒေါ်မမကျော် မျက်လုံးကြီးပြုံးထွက်လာသည်။ ပြောရဲလှချေလား
ဆိုသည့် အထင်မြင်သေးသောမျက်လုံးများ မခိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ စုန်
ချည် ဆန်ချည်။

“သျှင် က အိပ်ရာထဲကတောင် ထနိုင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“သူ ဖုန်းဆက်ခေါ် လို့ပါ၊ ဆောင်းမခိုင်း ရောက်နေတယ်လို့ပြော

ရွှေသမင်ဇာပေ

လိုက်ရင် သူ ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုမှာပါ အန်တီ၊ ပြောပေးပါနော်”

“မင်း...”

ထိုတစ်လုံးကိုပဲ ပြောနိုင်ကာ ဆောင်းမခိုင်းဆိုသည့်မှာမည်က နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ပေါ်မှာပဲ တလှုပ်လှုပ်ရေရွတ်ရင်း ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဒေါ်မမကျော်မျက်နှာသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နီရဲတွတ်သွားကာ ...

“သူကကြိုရင်လဲ တို့က မကြိုနိုင်ဘူး မိန်းကလေး၊ သူငါ့က ရောဂါသည်၊ သူ့အတွက် လူမှုရေး၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးတွေနဲ့ ဇယားရှုပ်မှာကိုလဲ မကြိုက်ဘူး၊ မင်း ပြန်တော့”

ဒေါ်မမကျော်သည် ပြတ်သားစွာပြောလိုက်ပြီး ဖိုးတိုးဘက်လှည့်၍...

“မင်းလဲသတိထား၊ လူရိပ်မြင်တာနဲ့ သော့ပြေးကိုင်ဖို့မလိုဘူး၊ ဧည့်ခံသင့်တဲ့လူလား၊ မောင်းထုတ်သင့်တဲ့လူလား ခွဲခြားတတ်အောင်ကြိုးစား”

ပြောပြီး မခိုင်း ကို ပြန်စောင်းကြည့်သည်။ မခိုင်း က မျက်မှန်ကို အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်သည့်ဟန်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဆွဲချွတ်သည်။

ထိုအခါ ဆေးသားညှီနေသောမျက်နှာပြည့်ပြည့်လေးမှာ ကော့နက်ရှည်လျားသည့်မျက်တောင်များနှင့် ဗေဒါရောင်ဖျော့ဖျော့ပြောင်နေသည့် မျက်ရစ်တို့က ပေါ်လာသည်။

တမင်တကာ ကျကျနနပြင်ဆင်လာခဲ့သော မခိုင်း မျက်နှာကို ဘယ်လိုမြင်မြင် ဒေါ်မမကျော် မမှတ်မိပေ။ ကျောခိုင်းလိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြီးမှ မျက်လုံးတို့က မခိုင်းမျက်နှာမှာ ကပ်ကွယ်နေသဖြင့် လည်ပင်းနဲ့ ကိုယ်က လိမ်နေသည်။

အရှက်နည်းတဲ့မိန်းကလေး၊ မျက်နှာကလည်းပြောင်ပါပေ့ဟု ရင်ထဲမှရွှာရွာပြောနေမိသည့်တိုင် တော်တော်ကြီးလှနေတာကိုလည်း မလို

လားစွာနှင့်ဘဲ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရသည်။

သူငါ့က ဒီမိန်းကလေးနဲ့ကျမှ ဘယ်လိုသွားပတ်သက်တာလဲ။ ကျော်ထင် ပြောသည့် အရှိန်နှင့် လက်ထပ်တော့မည့် မိန်းကလေးဟာ သူမမှန်လျှင် အရှိန်က တစ်ဖက်၊ သူငါ့ကိုကျတော့ ဘာလဲ။

မျက်လုံးချင်းဆုံစည်းနေကြစဉ် မခိုင်း၏နှုတ်ခမ်းတွေက ကျေနပ်စွာ ပြူးလာခဲ့၏။ ဒေါ်မမကျော် မျက်နှာတင်းမာသွား၏။ ဒီလောက်ထိ ခွေးမောင်းသလို မောင်းလွှတ်တာတောင် ဒီမိန်းကလေး ...၊ သူမ အတွေးမဆုံးလိုက်ပါ၊ မခိုင်း၏မျက်ဝန်းတို့သည် သူမကိုကျော်၍ အကဲသို့ ရွေ့လျားသွားခဲ့ရာ စိတ်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

“ဟင်...”

တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်မိသည်။ သူငါ့ဆင်းထွက်လာတာကို သရဲတစ္ဆေတစ်ကောင်လို့ ငေးကြောင်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ဆောင်းမခိုင်း...”

ဒီဘက်ကို ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်၍ ထသတ်ချင်သောအသံနှင့် အံကြိတ်ခေါ်သည်။

“မင်း... မင်း ဒီလောက်ထိ သိက္ခာမဲ့နေသလားဟင်၊ ယောက်ျားလေးရှင်ရဲ့ မလိုလားမှုကို ဘယ်မိန်းကလေးကမှ မခံယူချင်ဘူး၊ မင်းက...”

မခိုင်းက မျက်မှန်ကိုပြန်တပ်လိုက်ပြီး အေးစက်စက်ပြန်ကြည့်၏။ “ကျွန်မ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲဆိုတာ ဦးကျော်ထင် သိပါတယ်၊ အန်တီ သေသေချာချာသိချင်ရင် မေးကြည့်လို့ရတယ်”

“မလိုဘူး၊ မင်း... မင်းကို ဒီလောက်...”

“ကျွန်မ သိက္ခာမဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ သူငါ့ ကို အဲဒီပုံစံနဲ့ပတ်သက်ဖို့ လာတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါလဲ သူငါ့ သိတယ်၊ လူတစ်ယောက်အဖို့

ရွှေငွေရတနာတွေ၊ ဆရာဝန်ပါရဂူတွေ ခြံရံနေတိုင်း အသက်မရှည်ဘူး၊ သူတို့ လူမမာ ရောဂါသည်ဘဝက ဆွဲထုတ်ပေးချင်လို့၊ တခြား ဘာမှ မရည်ရွယ်ဘူး”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“မခိုင်း လာလေ၊ ဦးတိုး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ”

ခြံနဲ့တိုက်ကြီးက အဝေးကြီးပဲဖြစ်၏။ မခိုင်း နဲ့ ဒေါ်မမကျော် အဆင် မပြေဖြစ်နေကြတာကို မြင်လိုက်တာနှင့် သျှင် သိသည်။

ထို့ကြောင့် အပြေးတစ်ဝိုင်းလျှောက်လာခဲ့ရင်း အနားကျတော့ ပြေးလာခဲ့ရခြင်းသို့ရောက်လေသည်။

“လူလေး အထဲကိုပြန်ဝင်ပါ၊ နေပူရင်ခေါင်းကိုက်လာမယ်၊ ဖြစ်ပြီဆို သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်တာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ညှာမှပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မခိုင်းကို ဝင်ပါစေ”

ဒေါ်မမကျော်က မသိမသာ ရှေ့ကကာရပ်ရင်း သျှင်လက်ကို ဆွဲ ထားလိုက်သည်။ သျှင်က ပုတ်ချပစ်ပြီး ရှေ့တိုး၏။

“မဖြစ်လို့ပါကွယ်၊ လူစိမ်းတွေနဲ့ပတ်သက်မိတာနဲ့ မင်း အခု ရောဂါ တွေ တိုးခဲ့ရတာ၊ ဟေ့ ဖိုးတိုး ကလေးကို ဆွဲခေါ်သွားစမ်း”

ဖိုးတိုးက ဟန်ပြင်သည်။ သျှင်က ဘေးကိုရောက်သွားပေမယ့် ထိ ထိမိမိ မဆွဲဘဲ တားသလို၊ ဆီးသလိုနှင့် အားမပါ။

“ဖယ်စမ်းပါဗျာ”

သျှင်က ရှေ့မှာကာဆီးနေသမျှ အားလုံးကို ပုတ်ထုတ်ဖယ်ရှားပစ် ပြီး ဖိုးတိုးလက်ထဲကသော့ကို ဆွဲယူ၏။ သူကိုယ်တိုင် တံခါးဖွင့်သည်။

“သျှင် ... မင်း မသွားရဘူး”

ဒေါ်မမကျော်သည် ဣန္ဒြေသိက္ခာဆိုတာတွေကို မေ့သွားသည်ထင် ၏။ သျှင်ခါးကို နောက်ကနေတုန်းပစ်လိုက်ပြီး တံခါးနားကဖယ်သွား

အောင် လုပ်သည်။ သျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ဘေးကို ယိုင်ဆင်းသွား၏။ ဒေါသ သည် မဖြစ်စဖူး စူးစူးပါးပါးတိုးဆောင်တက်လျက် ...

“ဒေါ်လေး ဘာလုပ်တာလဲ၊ ကျွန်တော်က ဒုက္ခိတတစ်ယောက် မဟုတ်သေးဘဲနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ ပုံချထားတဲ့အတိုင်း ကြိုးခွေတစ်ခွေလို့၊ ဘဝတစ်စလို့ နေရာမရွေး နေပေးရမလား”

“မင်းကို စိုးရိမ်လို့ပြောနေတာ သျှင်၊ စည်းစိမ်အိမ်မှာ စည်းစိမ်သျှင် ဆိုတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ မျိုးဆက်ကျန်တော့တာ၊ မင်း ဒုက္ခရောက် သွားရင် ...”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တကယ်မျိုးဆက်ပြတ်သွားမှာ စိုးတယ်ဆိုရင်လဲ မတားနဲ့၊ မသေခင် မိန်းမယူမယ်၊ ကလေးမွေးမယ် ဖယ်ပေး”

“မိုက်ရိုင်းလှချည်လားကွ”

ရှေ့မှာဖြစ်ပျက်နေကြတာကို အာရုံရောက်နေသဖြင့် နောက်မှာ ကားတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက်လုံးရောက်နေတာကို မခိုင်း မသိပေ။

ဦးကျော်ထင်က မခိုင်း ကိုနှုတ်ခမ်းမဲ့တာမဟုတ်ဘဲနှင့် မဲ့ရဲ့ကြည့် တာထက်ဆိုးသော အထင်မြင်သေးသည့်မျက်ဝန်းများနှင့် စူးခနဲကြည့် သွား၏။ ပြီးတော့ မခိုင်းကို ကျော်၍ ခြံတံခါးရှေ့ထိလျှောက်ဝင်သွားကာ...

“မင်း မိန်းမယူတော့ရော ကလေးရမယ်လို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မှာလဲ၊ ဒီလောက် ချူချာနေတဲ့လူဟာ ကိုယ့်အသက်တစ်ချောင်းကိုတောင် လုံခြုံ

အောင် မမွေးနိုင်ဘဲနဲ့၊ ဟွန်း ...”

အလယ်မှာ တံခါးတစ်ချပ်ခြားလျက် ကျော်ထင်နှင့်သျှင် တို့၏ မျက်လုံးတွေ သံလိုက်စွဲသလို စွဲကပ်သွားကြ၏။ သျှင်ရဲ့ ဖြူဖျော့သော မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီးမြန်းလာခဲ့ရင်း ...

“ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်က မျိုးတုံးမယ့်ကောင်လို့ပဲ၊ လောကမှာ အသက်တစ်ရက်၊ တစ်မနက်ပဲရှင်ခွင့်ရတော့မယ်ဆိုရင်လဲ အဲဒီထဲမှာရက်၊

တစ်မနက်မှာ ပျော်ပျော်နေချင်တယ်။ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဝင်မတားပါနဲ့။

“ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တို့တွေက မင်းရဲ့အုပ်ထိန်းသူတွေ၊ မင်းကို...”

ဒေါ်မမကျော် ပြောလို့မပြီးခင် ကျော်ထင်က အပြင်ကနေ လက်ကာတားလိုက်၏။ သျှင်ကလည်း တံခါးဖွင့်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

မခိုင်း က နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေလျက် ထုံပေပေမျက်နှာလေးနှင့် ရပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သျှင်သည် မခိုင်း လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ရှင်းနှီးစွာ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး ...

“မခိုင်း အထဲကိုဝင်ချင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားရအောင်”

“အင်းလေ”

မခိုင်း ခေါင်းခါလိုက်စဉ် သမင်လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည့် ဦးကျော်ထင်၏ မျက်လုံးများနှင့် ခလုတ်တိုက်မိ၏။ ဦးကျော်ထင်က ကောက်ကျွကြောင်းတွေ များနေသည့် မျက်နှာပြင်ကို လျှပ်စီးထက်မြန်အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည်။

ဖော်ရွေခြင်းမမည်သော်လည်း သွားတွေပေါ်အောင်ဖြိုးလိုက်ကာ...

“ကျွန်တော်က လက်ဖွဲ့ပို့ဖို့တောင် ပြင်ထားပြီးပြီဗျာ။ သတို့သားနေရာမှာ အစိုနဲ့ ဆိုပြီးတော့ ...”

သျှင် ခြေလှမ်းတဲ့သွားသည်။ မခိုင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူနှင့် အသွင်တူသော အပြုံးတစ်စကို ဖန်ဆင်းလိုက်၏။

“သင့်ခံယူ”

မျက်နှာကို တည့်တည့်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ မျက်မှန်ကိုပါ ချွတ်လိုက်သေးသည်။

“အချိန်တန်ရင် ကြေညာမှာပေါ့။ သိပ်မကြာပါဘူး”

နှစ်ဖက် ကျောခိုင်းလိုက်ကြသည်နှင့် ဦးကျော်ထင် မျက်နှာကြီးက အကြိတ်ထားလိုက်သဖြင့် ပို၍ အကြည့်ရဆိုးသွားသည်။ ဒေါ်မမကျော်သည် သားဖြစ်သူ၏ရှေ့မှာ တောင့်မတ်စွာလာရပ်လိုက်ပြီး ...

“မင်း ဘယ်လိုအချိုးတွေနဲ့ မအေကို တိုက်ခိုက်နေတာလဲ ကျော်ထင်၊ မင်းလုပ်ပုံက ငါ့ထက်ပဲ ပိုသိနေသလိုလို့၊ ငါလုပ်နေတာတွေက ပဲ မှားနေသလိုလို့”

“မမှားဘူး။ ဒါပေမယ့် မမှန်သေးဘူး မေမေ။ ကျွန်တော်တို့ လှုပ်ရှားနေကြတာက အချစ်ချင်းပြိုင်နေတာမဟုတ်ဘူး။ သံယောဇဉ်ဖလှယ်တဲ့ ပွဲလဲမဟုတ်ဘူး။ လိုချင်တဲ့လောဘနဲ့ တွက်ချက်လှုပ်ရှားနေတာ။ ဒါလဲ စီးပွားရေးပဲ။ စီးပွားရေးလောကမှာဆိုရင် ကုန်စိမ်းတန်းထဲမှာ ဈေးဝယ်သလို ရှေး... ဒါယူ၊ ငါ့ကို ဟိုဟာပေးဆိုတာမျိုးမရဘူး။ ဥတု၊ ကာလ၊ သင်္ဂဟ ပြန်တွက်ချင်ချိန်ရတာတွေ အများကြီးပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တစ်နပ်စားကြိုလို့မဖြစ်ဘူး”

ဒေါ်မမကျော် တစ်ခုခုပြောမလို့ ပါးစပ်ပြင်ပြီးမှ ဘေးကို ပြန်ကြည့်သည်။ ဖိုးတိုး မရှိတော့တာကို တွေ့မှ ပြန်လှည့်၍ ...

“တစ်နပ်စားဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်နပ်စားဖြစ်ဖြစ် ငါ မသိဘူး ကျော်ထင်၊ ငါကြိုလို့ ငါ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့နောက်မှာ မင်းဘဝ၊ ငါ့ဘဝ ဒီလိုဖြစ်လာခဲ့တာ၊ ခုလဲ ...”

“အခု အများကြီးစဉ်းစားဖို့လိုလာပြီ မေမေ၊ ကျွန်တော်မေမေကို ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အစက မေမေ ဦးဆောင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒါ ယုံကြည်မှု၊ စည်းလုံးမှုတွေရဖို့ပဲရှိခဲ့တာ။ အခုက စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ကိုယ့်လောဘ၊ ဒေါသတွေကို တတ်နိုင်သမျှထိန်းမှ ဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ခြေလှမ်းမှားနေပြီ။ အဲဒါ မေမေ သိလား”

ဒေါ်မမကျော် မဖြေနိုင်ပါ။ စီးပွားတွေ၊ စရွေးကိုက်တာ မကိုက်တာ

မတွက်မိပေမယ့် ဆုပ်မလိုက်၊ ချော်ထွက်သွားလိုက်ဖြစ်နေခဲ့သော ကိုယ့် အဖြစ်ကိုတော့ သိသည်။

ဒါဟာ သူ့ဝဋ်ကြွေးလား၊ ကိုယ့်ဝဋ်ကြွေးလား။

တစ်ဦးတစ်ယောက်ကောင်းစားချိန်တန်လာရင် တစ်ယောက်က ပျက်စီးရတာပဲဆိုသည့်စကားကိုလည်း မကြာခဏ သတိရနေခဲ့သည်။

ဝဋ်ကြွေးဆိုတာကို တချို့ကျတော့ တစ်ဘဝလုံးဆပ်သွားရသည်။ တချို့ကျတော့ ဒီဘဝမှာပဲ ခဏတာပေးဆပ်ခံစားကြရပြီး ဝဋ်ကြွေးကုန် တော့ ရောဂါပျောက်သည်။ ချမ်းသာရ၏။

စည်းစိမ်သျှင် ဆိုသည့် လူငယ်လေး၏ စည်းစိမ်ရှိလျက်နှင့် မခံစား ရသော ဝေဒနာဝဋ်ကြွေး ဒီမှာပဲ ကုန်ဆုံးသွားပြီဆိုလျှင် ...

“သျှင်ကို မေမေ နှစ်ချီကြာအောင် ထိန်းချုပ်လာနိုင်ပေမယ့် သူက အသိဉာဏ် လုံးဝ မဲ့သွားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက သူက ကိုယ့် ကို နာခံမယ့် ကိုယ့်လက်အောက်ကလူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် ရှေ့ဆက်လို့မရတာတွေ အများကြီးရှိတယ် မေမေ၊ သား အမိချင်း ကျွန်တော်က မေမေ့ကို ကဲ့ရဲ့ပါ့မလား”

ဒေါ်မမကျော် မျက်နှာပေါ်က ကောက်ကြောင်းတွေ ပြေကျသွား လေသည်။ စိတ်ပျက်လက်လျှော့မပေးလိုက်နိုင်သော်လည်း ပန်းဝင်လှလှ ကျမှ ခလုတ်တိုက်လာခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုးမှာ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြမလဲ။

မိခင်ဖြစ်သူရှေ့မှာတော့ ဦးကျော်ထင် မဟုတ်ခဲ့သော ကျော်ထင် သည် ပင့်သက်မျှဦးမျှဦးချလျက် ...

“မေမေ စိတ်အေးအေးထားပါ။ ဒီပြဿနာကို ရှင်းဖို့အတွက် ကျွန်တော့်မှာ ပွက်ဖဲတစ်ချပ်ရှိတယ်”

အခန်း (၃၆)

တစ်လမ်းလုံး မခိုင်း ကိုပဲ ငေးကြည့်လာခဲ့သည့် သျှင် သည် မျက်တောင်တစ်ချက်နှစ်ချက်ခတ်တတ်သည်မှလွဲ၍ မျက်နှာကို ရှေ့သို့ လုံးဝ မလှည့်ခဲ့ပေ။

“တစ်ခုခု စားကြမလား သျှင်”

မခိုင်း က မေးလိုက်တော့ ချက်ချင်း ခေါင်းခါ၏။

“မခိုင်းနဲ့ စကားတွေအများကြီးပြောချင်တယ်၊ မေးလဲမေးချင်တယ်၊ တခြားအာရုံပြောင်းစရာ ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူး”

မခိုင်း က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ကားကို လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ လှည့်ဝင်ပစ်လိုက်၏။ ထိုမှနေ၍ လိပ်ကန်ကျယ်ကြီးရှိနေသော ဓမ္မာရုံ၏ ဘေးအစပ်မှာ ကပ်ရပ်လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လူသူကင်းရှင်း တာ မဟုတ်ဘဲ မြို့ထဲလမ်းများနှင့်တော့ ဘာမှမဆိုင်။ သျှင်က ရှေ့ကို တစ်ချက်ပဲဝှေ့ကြည့်ကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို ...”

“နေဦးလေ၊ ဟိုမှာ မွှာရုံရှေ့က လိပ်ကန်ကြီးပဲ၊ အဲဒီတံတားလေး ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

သျှင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြန်သည်။ မျက်နှာပြင်မှာလည်း ခဏခဏ ခေါင်းခါနေရတာကို အားနာလာပုံတွေဖြစ်လျက် ...

“ကျွန်တော် လူကောင်း ပြန်မဖြစ်သေးဘူး၊ တကယ်လို့ ခေါင်းကိုက် လာရင် မခိုင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဲဒီခေါင်းကိုက်စွဲသွားတာလဲ ပြောပါဦး သျှင်ရယ်၊ ထုံထိုင်းနေတဲ့ရောဂါကရော တကယ် သက်သာသွားတာလား၊ ဘာဆေး နဲ့လဲ”

“ဆေးသောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဖြတ်လိုက်မှ သက်သာသွား တာ”

“ဟင် ...”

မခိုင်း မျက်နှာမှာ ဝမ်းသာခြင်းမဖြစ်ဘဲ စိုးရိမ်ခြင်းတွေပဲ ပိုကဲသွား ၏။ သူမ တွေးခဲ့တာ မှန်နေပြီလား ...။

“ဆေး ဘာဖြစ်လို့ ဖြတ်လိုက်တာလဲ၊ ဦးကျော်တို့က ဖြတ်ခိုင်းတာ လား၊ ဆရာဝန်ကလား”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မသောက်တော့တာပါ၊ အဲဒီဆေးတွေ မသောက်နဲ့လို့ မခိုင်း ပြောခဲ့တာကို အသက်နဲ့လဲပြီး နာခံသွားဖို့ ဆုံးဖြတ် ချက်နဲ့ ...”

မခိုင်း ငေးကြည့်နေပြီးမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ သျှင် ပုံစံက ဟိုအရင် တွေစ ကလို ရီဝေဝေ ဖြူခြောက်ခြောက် မဟုတ်တော့တာ သိသာသည်။

မျက်ဝန်းထဲမှာ စူးစိုက်မှုတွေရှိလာသည်။ မျက်နှာပြင်က ဝင်းဖန်ဖန် ဖြစ်လာ၏။

“ဆက်ပြောလေ သျှင်၊ သျှင် ဆေးမသောက်ဘဲနေတာကို သူတို့က ဘာပြောသလဲ”

“ကျွန်တော် ဆေးမသောက်တော့ မအိပ်ဘဲနေနိုင်လာတယ်၊ ဒါပေ မယ့် မအိပ်တဲ့အချိန်တွေမှာ နေရထိုင်ရ ခက်တာတွေဖြစ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဆေးမသောက်လို့ ခံရတာလို့ပြောပြီး ဒေါ်လေးကတော့ ဆေးသောက်ဖို့ ပဲ တိုက်တွန်းတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အိပ်ပျော်နေရတဲ့အဖြစ်ကို ပဲ မလိုချင်တာ၊ တခြား ဘာဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် တွန်းလှန်ဖို့သတ္တိတွေ ရှိနေ တယ်”

မခိုင်း က ‘ဟုတ်တာပေါ့’လို့ ပါးစပ်ကမပြောပေမယ့် ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံ၏။

“မခိုင်းနဲ့ တွေ့ချင် တဲ့စိတ်တွေပဲဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော် အပြင်ကို ဇွတ်ထွက်ဖို့လုပ်တယ်၊ သူတို့ကလဲ တားတာပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်းကိုက် တဲ့ဝေဒနာ တိုးလာခဲ့တာ၊ ခေါင်းကိုက်လာပြီဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် သတ်သေချင်တယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မှပျောက်လဲ”

“ဆေးသောက်ရတာပေါ့၊ ဘာဆေးလဲလို့ မမေးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မသိ ဘူး”

မခိုင်း ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်၏။

“မခိုင်း တစ်ခုစဉ်းစားထားတယ်၊ သျှင် လက်ခံမလား”

“ဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပြောပါ”

“အခု သျှင်ကို မခိုင်းရဲ့ဆရာတွေဆီ ခေါ်သွားမယ်၊ ဆရာ ဦးမြတ် တွန်းလေ၊ သူကတော့ ပရော်ဖက်ဆာပဲ၊ တခြားဆရာဝန်တွေလဲအများ ကြီးပဲ၊ အားလုံး မိသားစုပေါင်းနော်၊ ယူနစ်ဆေးကုမ္ပဏီကြီး ထူထောင်ထား

ကြတာ၊ ဆရာကြီးက ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ ခဏလေး စကား ပြောအကဲခတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီလူ ဘာဝေဒနာမျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို တပ်အပ်မှန်အောင် ပြောနိုင်တယ်။ တခြားဆရာဝန်တွေလဲ ဒီလိုပဲ။ ဆေး ပညာကို ဝါသနာကြီးကြသလောက် ဝေဒနာရှင်ကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ စေတနာထားတယ်။ သျှင် လိုက်သာလိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်မှ သျှင်ရဲ့ ရောဂါ တိုက်ပဲကိုဖတ်ပြီး သင့်တင့်ရာ လမ်းညွှန်လိမ့်မယ်။ သျှင် ယုံကြည်တယ် မဟုတ်လားဟင်”

သျှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးမှ ...

“အဲဒီထဲမှာ မခိုင်း က ဘာလဲဟင်”

သျှင် မေးပုံလေးကြောင့် မခိုင်း က ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ

၍ ...

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဝါသနာသက်သက်နဲ့ပဲ ဆရာကြီးတွေဘေးမှာ ကပ်နေတာလေ။ ပြောရရင်တော့ လူကြီးတွေ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်း တဲ့ ပြာတာပေါ့။ ကုမ္ပဏီမှာ မခိုင်းတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ပဲ အငယ်ဆုံး အလုပ်လက်မဲ့လေ။ အဲဒီတော့ ဆေးဝါးကိစ္စနဲ့ ဟိုပြေးပါဦး။ ဒီသွားပါဦး ဆိုရင် မခိုင်း တို့ပဲ။ အဟွန်း ...”

မခိုင်း စတိယာရင်မှာ လက်တစ်ဖက်ဆန့်တင်ရင်း ကူရှင်မှာ ပခုံး လေးတစ်ဖက်ကပ်မိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သျှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလဲ အထင်ကြီးသွားပြီလား”

ဝိုင်တွေတွေဖြစ်နေသည့် သျှင် မျက်ဝန်းတွေက မခိုင်း ပြောတာကို တွေးနေတာနှင့်မတူဘဲ တခြားတစ်စုံတစ်ရာဆီသို့ စိတ်ရောက်သွားသလို စူးစမ်းဟန်နှင့်ကြည့်လာ၏။ ပြီးတော့ ...

“မခိုင်းကို ခုနက ကိုကြီးပြောလိုက်တာ ဘာလဲ၊ လက်ဖွဲ့ပို့မလို့

ဆိုတာလေ”

“ဟင် ...”

“အရှိန် ဆိုတာရော”

“ဪ... အဟွန်း ...”

မခိုင်းက ဟုတ်တယ်ဟုပြောရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ချစ်သူ ရှိတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ရှိတယ်လို့ တကူးတကကြီး ပြောပြရလောက်အောင် မလိုအပ်သေးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့တာပါ။

မေးလာတော့လည်း ပြောသင့်သလောက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။ သျှင် မျက်နှာသည် အဆုံးအစမဲ့ ကန္တာရလွင်ပြင်ကြီးကိုမျှော်ကြည့်ပြီး ဖိနပ်မပါ၊ ရေမပါနှင့် ခရီးဆက်ရတော့မည့်လူကဲ့သို့ ဗုန်းဗုန်းလဲကျတော့ မတတ်ပင်။

ဒီခရီးဟာ သွားကိုသွားရမှာဖြစ်သည်မို့ နောက်ပြန်လှည့်လို့မဖြစ်။ ရှေ့ဆက်စဉ်းဖို့လည်း မလွယ်။

“မခိုင်း ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ရတာလောက် ကံကောင်း တာ ရှိဦးမလား”

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူ ဆိုတာကတော့ မှန်ပါသည်။ ကိုယ့်ကို မချစ်တဲ့သူ ဆိုရင်ရော လို့ မေးကြည့်ရင် သျှင် ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ ခုချိန်ထိ မခိုင်း အသိထဲမှာ ကိုကိုနဲ့ မခိုင်းရဲ့ ချစ်ချင်းဟာ ညီမျှခြင်းမဖြစ်ခဲ့သေးဘူးလို့ ထင်သည်။

“မခိုင်းကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လို”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ခဏလေးငေးသွားမိသဖြင့် သျှင်ပြောလိုက်

တာကို အံ့သြသွားမိသည်။ သျှင်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်လုံးနှင့် မျက်နှာကို ဖိပွတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြုစုပေးနေသည့်မျက်နှာတစ်ခုလုံးက ချက်ချင်း နီရဲသွားသည်။ ပြီးမှ မခိုင်းကို မကြည့်ဘဲ ရှေ့ကိုငေးရင်း ...

“ပြောတာတုန်းကလေ မခိုင်းနဲ့အပြင်သွားခါနီးမှာ ကိုကြီးတို့ကို စိတ်ဆိုးပြီး မိန်းမလူမယ့် ဘာညာတွေ ပြောချလိုက်တာ ကျွန်တော် ရိုင်းသွားတယ်၊ အဲဒီအတွက် တောင်းပန်တာပါ”

“ဪ... မခိုင်း နားလည်ပါတယ် သျှင်ရဲ့၊ စိတ်ထဲကရှိလို့ တမင်ပြောတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“တကယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်းရှိလို့ ပြောခဲ့မိတာဆိုရင်လဲ မခိုင်းမှာ လက်ထပ်တော့မယ့်ချစ်သူရှိမှန်းမသိလို့ဆိုတာကို ထပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးဖွင့်ဟနေလျက်နှင့် ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။ တောင်းပန်ပါတယ်ဆိုပြီး သူ တကယ်ရင်ဖွင့်နေတာလား၊ သျှင် သူမအပေါ်မှာ တွယ်တာခဲ့တာဟာ မရိုးသားတော့ဘူးဆိုတာကို တွက်မိခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမယ့် သျှင်ကိုယ်တိုင် သူ့ရင်ထဲကို သူ ဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ခွဲခြားထုတ်လိုက်နိုင်မည်ဟု မထင်။ ဒီလိုပြောဖို့၊ ဒီလိုရင်ဖွင့်ဖို့ တွေ အားယူစုဆောင်းနေနိုင်သည်ဟုလည်း မတွေးမိ။ သျှင်နဲ့ မခိုင်း ဆုံစည်းခဲ့၊ ပတ်သက်ခဲ့ကြတာဟာ အကြင်နာ၊ ဝေဒနာ၊ ဥပေက္ခာတွေ မျိုးစုံပါသည်။ သို့သော် ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ဆိုင်တာ မဟုတ်ပေ။

ကိုယ်ကသာ သူ့ရဲ့ဝေဒနာကိုရော သူ့မိသားစုထဲက ဥပေက္ခာ၊ အကြင်နာတွေ ရောထွေးနေတာကိုရော ဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးဆိုရင် ငြိမ့်ဆိုတာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အမှတ်တမဲ့ ငေးနေမိကြ၏။ မခိုင်း

ကတော့ အံ့သြလိုပါ။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ခြင်းကို ကိုယ် ပြောဖို့ မလိုဘဲ သူ သိစေချင်၏။

သျှင်က ဤသို့မဟုတ်ပေ။ ဖြစ်နိုင်တာ၊ မဖြစ်နိုင်တာထား၊ အချစ်ကို သူ လိုမျှင်သည်၊ ပေါင်းကြရတာ မပေါင်းကြရတာထက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြင်နာချင်၏။

သူ့ဘဝမှာ ယုယအလိုလိုက်ခံရခြင်းကိုပဲ တစ်သက်လုံး ရရှိနေခဲ့တာ မှန်သည်။ ဒါပေမယ့် မခိုင်းနဲ့ဆုံစည်းလိုက်မိသည့်အချိန်မှ စ၍ မခိုင်းမှလွဲလျှင် ကြင်နာမယ့်သူ မရှိတော့သလို ခံစားခဲ့ရသည်။

သူမ အနားမှာမရှိသောအချိန်တွေလောက် အထီးကျန်ဆန်သည့် ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးသလိုပင်။ ထိုအခါ ကိုယ့်အတွက် အဓိက လိုအပ်နေခြင်းက မခိုင်းဆိုသော မိန်းမလှလေး တစ်ယောက်ထံမှ ကြင်နာတဲ့ကူခြင်းသည်သာ ...

မခိုင်းက အရင် မျက်ဝန်းတို့ကို လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်သည်။ သျှင် မျက်ဝန်းထဲကစကားတွေကို နောက်ထပ်ငေးမောဖတ်ရှုနေမိလျှင် တစ်ခုခု သူ ထပ်ပြောလာနိုင်တာကို ဆင်ခြင်မိလိုက်သဖြင့် ကားကို စက်ပြန်နှိုးလိုက်ပြီး ...

“စိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့တော့နော်၊ မခိုင်း တို့က အပြောမှာ၊ အဆိုမှာ ဖြစ်တာလောက်နဲ့ စိတ်ဆိုးကြရမယ့်လူတွေမှမဟုတ်တာ၊ သျှင်ကို ဆရာတို့ဆီ မခိုင်း ခေါ်သွားမယ်”

သျှင်က ဘာမှမပြောပေ။ မခိုင်းက ကားကို လမ်းမကြီးဘက်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရင်း ...

“ခုရော သျှင် နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

မေး၍ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင် ...

“သျှင် ...”

မခိုင်း မျက်လုံးဖြူးသွားကာ ကားကို ဘေးပြန်ကပ်လိုက်ရသည်။
သျှင် သည် ကုရှင်ထက်မှာ မျက်နှာကိုမော့ထားလျက် လက်တစ်ဖက်က
နားဝင်နှစ်ဖက်ကို ခွထောက်ထား၏။

“ကျွတ် ... ကျွတ်”

“သျှင်... သျှင် ခေါင်းကိုက်လာပြီလားဟင်”

လက်မောင်းကို စိုးရိမ်တကြီးကိုးလှုပ်မိသည်။ သျှင် က မေးရိုး
နှစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲနေအောင်အံကြိတ်ထားလျက် ...

“ရတယ်၊ မခိုင်းရဲ့ ဆရာတွေဆီ ရောက်အောင်သွားကြမယ်၊ ဆက်
မောင်းပါ”

“အင်း ဟုတ်ပြီနော်၊ သျှင် နည်းနည်းအောင့်ထား သိလား၊ ဆယ့်ငါး
မိနစ်လောက်ပဲ”

မခိုင်းကားမောင်းရင်း လှည့်ကြည့်ရင်းနှင့် သျှင် အံကြိတ်နေတာကို
မြင်တော့ ‘ခေါင်းကိုက်ပြီဆို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေချင်တယ်’ဟု ပြော
ခဲ့တာကို သတိရ၏။ သျှင်ကို သနားသွားမိသည်။

ညည်းညူသံထွက်မလာတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းတင်းတင်းစေနေပေမယ့်
ဝေဒနာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်မည်ကို သူမ တွေးမိနေ၏။

ဘာဖြစ်လို့ သျှင် မှာမှ ဒီလိုဝေဒနာဆန်းတွေ လာဖြစ်နေရတာလဲ။
“မခိုင်းကိုတွေ့ချင်လို့ အပြင်ကိုထွက်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားတယ်၊

အဲဒီမှာ ခေါင်းကိုက်လာတာပဲ”

“ခေါင်းကိုက်တော့ ဆေးသောက်ရတယ်ပေါ့”

သျှင် ပြောခဲ့တာတွေကို တစ်စစီပြန်ဆွဲထုတ်တွေးရင်း ကားရှေ့
မြင်ကွင်းက ပျောက်နေသလိုပင်။

“ဆေးသောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးဖြတ်လိုက်မှ ပျောက်သွားတာ”

“ဆေးမသောက်လို့ဖြစ်တာဆိုပြီး ဒေါ်လေးက ဆေးသောက်ဖို့ပဲ

ပြောတာပေါ့”

ခေါင်းထဲမှာ ပြူးပြက်လက်သွားသလိုပင်။ မကြကောင်းမစည်ရာ
တွေ မတွေ့အပ်သော်လည်း ဒါဟာ လုပ်ကြံမှုတစ်ခုပဲဖြစ်နိုင်၏။ တကယ်
ဆို သျှင့် အရပ်အမောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာဟာ ရောဂါသည်ဖြစ်နေရသည့်ပုံမျိုး
အနည်းငယ်ပင်မရှိ။

မျက်ဝန်းတွေရီဝေကာ ဖြူဖျော့သည့်အသားအရောင်ကြောင့်သာ
မဟုတ်ရင် ယောက်ျားပီသ၍ ရောမောသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကိုတောင် ဖြေနိုင်ခဲ့သေးသည်။ ဒီအရွယ်
ကြီးထိ ကောင်းနေခဲ့ပြီးမှ အိပ်ရာထဲ လုံးလုံးရောက်သွားခြင်းသည် ...

“ကျွီ”

ရှေ့မှာ ဘွားခနဲကွေ့ဝင်လာသည့်ကားက ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွား
ဘဲ တည့်တည့်ကြီး ဦးတည်လာသောကြောင့် မခိုင်း သေလုမြောပါး ရပ်
ပစ်လိုက်ရသည်။

စိတ်က တခြားကိုလွှင့်နေတုန်းမို့ ပို၍လန့်ဖျပ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
ကားနှစ်စီးသည် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး တစ်ကိုက်လောက်အကွာမှာ ရပ်တန့်
သွားကြကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မခိုင်း”

မေးရင်းနှင့် သျှင် မျက်လုံး တဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် တစ်ဖက်ကား
ပေါ်က ဆင်းလာသည့် ဦးကျောထင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ဂျာကင်အနက်ကားကား၊ ဘောင်းဘီရှည်အညိုရောင်ပွပ္ဖနှင့်
မျက်နှာကြီးလည်း ပြိုတော့မည့်မိုးလို ညိုမှောင်နေသဖြင့် ဦးကျောထင်
၏ လာခြင်းက မကောင်းနိုင်။

“မခိုင်း ဆက်မောင်း”

သျှင် ဝေဒနာကြောင့် မျက်နှာပြင်က မငြိမ်မသက်နှင့် စကားလုံး
တွေက ပြတ်တောက်နေလေသည်။ မခိုင်း ကလည်း ကွေ့ရှောင်မောင်း
သွားလိုက်ဖို့ဖြစ်၏။ သို့သော် ...

“ခဏလောက် စကားပြောချင်လို့”

ကားဦးလှည့်လိုက်သည့်ဘက်မှာ ဦးကျော်ထင်က ရပ်လျက် လက်
တစ်ဖက်မြှောက်လိုက်ရင်း မခိုင်းကိုလည်း ပြောသည်။

သူက ပြောပြီး အနားတိုးလာသဖြင့် ကိုယ့်ကို ဆင်းခဲ့စေချင်တာမှန်း
သိလိုက်ကစ မခိုင်း ကားပေါ်ကဆင်းမည်ပြင်လျှင် ...

“မခိုင်း သူ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နဲ့”

သျှင်က လှမ်းပြော၏။ ဦးကျော်ထင်က ကြားပုံမပေါ်ပါ။ ဆင်းလာ
သည့်မခိုင်းကို ဟိုတုန်းကနှင့် လုံးဝမတူသော စူးရဲသည့်မျက်လုံးများနှင့်
ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ‘သနားတယ်’ လို့ပြောသလို ခပ်သဲ့သဲ့ပြုံးလိုက်၏။

“သျှင်ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ မခိုင်း”

မခိုင်း မျက်လုံးတွေက လှမ်းမြင်နေရပြီဖြစ်သော ကိန္နရီဝင်းကြီး
ထဲက ‘ယူနစ်’ ကုမ္ပဏီကြီး၏ ထိပ်ဦးစွန်းဆီ ဝေခနဲမျှော်ကြည့်၏။

လှမ်းမြင်နေရပြီပေမယ့် ပတ်ကွေ့သွားရဦးမှာမို့ နောက်ထပ် ငါး
မိနစ်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မည်။ ဒီနေရာမှာလာစောင့်ပြီး မေးပုံ
ထောက်လျှင် ဦးကျော်ထင် ဤသို့ကြိုတင်တွက်ချက်မိနေခြင်းဟာ ...

“သိရဲသားနဲ့ ဦးကျော်ထင်ရယ်၊ ‘ယူနစ်’ မှာ ဆရာဝန် ပါရဂူတွေ
ဒုန်းကြမ်းရှိနေတဲ့ဟာ ကျွန်မနဲ့ပါလာတဲ့လူမမာကို ဘယ်ခေါ်သွားဖို့ရှိဦး
မှာလဲ”

ဦးကျော်ထင် မျက်နှာကြီး တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

“မင်းကို ဘယ်သူက ခွင့်ပြုမှာမို့လို့လဲ”

“လူနာကလေ”

“လူနာ ခွင့်ပြုတိုင်း မရဘူး၊ လူနာရှင် လက်မှတ်ထိုးမှ ဆရာဝန်က
လိုအပ်သမျှ စီမံပေးလို့ရတာ၊ ဒါတော့ မင်း နားလည်မှာပါ”

မခိုင်း က လက်လေးပိုက်ကာ ကားရှေ့မှာပဲ ခပ်နဲ့နဲ့ မှီထားလိုက်
ပြီး ...

“အဲဒီလောက်ထိမှမလိုတာ ဦးကျော်၊ လိုလာပြီဆိုရင်လဲ အဲဒီလက်
မှတ်ကို ဘယ်သူမှထိုးဖို့မလိုဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လူနာရှင်က သူ
ကိုယ်သူ အပ်ထားတယ်လေ၊ သူက တစ်ကောင်ကြွက်၊ မိဘမွေးချင်း
မရှိတဲ့သူ”

“ဘာကွ မင်း ...”

ဦးကျော်ထင် ရှေ့ကိုတိုးလိုက်ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ...

“မိဘမွေးချင်းမရှိတော့ပေမယ့် သူ့အဒေါ်အရင်းကြီး ငုတ်တုတ်ရှိ
တယ်၊ ဒီမှာ သူ့အစ်ကို”

သူ့ရင်ဘတ် သူပုတ်ပြပြီး အသံဘုန်ကြီးနှင့်ပြော၏။ ထို့နောက်
ကားထဲကို လှမ်းဝေ့ကြည့်ပြီး ...

“အေးလေ မင်းက ပြောအားရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကြားသုံးကြား
ဝင်တဲ့သူဟာ ဘယ်လိုအဆင့်မျိုးလဲဆိုတာ မင်း သိမှာပါ၊ ပြီးတော့ အရှိန်
နဲ့ မင်းရဲ့အနာဂတ်ကိုရော မင်း ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“အဲဒါ ရှင်ပြောဖို့မလိုဘူး၊ ခုဖြစ်နေတာ ခုပြော”

မခိုင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတာကိုမြင်တော့ ဦးကျော်ထင်
မျက်နှာကြီး ပြုံးကြည်သွား၏။ ငေးခနဲကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်ချလိုက်သည်။

“ကျွဲလဲကျဲလဲကွာ၊ ခုဖြစ်တာ ခုပြောတဲ့၊ မဆိုင်တာဆွဲပြောတယ်လို့
မင်းက ပြောချင်တာလား”

မခိုင်း ရင်ထဲမှာ ဒေါသတွေ အလိပ်လိုက်တက်နေသည်။ ဒါမှမဟုတ်

ဘာစကားမှ ပြောလိုမထွက်။

“သူများအိမ်တွင်းရေးကိစ္စမှာ မင်း ဝင်ရှုပ်နေတာကျတော့ ဘာတွေ ပတ်သက်စပ်ဆိုင်နေလို့လဲ ဟင်၊ ဖြေလေ”

“ကိုကြီး မခိုင်း ကို ဘာမှဖြေခိုင်းမနေပါနဲ့”

သျှင် သည် ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရင်း ကိုယ့်ကို ကားမှာပဲ ပြန်မှီရပ်၏။ မျက်လုံးတွေက ပူလောင်ကျိန်းစပ်ကာ ခေါင်းထဲမှာ တအုန်းအုန်း ပေါက်ကွဲနေသလိုထင်ရအောင် ခံရခက်နေသည်။

ဒါပေမယ့် ဒီနေရာမှာ သူ မပါလို့မဖြစ်ပေ။ သူ့ကြောင့် မခိုင်း ဒုက္ခရောက်ရတာ ခဏခဏ။

“မခိုင်းက ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းလို့...”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီး အဲဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးရပ်နေစမ်း သျှင်၊ မင်းက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်သေးတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့ပြောနေတာ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပေမယ့် မင်း ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး”

“ဘာဗျ”

ယောက်ျားမာနက ရှုခနဲဆောင့်တက်၏။ ဝေဒနာတွေ၊ ရောဂါလက္ခဏာတွေ အကုန် ရုတ်ခနဲကွာကျသွားလျက် မျက်လုံးထဲမှာ လင်းလက်သွားခဲ့၏။

“ခင်ဗျား...”

သျှင် ဦးကျော်ထင်ရှေ့ကို ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။

ဘယ်လိုမှ ထင်မထားခဲ့သဖြင့် ဦးကျော်ထင် ငေးကြောင်သွားစဉ် သျှင် က သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကိုဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ယိမ်းထိုးသွားသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြေပြင်ပေါ် လဲကျမသွားအောင် ကားတံခါးကို လှမ်းဆွဲလိုက်မှ သက်သာရာရခဲ့သည်။

ရွှေသမင်ဓာပေ

“တောက်... မင်းကလား ငါ့ကို...”

ဦးကျော်ထင်၏ဒေါသလက်သီးက သျှင်မျက်နှာထက်သို့ ခွပ်ခနဲ ပြေးဝင်၏။ စိတ်ကြောင့် ရှုရှုခိုင်းခိုင်း လူကရောက်သွားပေမယ့် နောက်တစ်ချိန်ထုမတ်ဖို့ မလွယ်တော့သော သျှင် ဘာမှမတတ်နိုင်။

နောက်ကို ယိုင်ခနဲလည်ထွက်သွား၏။

“သျှင်...”

မခိုင်း နောက်ကနေ ပြေးဖက်ထားလိုက်သဖြင့် သျှင် လဲကျမသွားပါ။ သို့သော် ခိုင်မာသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ကိုယ်ကို မခိုင်း သေသေသပ်သပ် မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်စလုံး ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြစ်သွားကြ၏။

“ရှင် သူများကို စော်ကားမော်ကား ပြောတာကျတော့ သိပ်ယဉ်ကျေးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ သျှင်က လူမမာ...”

“ဟုတ်တယ်၊ လူမမာပဲ”

ဦးကျော်ထင်သည် လက်သီးချက်ကြောင့် ခွေခေါက်လုလုဖြစ်နေသည့် သျှင်ကို မခိုင်းလက်ထဲကနေ အကြမ်းပတမ်း ဆွဲလွှဲပွေ့ယူပစ်လိုက်ကာ ...

“မင်းမှာ အရှက်သိက္ခာရှိသေးတယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး သူများအိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့”

“ကိုကြီး ခင်ဗျား...”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း”

သျှင် သူ့ကို ခါထုတ်ရုန်းဖယ်တော့ ဦးကျော်ထင် မနိုင်ပေ။ ဣန္ဒြေဆောင်ဖို့လည်း သတိမရတော့ဘဲ ကလေးချင်း ကစားစရာ လူသလို သျှင် ကို မရမက ချုပ်ဖက်တွန်းထိုး၍ ကားထဲတွန်းပို့လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးတွေကို ခိုမနဲလှော်ချလိုက်ပြီး ...

ရွှေသမင်ဓာပေ

“ဒီမှာ ဆောင်းမခိုင်း ...”

မောင်းသူဘက်ကို ခြေလှမ်းကျဲများနှင့် ကွေ့လျှောက်သွားရင်း တံခါးဖွင့်ကာနီးမှ မခိုင်း ကို မုန်းတီးသောမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်သည်။

“မင်းကို အမိန့်ပေးသလိုပြောနေတာ ရူးတယ်လို့မထင်နဲ့ ပေးနိုင်လို့ ပေးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိချင်လား”

သိချင်ပါသည်။ ဒီလူကြီးမျက်လုံးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းတွေမှာ အရုပ်ရေး နေတာကို ကွေးလို့မရဖြစ်ခဲ့သော ပဟေဠိက အစကတည်းက ရှိနေခဲ့၏။

မမေးပေမယ့် မခိုင်း မျက်ဝန်းတွေကိုကြည့်ပြီး ဦးကျော်ထင်က အကျည်းတန်အောင်မဲ့သည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းထဲမှာ မိုးအလင်းရှိနေခဲ့ တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို အရှိန်လိုလှူက လက်ခံ မလား”

မခိုင်း ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ စူးအောင့်သွား၏။ ဒါကို စိုးရိမ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဖာထေး၍ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထား ခဲ့လိုက်၏။ ခုကျမှ ...

“အဟွန်း ... ကျော်ထင် ဆိုတဲ့ငါက မင်းလည်သလို လည်ချင်မှ လည်မယ်၊ မင်းရဲ့ အရှိန်လိုလဲ မတော်နိုင်တာ သေချာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါ တခြားမှာ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်နိုင်မယ်၊ ငါ့ခြံ၊ ငါ့ဝင်းကိုတော့ စောင့် ရှောက်နိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းကို လက်တွေ့ပြဖို့ရှိတယ်”

ပြောပြီး ပိုင်နိုင်သောမဲ့ပြီးနှင့် တံခါးဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပြန်လှည့် ကြည့်၍ ...

“ဒါလဲ မင်းက သိပြီးသားဆိုတော့ မင်းကြည့်ဖို့မလိုပါဘူး၊ မကြည့်ရ မမြင်ရသေးတဲ့လူဆီကို ပို့လိုက်မှာ၊ ဘာလဲ သိလား”

ဦးကျော်ထင်က ဗီဒီယိုကင်မရာပုံစံလုပ်ပြပြီး ဟက်ခနဲရယ်၏။ ထို့

နောက် ချက်ချင်းကြီးတည်ပစ်လိုက်ပြီး ကြိမ်းမောင်းသည့်မျက်နှာနှင့် ...

“သျှင်နဲ့မင်း နောက်ထပ် လုံးဝ မပတ်သက်ဘဲ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် အေးအေးဆေးဆေးလျှောက်ပါ၊ လှည်းလမ်းရှိပေမယ့် လှည်းမောင်းမှ ဖုန်ထမှာပါ”

တံခါးဆောင့်ပိတ်လိုက်သံက ရင်ဝကို ပြင်းထန်သည့် လက်သီး တစ်လုံးပစ်ထည့်လိုက်တာနှင့်တူ၏။

သျှင် သည် ခေါင်းကို ဖိနှိပ်လျက် မတ်မတ်ပင်မထိုင်နိုင်ဘဲ ပါသွား ခဲ့ပြီ။ မခိုင်း ကျန်နေခဲ့သည်က သက်မဲ့ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ်...။

နှလုံးသားလမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံနေခဲ့သည်လား ...

အခန်း (၃၇)

ဘာတွေဖြစ်ခဲ့မှန်းမသိ။ အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်လုံးနှစ်လုံးပွင့်သည်နှင့် အိမ်ကို ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို ရုတ်တရက် စဉ်းစားမရ ခဲ့ပေ။

“နိုးနေပြီလား”

ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်ကိုယ်က ဦးကျော်ထင်၏အသံကြောင့် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ မှေးမှိန်နေခဲ့သော ပုံရိပ်တွေလည်း ရှင်းလင်းပြတ် သားလာသလိုပင်။

“ကျွန်တော့်ကို ကိုကြီး ပြန်ခေါ်လာတာလား။ မခိုင်း ရော”

သျှင်စကားသံတို့က မာနေသည်။ ဦးကျော်ထင်က ဂရုမစိုက်သည့် မျက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ရုတ်တရက်မဖြေ။

“မခိုင်းကို ကိုကြီး ဘာတွေပြောပစ်ခဲ့သလဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လို ပြန်ပါလာတာလဲ”

“မင်း ငါ့ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားလို့ ဆုံးမပြီး ပြန်ခေါ်

လာတာလေ၊ မခိုင်း ဘာဖြစ်ကျန်တယ်ဆိုတာ ငါ့အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျော်ထင်”

ဒေါ်မမကျော် ပျာပျာသလဲဝင်လာသည်။ တံခါးကို ပြန်လှည့်မိတ် ပေမယ့် မျက်လုံးတို့က အထဲကိုရောက်ပြီဖြစ်ကာ ...

“ညီအစ်ကိုတွေ စကားပြောတာ အေးအေးဆေးဆေးပြောလေ၊ ကလေးက လူမမာဥစ္စာ”

သျှင် မျက်နှာ ညိုခနဲဖြစ်သွားကာ ဦးကျော်ထင်က မဲ့၏။

“ကလေးလိုလို၊ ခွေးလိုလို သဘောထားလို့တော့ မရတော့ဘူး မေမေ၊ သူက အားကိုးရှာပြီး ပြန်ဟောင်တတ်နေပြီ”

“ကိုကြီး ...”

သျှင် နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဦးကျော်ထင် မျက်နှာကို စူးရဲစွာ ကြည့်ပြီး ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုး၏။

“အားကိုးရှာရအောင် ကျွန်တော်က ခြေမရှိလက်မရှိ ဆွံ့အ၊ နား မကြားတဲ့သူလား”

“သိပ်မထူးပါဘူး”

“ပြန်ဟောင်တယ်ဆိုတော့ ခွေးပေါ့၊ ထားလိုက်ပါ သခင်ကို ပြန် ဟောင်တဲ့ခွေး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက သခင်လဲ”

“ဘာကွ”

“ဟဲ့... ဟဲ့ နေဦး”

ဦးကျော်ထင် လွှားခနဲ ရှေ့တိုး၏။ ဒေါ်မမကျော်က သေလုမြှော့ပါး ဝင်ဆွဲထားကာ ...

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သျှင်၊ အုပ်ထိန်းသူတွေကို မင်းက ခွေး လို့ ပြောလိုက်တာလား”

“မပြောပါဘူး၊ အနေအထားအမှန်ကို သိစေချင်တာ၊ ဒီမှာ ကိုကြီး”

ရောဂါဝေဒနာကို ကျွန်တော် မတွန်းလှန်နိုင်ပေမယ့် မရူးသေးဘူး၊ မတုံ့ပြန်နိုင်တာပဲရှိချင်ရှိမယ် ခူးထောက်လည်စင်းပေးမယ့်ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား နားလည်”

“ကြည့်စမ်း၊ မင်း... မင်းက ခင်ဗျားတွေ၊ ဘာတွေနဲ့...”

သျှင် ကို မယုံနိုင်စွာကြည့်ကာ ဒေါ်မမကျော် မျက်လုံးတွေမှာ မီးပွင့်မီးပွားတွေ စဉ်ထွက်လာကြ၏။ ဂုတ်တာတွေကြားရတော့ နားခါးလှသည်။

တကယ်တော့ ဒီလောက်လေး ထူထောင်လာနိုင်တာနှင့် ခုလို စကားတွေပြောရတာမည်ဟု မတွက်မိခဲ့တာ ကိုယ်ပဲမှားခဲ့တာပါ။

သျှင်ကို သူမတို့ ထိန်းချုပ်ထားခဲ့နိုင်တာ လူပျိုပေါက်အရွယ်လေး ကျမှဖြစ်သည်။ “သျှင်မှာ ပညာတွေတတ်သည်၊ အသိရှိသည်။ ဦးဗလကျော် ကဲ့သို့ ထက်မြက်သည့်အရည်သွေးရှိနေမှာလည်းသေချာ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဗလကျော်က ဒီသားတစ်ယောက်ကိုပဲ အထူး ဂရုစိုက်ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပြည့်၊ ယုံကြည်ချက်တွေ အခိုင်အမာ။ ထို့ပြင် ...

ဦးဗလကျော်နှင့်သူမသည် မောင်နှမအရင်းဖြစ်သော်လည်း အနေစိမ်းကြ၏။ နှမပေမယ့် ကိုယ်ကလည်း အရောတဝင် ခွဲနဲ့ ခွဲဖူးတာ မရှိသလို ခွဲလို့မရသည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်လို့ နားလည်ထားခဲ့တာလည်း ပါသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ဆက်ဆံရေးကို သျှင် အားလုံး သိခဲ့သည်သာ။ ဟိုတုန်းကဆို ‘စည်းစိမ်သျှင်’ဆိုသည့်ကောင်မီး နားကို ကျော်ထင်သိပ်ကပ်ရတာမဟုတ်။

ဦးဗလကျော်က ကျော်ထင်ကို ကိုယ်တူလေးလိုမြင်တာမဟုတ်ဘဲ အကျင့်ပျက်၊ စရိုက်ကြမ်းသော ဖခင်တစ်ယောက်၏သားအဖြစ်ပဲ မြင်

သည်။

မိဘမျက်နှာကိုမထောက်၊ မိဘစီးပွားဥစ္စာကို မထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ် မမကျော် ဆိုသော မိန်းကလေးကို နှမလို့လည်း အရာမသွင်းခဲ့ပေ။

လင်ဆိုးမယားတဖားဖား ဆိုတာလို စီးပွားပျက်၊ အခြေမဲ့ပြီး ရောက်လာခဲ့သော သူမတို့သားအမိဟာ ‘စည်းစိမ်စံအိမ်’မှာ အစေအပါးသာ သာပဲဖြစ်၏။ ‘မောင် ကောင်းစားတော့ အစ်မ မီးဖိုချောင်’ဆိုတာ စာဆိုတဲ့ မှာကတိုင်းပဲမှန်သည်။ အပြင်မှာတော့ မီးဖိုချောင်တစ်ခုလုံးမှာတောင်မှ လွှဲအပ်ခံခဲ့ရတာမဟုတ်ပေ။

ကျချင်ကျ၊ မကျချင်နေ၊ အိပ်နေနေ၊ ထိုင်နေနေ၊ ထင်ရာလုပ်ခွင့်ရှိသည်။ အချိန်တန်လျှင် ဝင်စား၊ ဒါက နှမ ဖြစ်နေသည့်အတွက် အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်ကာ အပေါ်ထပ်ကို ခွင့်မတောင်းဘဲ တက်မလာရ၊ တန်ကြေးနှင့်အညီ အဖိုးထိုက်တန်တာမှန်သမျှ ဘာပစ္စည်းမှ ထင်သလို ကိုင်တွယ်သုံးစွဲခွင့်မရှိ။

“ရိုးသားစွာနေမယ်ဆိုရင် ငါ့အရိပ်မှာ တစ်သက်လုံးမရှိနေသွားလို့ ရတယ်၊ ငါ ချမှတ်စည်းခြားထားတဲ့တစ်ခုခုကို ချိုးဖောက်ခဲ့ရင်တော့ အဲဒီအချိန်နာရီမှာ မောင်နှမ တော်စပ်ခြင်းဆိုတဲ့ နောင်ကြီးပြတ်ပြီလို့ မှတ်လိုက်”

ကိုယ်က အခြေမဲ့ အနေမဲ့ဘဝကို ရောက်ရပြီဆိုတော့လည်း မနာကြည်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ‘ကိုယ့်အစ်ကိုက ပြောတာပဲလေ’လို့ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ဖြေခဲ့ရသည်။

ဒီအခြေအနေကို သျှင်ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့သိမြင်ခဲ့တာဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူမတို့သားအမိအပေါ်မှာ ညာတာငဲ့ညာစွာ ဖေးမစွဲဖူးတာလဲရှိသည်။

ရောဂါသည်ဖြစ်သွားခဲ့သော နောက်ပိုင်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဟန် နိုင်၊ ဖခင်မရှိတော့သော တစ်ကောင်ကြွက်ဆိုသည့်အဖြစ်ထဲမှာ သတ်မှတ်မဲမရှိပေမယ့် အုပ်ထိန်းသူနေရာကို သူမ အလိုလိုရောက်လာ ခဲ့၏။

ဒီနေ့ ဒီစကားတွေကို သျှင် ပြောလာခဲ့တာ အံ့သြဖို့တော့ မကောင်း ပေ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ပုခက်လွှဲသိပ်ခဲ့ရတာမဟုတ်၊ အတိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ထို့ပြင် ဦးဗလကျော် စနစ်တကျ စီမံသိမ်းဆည်းထားခဲ့သော အမွေ အနှစ်တွေက ရှေ့နေရှေ့ရပ်တွေနှင့် သေသပ်စွာရှိနေခဲ့၏။

မချီသောရင်သည် 'နင် စော်ကားဦး၊ ခံပြောဦးဟဲ့' ဆိုပြီး ပြေး၍ ထူနက် ကုတ်ဖဲ့ပစ်ချင်နေသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုယ့်ဘက်မှာ အခွင့်အရေးမရှိ။

ဒီကလေး ဒီလိုထူထောင်မလာနိုင်အောင် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးနှင့် ကျကျနန ပိတ်ဆို့စိစဉ်ခဲ့ပါသော်လည်း ...

"စေတနာဆိုတာ အသွားအပြန်ရှိတတ်တာပဲ၊ ဒေါ်လေးတို့ စေတနာ ထားရပြီး ကျွန်တော်က တုံ့ပြန်တာ ရိုင်းစိုင်းနေတယ်ဆိုရင် စေတနာ မမှန်သေးလို့ဘဲ ဖြစ်မှာပါ"

သေပွဲဝင်ရတော့မလို ရင်ကွဲနာကျသွားသည့် ဒေါ်မမကျော် မျက်နှာ ကို စိုက်ကြည့်ကာ သျှင် က တိတ်ကျသွားခြင်းကို ဖြုခွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို ရွံ့ရှာသလို မှဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ရှေ့က ဆံပင်တွေကို လက် ထိုးဖူး၏။

"ကျွန်တော်က မိဘမရှိတော့တဲ့နောက်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာလို သတ်မှတ်ပြီး အုပ်ထိန်းသူတွေအနေနဲ့ လေးစားခဲ့တာ ကြောက်လို့မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး အားလုံးက ကျွန်တော့် ဂရုစိုက်နေကြတာဆိုရင် ကျေးဇူးတင်

ဖို့ ရှိပေမယ့် ထိန်းချုပ်ထားတာမျိုးဆိုရင် ..."

"စည်းစိမ်သျှင် ..."

ကျော်ထင် ဒေါသတကြီး ခေါ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ထို့ခနဲထွေးပစ်သည်။ သျှင် က မဲရယ်ပြီး မျက်တောင်ဖျားတွေစင်းလျက် လှည့်ကြည့်သည်။

"ခေါ်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော်က 'စည်းစိမ်သျှင်'ပဲမဟုတ်လား"

"ဟေ့ကောင် မင်း ..."

ကျော်ထင် အသားများတုန်လျက် သျှင် မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ပြေးထိုး၏။ ခွပ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ သျှင်တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးသွား သည်။

"သား တော်ပြီ"

"ဖယ်ပေး မေမေ၊ ဒီကောင်ကို ခွေးတစ်ကောင်လို အမြီးကုတ်သွား အောင် ပညာပေးထားမှရမယ်"

ကျော်ထင် က ဒေါ်မမကျော် ပြေးဆွဲသည့်လက်ကို လှည့်ဖယ်ပစ် လိုက်၏။ ပြီးတော့ သျှင်အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်ကာ ...

"မင်းကိုမင်း ဒီနေ့ကစပြီး 'စည်းစိမ်သျှင်'လို့ မမှတ်နဲ့တော့၊ အဲဒါ အခြေအနေမှန်ပဲ"

ပြောပြီး လက်သီးကို အားရှိပါးရှိရွယ်လိုက်၏။ သို့သော် သျှင် က သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ရင်ဘတ်က အရှိန်နှင့် ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို ခေါင်းနဲ့တိုက်ချပစ်လိုက်၏။

"အား ..."

ကျော်ထင် အမှတ်မထင် ဖြစ်သွားလျက် ဘယ်လိုမှ မရှောင်လိုက် နိုင်။ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လာနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဟု လုံးဝ ထင်မထား သဖြင့် ထိထိမိမိကြီး ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ကို ပက်ခနဲလန်ကျသွားကာ နှာခေါင်းထဲမှ သွေးတွေ ဖြာ

ကျလာ၏။

“သား... ကျော်ထင်”

သားကိုထိပေးမှ မီးပွင့်သွား၏။ ဒေါ်မမကျော် ကျော်ထင်နားခေါင်းမှ သွေးတွေက မြင်လိုက်သည်နှင့် မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်မိုက်သွား၏။

“တိရစ္ဆာန်လေး... မင်းက ...”

သားကို ပြေးကိုင်မလိုဖြစ်နေရကနေ ရှိုးကေ့စ်ဘေးက ပန်းအိုးကြီး ဆီ ပြေးသွား၏။ ပန်းအိုးကို စုံကိုင်လျက် ပြန်လှည့်လာခြင်း အားလုံးက ခဏအတွင်းမှာပဲဖြစ်လေသည်။

ပြင်းထန်သည့်လက်သီးချက်ကြောင့် မူးဝေနေဆဲမျက်လုံးထဲမှာ ဒေါ်မမကျော် လှုပ်ရှားနေတာကို သျှင် မြင်သည်။ ကိုယ့်ရှေ့ရောက်လာ တဲ့အထိလည်း သိနေ၏။

သို့သော် အန္တရာယ်ဆိုသည့် အသိက အာရုံထဲကို နောက်ကျစွာ ရောက်လာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ...

“ခွမ်း”

အားရှိပါးရှိ လွှဲထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ အကောင်းစားကြွေးသားနှင့် ပန်းအိုးကြီးက မနိုင်မနင်းလွှဲမထားရသည့်အရှိန်နှင့် ရိုက်ချက်ကလည်း အနည်းငယ်ပျော့သွားသဖြင့် ကွဲရှာသွားခြင်းမရှိ။

ဒါပေမယ့် သျှင် ကတော့ ခွေခနဲ လဲကျသွားခဲ့လေသည်။

“မှတ်ထား။ အဲဒါ လူပါးဝဦး”

ဒေါ်မမကျော် ပန်းအိုးကို မြှောက်ကိုင်ထားဆဲနှင့် မောဟိုက်စွာ ကြိမ်းဝါးသည်။ ထိုစဉ် နားထဲမှာ အသံတစ်ချက်ကြားလိုက်သဖြင့် ပန်းအိုး ကို ပြန်ပြေးထားကာ တံခါးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

အပြင်မှာ လူရှိနေလျှင် ပက်ပင်းတိုးနိုင်အောင်ဖြစ်၏။ သို့သော် အပြင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိပါ။ ဒေါ်မမကျော် အထဲကို ချက်ချင်း ပြန်ဝင်ကာ

တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံးသို့ ဦးတည်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကာ တခြား ရွေးချယ်စရာလမ်း မရှိတော့ပေ။

သတိလစ်မေ့မျောနေသော သျှင် ဘေးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဝန်းရံ၍ရပ်လိုက်မိကြပြီးနောက် ...

အခန်း (၃၈)

“ဒီလိုလူမျိုးတွေက တမင်တကာ အောက်တန်းမကျတတ်ပါဘူး မခိုင်းရယ်၊ နင် အဲဒီ သျှင် နဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့တော့ဟာ၊ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် ပြဿနာတက်လာဖို့လဲ မရှိတော့ဘူး။ ငါ ထင်သားပဲ၊ နင် အဲဒီခြံထဲက အလွယ်တကူ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုကတည်းက တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပဲလို့ လက်စသတ်တော့ ဒီလူကြီးက တမင်လွှတ်ပေးလိုက်တာကိုး”

သစ္စာက တားလည်းတားသည်၊ ပြန်တွေးပြီး သူမဘာသာ ကောက်ချက်ချနေ၏။ အိမ်က ကားမောင်းရင်း နောက်လှည့်ကြည့်ကာ ...

“မကောင်းကြံချင်ရင်လဲ အဲဒီမှာ တစ်ခါတည်း အမိဖမ်းပြီး အရှက်ခွဲလိုက်ပါလား၊ ‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားချစ်သူ’ ဆိုပြီးတော့ အရှိန် သိအောင် ပြောလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီ”

“ဪ... မိလည်ရယ်... နင်ကလဲ အဲဒီလို အမိဖမ်းလိုက်ရင် သျှင်နဲ့ မခိုင်း ညားသွားမှာပေါ့”

သစ္စာ ဝင်ပြောလိုက်ကာမှ ‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟု မျက်ခုံးလေးပင့်ပြောရင်း အိမ်ခေါင်းညိတ်သွားခဲ့၏။

“သူတို့က သူတို့လူနဲ့ မပတ်သက်စေချင်တဲ့ဥစ္စာ၊ ညားစေချင်ပါ

မလား၊ ပြီးတော့ အရှိန် နဲ့ ကွဲဖို့၊ တွဲဖို့ကလဲ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ ဒါပေမယ့် မခိုင်းကတော့ ချစ်သူနဲ့ပေါင်းချင်မှာပဲလေ၊ ဒီကိစ္စကို တော်ရုံပြဿနာလောက်နဲ့ အပျက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တွက်မိတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် တမင်လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ခုလို ပြန်အကျပ်ကိုင်တာပေါ့”

“သိပါပြီ ... သိပါပြီ”

နှစ်ယောက်၏စကားတွေထဲမှာ မခိုင်း ကတော့ ငုတ်တုတ်မေ့နေခဲ့၏။ ကားပေါ်မှာ ထိုင်နေရပေမယ့် လူက သွားချင်ရာသွားနေသလို ဟိုဒီပြေးလွှားနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် လွယ်အိတ်ထဲက ဖုန်းသံလေးထွက်လာသဖြင့် သစ္စာတို့လည်း စကားသံတွေ တိတ်သွား၏။

မခိုင်း ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုကိုဆီက ဖြစ်သည်။

“အရှိန်ဆီကလား”

သစ္စာ မေးတော့ ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်ရင်း တော်တော်နှင့် နားမထောင်ဘဲကြည့်နေမိ၏။

“မခိုင်း ကိုင်လိုက်လေဟာ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်တစ်ပိုင်း ကားကြိတ်ခံထားရတဲ့ ကြောင်ဒုက္ခိတကျနေတာပဲ”

“ငါ့ရင်ထဲမှာ လေးနေလို့”

“အေးလေ၊ နောက်မှဆက်လေးပေါ့၊ ဟိုမှာ ခေါ်နေတာ ဆူညံနေပြီ”

“အေးလေဟယ်၊ တော်တော်ကြာ ဒေါက်တာသွားဦးမယ်”

ပြောလိုမဆုံးကြသေးခင်မှာ ဖုန်းခေါ်သံလေး ပျောက်ကွယ်သွား၏။ Missed call ဖြစ်သွားသည့် စာတမ်းလေးကိုကြည့်ပြီး မခိုင်း၏ဖုန်းကိုင်ထားသည့်လက် ပေါင်ပေါ်ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။

သစ္စာတို့၏ နားမလည်နိုင်သည့်အကြည့်တွေက ဘေးကနေ၊ ရှေ့ကနေ မခိုင်း၏မျက်နှာလေးဆီသို့ ကျရောက်လာကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ မျက်လုံးချင်း ပြန်၍ဆုံစည်းသွားကြပြီး မခိုင်း က

တော့ မလှုပ်မယှက်ငေးနေဆဲဖြစ်လျှင် ...

“မခိုင်း... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

အိမ့် က ကားကို အရှိန်လျှော့ပစ်လိုက်ပြီး မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်
မေးသည်။ သစ္စာက ပခုံးတွန့်၍ ...

“ဟိုတစ်ယောက်ကို ငြိသွားမိတာပေါ့၊ ရှင်းရှင်းလေးပဲဟာ”

“ဟင် ...”

အိမ့် က မယုံနိုင်၊ မခိုင်းကိုလှမ်းကြည့်တော့ တစ်ခွန်းမှ ငြင်းဆိုသံ
ထွက်မလာခဲ့ရာ ...

“မခိုင်း နင် တကယ်လားဟင်”

“နင်တို့ကလဲဟာ ...”

မခိုင်း ဘာသံမှမကြားချင်သလို ရှုံ့မဲ့နေဆဲ ဖုန်းထဲမှာ မက်စေ့ချီ
ဝင်လာလေသည်။ နားထောင်လိုက်တော့ အရှိန်ပဲဖြစ်ကာ ...

“ကိုယ်ခေါ်တာ နှစ်ခါ၊ တစ်ခါက ဖုန်းမအားဘူး၊ မင်း ဘာတွေလုပ်
နေလို့ ဖုန်းမကိုင်နိုင်တာလဲ၊ နားထောင်ပြီးရင် ပြန်ဆက်”

သစ္စာ က ယူနားထောင်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ မခိုင်း က
ကိုယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ကာ မျက်နှာထက်က ဆံပင်တချို့ကို ခါထုတ်
ပစ်လိုက်ရင်း ...

“သူ့စိတ်က အဲဒီလိုရှိနေတာ သိတယ်မဟုတ်လား သစ္စာ၊ အပြစ်
လုပ်ထားပြီးတဲ့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဒါကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဘယ်လိုအားမွေးရမလဲ၊ အပြစ်
ဆိုပေမယ့် ငါ မိုက်လို့ ကျူးလွန်မိခဲ့တာမဟုတ်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
အပြစ်ကျူးလွန်ထားတဲ့သူအဖြစ် သူများရှေ့မှာ လက်ပိုက်ခေါင်းငုံ့ရပ်
မပေးနိုင်တဲ့ မာနကလဲ ခံနေတယ်”

“မိုက်လို့မကျူးလွန်ပေမယ့် အပြစ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့သူဟာ လူမိုက်ပဲ
မခိုင်း။ လူမိုက်၊ လူလိမ္မာ ဆိုတာကို ပတ်ဝန်းကျင်က သတ်မှတ်တယ်

လေ၊ ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်း မရွေ့ဘူးဆိုတာလဲ နေရာတကာ မမှန်ဘူး
ဟ၊ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာမဟုတ်ဘဲ လုပ်သင့်တာကို လုပ်
လိုက်ရတာတွေ ရှိတယ်။ နင် အခု ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို လုပ်လို့မရဘူး
နော်၊ အဲဒါကို ခေါင်းထဲထည့်မှဖြစ်မယ်”

“အဲဒါကိုလဲ ငါ လက်ခံပါတယ်၊ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်နေတာက ငါ
သူများ အကျပ်ကိုင်ခံနေရတာကို ဖြေလို့မရဘူး၊ ဒါကိုကြောက်ပြီး သျှင်
နဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ဖို့ကရော နင်တို့ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ သျှင်
မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

“ဘာရယ် ...”

ကားက လမ်းဘေးမှာ ငြိမ့်ခနဲထိုးရပ်သွား၏။ ကြည့်လိုက်တော့
သုံးယောက်အတူလာကြသည့် ရိုးကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သည်။

အိမ့် က တစ်ဆုံးထိ ဖိနင်းပစ်လိုက်သော ကလပ်ကိုပင် မလွှတ်နိုင်
သေးဘဲ နောက်လှည့်ကာ ...

“သျှင် မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဟုတ်လား”

‘ဟုတ်တယ်လေ’ လို့တော့ မခိုင်း ထပ်မပြောပါ။ ဒါပေမယ့် မျက်လုံး
ဝင့်ကြည့်နေပုံက ဒီအတိုင်းပြောနေတာပဲဖြစ်၏။ အိမ့် က ကားကို သေ့
ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ရှေ့ နောက်ကို စွေ့ခနဲလှည့်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“သစ္စာ ... မခိုင်း ပြောတာကို နင် ကြားလား”

“ကြားသားပဲ သူ မပြောလဲ အစကတည်းက ငါက တွက်မိပြီးသား”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ”

သစ္စာ ပြောလိုက်မှ အိမ့် က ရှုံ့မဲ့ပစ်ကာ ...

“နင်တို့ကိစ္စတွေကို ငါ အစက သေချာမသိခဲ့လို့ ဘာမှမပြောခဲ့တာ၊
ခု မပြောလို့မဖြစ်တော့ဘူး၊ သျှင် ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်လေးက သူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့

သူတို့ နန်းတော်နဲ့ အစကတည်းက နေသားတကျရှိပြီးသား၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သနားဖို့ ငဲ့ညှာဖို့ရော လိုလို့လား”

“သူ့အတွက်တော့ လိုနေတာပေါ့ မိအိမ်ရယ်၊ ဟိုက သူ့အသံ မကြားရရင် ခွေကျသွားတော့မယ့်အဖြစ်မျိုး ဆိုက်နေပြီဥစ္စာ။ ဖုန်းဆက် ခေါ်လိုက်၊ ရှေ့ရောက်အောင်လာပြီး ရောဂါပြလိုက်နဲ့...”

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ နင်တို့ကလဲ၊ သျှင် က အဲဒီလို ခွဲတတ်တဲ့ ပျော့ညံ့ညံ့စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရောဂါက တကယ်ဆိုးတာ”

သစ္စာ က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မသိမသာပင့်၍ စိတ်မဝင်စားသည့်ပုံ လုပ်သွားသည်။ အိမ်မှ ကတော့ အံ့သြစွာကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ငါ့ရှေ့ကျမှ ရောဂါပြတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ကြားက ငါ့ရှေ့ကိုရောက်အောင်လာတာ”

“အဲဒါ မရိုးသားတာတွေကြောင့် မဟုတ်ဘူးလား မခိုင်းရယ်”

အိမ်မှ က မသက်သာ ဝင်ထောက်သည်။

“ကိုယ့်ကို မရိုးသားမှန်းသိရက်နဲ့ နင်က ဆက်ပြီး ငဲ့ညှာချင်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်ပြီးဆန်းစစ်ပါဦး၊ ရင်လေးလိုက်တာနော်”

မခိုင်းက ခေါင်းလေးတယမ်းယမ်းနှင့် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အလိုမကျစွာ တွန့်ကျနေ၏။ မငြင်းဘဲနေတာက ဝန်ခံတာမဟုတ်ပေ။ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလည်း မယ့်ဘူးဆိုသည့်မျက်လုံးတွေပဲ ရောက်လာဦးမှာမို့ ဘာမှကို မပြောချင်တော့တာဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို အချစ်နှင့် အရောင်မတူကွဲပြားသော ခံစားချက် သပ်သပ်ဖြင့် မခိုင်း သူ့အပေါ်မှာ ...

အခန်း (၃၉)

“ကိုကို ...”

စဉ့်ခန်းထဲမှာ မိသားစုသုံးယောက်စလုံး ရှိနေကြသည်။ ည ခုနစ်နာရီထိုးပြီမို့ ရပ်မြင်သံကြားဇာတ်လမ်းကြည့်နေကြတာဖြစ်သည်။

အရှိန် ကတော့ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာပါ။ ဒါပေမယ့် အလုပ်စားပွဲ မဟုတ်ပေ။ လူကြီးတွေလို ဇာတ်လမ်းတွဲကြည့်တာ မဟုတ်ဘဲ ဂိမ်းကစားနေတာဖြစ်သည်။

မခိုင်း အသံ ကြားလိုက်တော့ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ ညဘက်ကြီးမို့ အံ့သြသွားပုံဖြစ်လျက် ဒေါ်သက်ထားတို့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်၏။

ဒေါ်သက်ထားက မခိုင်းကိုမြင်တာနှင့် လှိုက်လှဲစွာပြုံး၍ နေရာမှ ထလိုက်သည်။

“လာ သမီးလေး လာ၊ မိုးချုပ်မှခေါ်လိုက်ရတာ အားတောင်နာတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ နေ့လယ်ကတည်းက မခိုင်း ကိုကိုဆီ လာမလို့ပါ”

ပြော၍လှမ်းကြည့်တော့ မခိုင်းနဲ့ အရှိန် မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။
မခိုင်း က တောင်းပန်သလို ပြုံးပြပေမယ့် အရှိန် က စူးခနဲကြည့်ပြီး
မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ဒေါ်သက်ထားက ခပ်အမ်းအမ်းမျက်နှာနှင့် သားဖြစ်သူကို ဝေခနဲ
ကြည့်ပြီး မခိုင်း လက်ကလေးကို ဆွဲကိုင်လိုက်၏။

“လာ သမီး ဒီမှာထိုင်”

“အန်ကယ်တို့က မနက်ဖြန် ပြန်ကြမှာလေ”

“ဟင် ...”

ဦးမောင်ကို ကလည်း တီဇွီကိုပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဒီဘက်လှည့်ထိုင်
လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ဒီမှာ လက်ဖက်စပ်ချဉ်လေး သုပ်ထားတာ
စားလိုက်ပါဦး။ ရော့... သမီးအတွက် ခုနကမှ ရောစပ်လာတာ”

ဒေါ်သက်ထားက ဖန်ဒေါက်လှလှလေးနှင့် လက်ဖက်အစ်လေးကို
ဖွင့်လိုက်ပြီး မခိုင်း ရှေ့ကို တိုးပေးသည်။

“စား သမီး”

“ဟုတ်”

မခိုင်း ယူပြီး တစ်စွန်း စားလိုက်တဲ့အထိ ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ...
“ပြန်ဖို့က ရုတ်တရက်ဖြစ်လာတာ သမီးရယ်၊ မပြုံးကိုတော့ ဖုန်း
ဆက်ရင်း ပြောလိုက်ပြီးပြီ၊ သမီးလေးကို ခေါ်တာက ...”

ဒေါ်သက်ထား စကားမဆုံးဘဲ ရပ်သွား၏။ အရှိန်ထံသို့ မျက်လုံးဝေ
သွားပြီးမှ မရောက်ဖြစ်ဘဲ မခိုင်းကိုပဲကြည့်ကာ ...

“အန်တီတို့ ပြန်သွားကြတာကို တစ်မျိုးမြင်မှာလဲစိုးတယ်၊ နောက်
ပြီး သားနဲ့သမီးတို့ကို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပြတ်သားနိုင်တာလဲ
မဟုတ်တဲ့အတူတူ နားလည်မှုလေးတွေထားပြီး လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ဖြစ်

မြောက်ဖို့ပဲ ...”

ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ ဦးမောင်ကိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့်
ဦးမောင်ကိုကပဲ ဆက်ပြော၏။

“အန်ကယ်တို့သားက တော်ပေမယ့် ဆိုးတဲ့နေရာကျတော့ ဆိုး
တယ်၊ ကိုယ့်သားပေမယ့် ဒါက အမှန်ပဲဆိုတော့ ဝန်ခံရမှာပဲလေ၊ တစ်ခု
ရှိတာက နားလည်မှုဆိုတာ အလျှော့အတင်း အနည်းအများ မျှတခြင်းပဲ
မဟုတ်ဘူးလား”

မခိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်တာဖြင့်မူ ဦးမောင်ကို ကျေနပ်သွားကာ...

“တိုက်ရိုက်ပြောရရင်တော့ သမီးဘက်ကလဲ နားလည်ဖို့ကြိုးစား
စေချင်တယ်၊ အခု ကြည့်ရသလောက်မှာ သားက ဇွတ်တရွတ်၊ သမီးကျ
တော့ အေးဆေးပေမယ့် ခေါင်းမာတယ်၊ ဘယ်ကက်ကမှ လျှော့လာဖို့
မရှိဘူးလေ”

“ပြောပါ အန်ကယ်၊ မခိုင်း မှားနေတာရှိရင် ပြင်ပါမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါကိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ သမီးနဲ့ သား စေ့စပ်ပွဲပျက်
လက်ထပ်ဖို့မဖြစ်၊ အမျိုးမျိုးလွဲချော်နေကြတာတွေမှာ သမီးဘက်က ဒီ
အလုပ်ထဲမှာပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ထားရလို့ပဲ၊ မျဉ်းပြိုင်ရဲ့သဘာဝက
မဆုံနိုင်ဘူး၊ သမီးရဲ့ကြိုးစားချင်စိတ်က မှန်ပေမယ့် ဖြစ်မြောက်သင့်နေတဲ့
ဒီမင်္ဂလာပွဲအတွက် တစ်ခုခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်လို့
အန်ကယ်က ပြောချင်တာ”

“ဒီလိုပါ သမီးရယ်၊ အန်တီတို့က သားဘက်က သားရဲ့သဘော
အတိုင်း တစ်ဖက်သတ်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သားရဲ့ဖူးစား ကြင်ဘက်
ဟာ သမီးလေးပဲဖြစ်စေချင်တာတစ်ခုတည်းပါ။ သမီးကို သားက အစ
ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပဲဝေဖန်ကြပါစေ အန်တီတို့က ချစ်တယ်၊ မေတ္တာ
လဲ မပျက်ခဲ့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးရဲ့ ရိုးသားမှုလေးတွေက

သမီးရဲ့ စကားသံ ဟန်ပန်အမူအရာတွေမှာ ပေါ်နေတယ်။ လိုချင်တာက ဒါပါပဲ။ သမီး နားလည်ရဲ့လားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ သမီးတို့ချင်း ပြေလည်သွားအောင် သမီးရဲ့အလုပ်ကို တော့ စွန့်လွှတ်လိုက်ဖို့ စဉ်းစားပါကွယ်။ လင်နဲ့မယားဆိုတာ ရှေ့သွား နောက်လိုက်ညီဖို့ပဲ။ ပြိုင်ပွဲဝင်ကြမယ့် ပြိုင်ဘက်တွေမှမဟုတ်တာ။ သား က သမီးကို မြတ်နိုးခဲ့တာရော၊ အန်တီတို့ ချစ်ခဲ့ကြတာရော အားလုံးထဲ မှာ ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်ကြတာပေါ့။ ပညာ၊ ဂုဏ်ဓနက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မခိုင်း နားလည်ပါတယ် အန်တီ။ အလုပ်အကိုင်ဆိုတာ ကလဲ မခိုင်းတို့ လူငယ်တွေပီပီ သွားလာနေကြတာနဲ့ အချိန်မကုန်ချင်လို့ ပြီးတော့ ရောဂါနဲ့ဆေးဝါးကို ဝါသနာကိုပါကြလို့ ခြေလှမ်းကြတဲ့အဆင့် ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဟိုအစကတည်းက မေမေတို့ကလဲ သဘောမကျ ကြဘူး။”

မထင်မှတ်ဘဲ မခိုင်းဘက်က အလွယ်တကူ စဉ်းစားပေးမည့်ပုံမျိုး ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဒေါ်သက်ထားတို့ ဝမ်းသာကျေနပ်သွားကြ၏။

“အေးပါ စဉ်းစားပါကွယ်။ အန်တီတို့ အလုပ်ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ပြန်ကြရမှာ။ သမီးတို့ချင်းလဲ မင်္ဂလာကိစ္စကို လောလောဆယ် ပြန်မစချင် သေးဘူးဆိုလို့လေ”

တကယ်က ကိုယ့်သားဘက်က မီးစိမ်းမပြသေးတာမှန်း သူတို့ သိ ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အားလုံး အေးချမ်းသွားအောင် ကိုယ့်သားက ဘာ ကိုဖြစ်စေချင်နေတာလဲဆိုတာ တစ်ခါတည်း သိစေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သမီးတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြပြီဆိုတာနဲ့

ပြန်လာမယ်”

လူကြီးတွေ စကားဆုံးသွားသည့်တိုင် အရှိန် က ကျောခိုင်း၍ ဂိမ်း ကစားမပျက်ဘဲ ရှိနေခဲ့၏။ မခိုင်း နားလည်ပါသည်။

မနက်က ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ မက်စေ့ချထားခဲ့ရဲ့သားနဲ့ မခိုင်း ပြန် မဆက်ခဲ့ပေ။ ဒါကြောင့် ကိုကို တင်းနေတာဖြစ်သည်။ ပြန်တော့မယ် ဆိုတာတောင် လှည့်မကြည့်။

“သားက လိုက်ဖို့လိုက်ဦးလေ”

“သူ့မှာ ကားပါတယ်မဟုတ်လား”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်မေးသည်။ ကိုကို မာန ဒေါသတွေကိုကြည့်ပြီး မခိုင်း က လူကြီးတွေရဲ့မှာ အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါ။ ဒီမှာက ဝင်ပေါက်နှင့် အထွက်ပေါက်က တစ်ပေါက်စီဖြစ်သည်။

တံခါးနှစ်ခု၏ အလယ်မျက်နှာကို ကစားကွင်းလေးတစ်ခု ကဗျာ ဆန်ဆန်ဖွဲ့စည်းလည်ဆောက်ထား၏။ ညဘက်ကျတော့ အဝင်တံခါးဖွင့် ခိုင်းရတာပဲကောင်းသည်။

အထွက်တံခါးကိုပါ လိုက်ဖွင့်ခိုင်းဖို့က အားနာဖို့ကောင်း၏။ ထို့ ကြောင့် ကားကို ခြံဝမှာပဲထားခဲ့ပြီး မခိုင်း ဆင်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်။

‘ရပါတယ် အန်တီ၊ ကားပါပါတယ်’ဟု ပြောပြီး မခိုင်း ဆင်းထွက် လာတော့မှ အရှိန် က လှည့်ကြည့်သည်။ ရှေ့မှာ ကား မမြင်ကာမှ ထရပ် လိုက်၏။

“ဧကနေဦး”

မခိုင်း အောက်လှေကားထစ်ကိုနင်းမိပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ..

“ရတယ် ကိုကို၊ ဒီနားတင်ပဲ”

မခိုင်း ပခုံးမှာ လွယ်နေကျအိတ်လေးလည်းမပါပေ။ လမ်းလျှောက်

တိုင်း သိုင်းလွယ်ထားသည့် ရင်ဘတ်ကကြိုးမှာ လက်မချိတ်ပြီး လျှောက်နေကျ။ အိတ်မပါတော့ ပွပွဖားဖားလေးကျနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီအနားစ နှစ်ဖက်ကို ခါးနားထံ ပြန်ယူပြီး ခါးပတ်လိုဖြစ်အောင် အလုပ်မရှိ အလုပ် ရှာ၍ ချည်နေလိုက်သည်။

“ဟိတ်”

“အဲ...”

နောက်ကလုပ်ရှားမှုကို သိလိုက်ခြင်းနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း လက်ကို ဆွဲပစ်လိုက်သည်မို့ မှိုင်း လန့်သွား၏။ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် ကိုယ်တစ်ခြမ်းကလည်း နောက်ကို ပြန်ယိုင်သွားခဲ့သည်။

“ဘာလုပ်သွားတာလဲ အဲဒါ”

“ကိုကိုကလဲ အရမ်းပဲ”

တော်တော်လန့်သွားသဖြင့် မမှိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးစုသွားမိသည်။ ခြံထဲက ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ရတာကြောင့် မှောင်ရိပ်ကျလိုက်၊ လင်းသွားလိုက်၊ ခပ်ဖျော့ဖျော့လမ်းကလေးပေါ်မှာ ထိတ်လန့်သလိုဖြစ်နေတာက အစကတည်းက။

“လူကို မာနတွေပြသွားပြီး ကြောက်နေပြီမဟုတ်လား”

မမှိုင်း ရုန်းသည့်လက်ကို လွှတ်မပေးဘဲ ထပ်ဖျစ်ကိုင်ထားရင်း အရှိန် ခန့်သည်။

“ကိုကိုစိတ်နဲ့ မမှိုင်းနဲ့ သိလား၊ မာနပြတာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုကို စိတ်ဆိုးနေတာကို သိလို့”

“တော်သေးတာပေါ့”

ကျေနပ်သွားသည့်အသံနှင့်ပြောကာ အရှိန် က မမှိုင်း ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်သည်။

“ဒရိုင်ဘာ မပါဘူးမဟုတ်လား”

“အင်း”

“ညဘက် အပြင်ထွက်ရင် ဒရိုင်ဘာနဲ့ထွက်ပါလို့ ပြောထားတာကို နားထောင်ပြလိုက်တာထင်တယ်”

“ဒရိုင်ဘာက ဖေဖေနဲ့ပါသွားတယ်၊ အန်တီက သမီးရောက်ရင် ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်ပါလို့ မေမေကို မှာထားတယ်ဆိုတော့ မမှိုင်း ရေချိုးပြီးတဲ့အထိလဲ ဖေဖေက ပြန်မရောက်တာနဲ့ ဒီတိုင်းထွက်လာခဲ့တာ၊ ကိုကိုကို မနက်က ဖုန်းမကိုင်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စလဲ ပြောပြချင်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်နားမလာတာလဲ”

“ကိုကိုကမှ မခေါ်တာ”

“အဟွန်း”

အရှိန် က မမှိုင်း ခေါင်းလေး စိုက်ခနဲငိုက်ကျသွားအောင် နောက်ကနေ ဖပ်ဖွဖွ... သည်။ ပြီးတော့ ပခုံးလေးကို ကင်းခနဲပြန်ဖက်ထားလိုက်ကာ ...

“မှန်တယ်၊ ဖေဖေ ပြောသလိုပဲ၊ မင်း ...”

“ဟင် ဘာလဲ”

“အေးစက်စက်နဲ့ ခေါင်းမာတာ”

“ခေါင်းမမာလို့ ကိုကိုနောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရတာပေါ့”

“အဲမာကွာ၊ သူများကြားရင် သူကပဲ သည်းခံနေရသလိုလို၊ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ပေါက်ပစ်လိုက်ရရင် နာဦးမယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်လုပ်သွားတာတွေကျတော့ ကောင်းလား”

“မကောင်းတာတွေရှိတာ ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်ပါဆိုမှ...”

“ဒီမှာ ...”

“အ ...”

အရှိန်က ခြေလှမ်းရပ်ပစ်လိုက်ပြီး မခိုင်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲယူလိုက်သည်။ သိပ်မလင်းပေမယ့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သေချာမြင်နေရ၏။

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“ကိုကိုကရော ...”

“မေးတာကိုဖြေပါ။ မင်း ပြန်ပြန်မေးတာ အကျင့်ပါနေလား”

“မေးခွန်းဆိုတာလဲ အမျိုးမျိုးရှိတာပဲ ကိုကို။ အဲဒီထဲမှာ ချစ်သလား လို့မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေရအခက်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ မခိုင်း က မိန်းကလေး၊ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိသလို ကိုကိုရင်ထဲမှာရှိရဲ့လားဆိုတာ သိချင်တာပေါ့ ပြန်မေးတာက အပြစ်ရှိလား”

“ရှိတယ်။ မင်းဘက်က ကိုယ်မေးတိုင်းဖြေရမှာပဲ။ ဒါ ကိုယ် တစ်ဖက်သတ်ဆန်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် မင်းကို ပြောပြီးပြီ၊ ပြောသလိုလဲ ကိုယ် လုပ်ပြခဲ့တယ်။ ဖြစ်လာတာ၊ ဖြစ်မလာတာ ဘယ်သူ ကြောင့်လဲ။ အဲဒီတော့ ကိုယ်က ခဏခဏ မဖြေနိုင်ဘူး”

မခိုင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတော့မလိုလို ‘အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ’လို့ ခါးခါးသီးသီးပြောပြီး သူ့လက်တွေကိုပဲ ပုတ်ခါချပစ်လိုက်ရမလိုလို ရင်ထဲမှာ ဆွေးသွားသည်။

“မင်း မဖြေဘူးပေါ့”

မခိုင်း ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ဟင့်အင်းလို့လည်း မငြင်းနိုင်။

“ကောင်းတယ်။ ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်တဲ့ညကျမှ အဲဒါတွေ ဆက်ပြောရအောင်၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

သူ မခိုင်းကို သိမ်းဖက်ထားလိုက်၏။ မခိုင်း ခေါင်းခါရင်း ရုန်းကွက်

မိသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ မရဘူး”

မခိုင်း မကျေနပ်သေးဘဲ အနမ်းပွင့်တွေ ဝေဝေဆာဆာ ကြပ်ပြန်သွားခဲ့သည်။ မလင်းသောညက ကိုကိုရင်ခွင်ထဲမှာ ပို၍မှောင်မိုက်နေခဲ့၏။

ချစ်ခြင်းရာသီနှင့် အနမ်းပန်းတို့ လိုက်ဖက်တင့်တယ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုရင်ထဲက ချစ်ခြင်းရာသီကတော့ အဖန်တလဲလဲ သံသရာလည်ခြင်းဖြင့် အနမ်းပန်းတို့ကို ဝေဝေ၊ ကြွေစေခဲ့တာမဟုတ်။

မျှော်တိုင်းမရ၊ တ၊တိုင်းမလာ။

အေးစေလိုလျှင်ပူ၍ ပူစေလိုသည့်အခါ အေးစက်နေပြန်သည်။ ထိုအခါ ပြောင်းလဲခြင်းများထဲမှာ မွန်းကျပ်နေခဲ့သော ပန်းရိုင်းတစ်ပွင့်နှင့် ရှင်သန်ခြင်းသည် ...

အခန်း (၄၀)

BURMESE CLASSIC

“ဘယ်သူကွယ့်”

အိုဗာတင်းဖျော်ထားသည့်ခွက်ကို မွေလာရင်း မေမေအသံကြား
လိုက်သဖြင့် မခိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မေမေ ဒီဘက်ကို လှမ်း
ကြည့်လိုက်သော မျက်လုံးတွေကိုမြင်ကာမှ ကိုယ့်ကိုမေးသည့်ဖုန်းလား
ဟု တွေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မင်းနဲ့ပတ်သက်တာ တို့က ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ နောက် မဆက်
ပါနဲ့”

“မေမေ”

အာရုံထဲမှာ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသည်က သျှင် ဖြစ်နိုင်တာကိုပင်။

“ဘယ်သူလဲဟင်”

ဒေါ်မိမိပြုံးက ဖုန်းကို ခပ်ဖိဖိဆောင့်ချလိုက်၍ ...

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်”

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးစေ့သွား၏။ သျှင် ဖြစ်နေတာလည်း ပို၍
သေချာသွားခဲ့သည်။ ခုတစ်လော ဖုန်းလိုင်းမမီတာတွေဘဲ များနေတတ်

ရွှေသမင်ဇာပေ

သဖြင့် နားအေးပါးအေးတော့ရှိသည်။ ဒါပေမယ့် ...

“မခိုင်း”

“ရှင်”

“ညည်းက ...”

ဒေါ်မိမိပြုံးက ပါးစပ်တစ်လုံးကြီးပြင်လိုက်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို
သတိရသွားသလို ပြန်လည်နှုတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ မပြောလိုက်ရသည့်
စကားများက လည်ချောင်းထဲကနေ ပြန်လျှော့မကျ၍ထင်သည်။

ရင်ဘတ်အထက်နားမှာပဲ နိမ့်ချိုမြင့်ချိုနှင့်လှိုင်းထန်နေ၏။ မပြော
ပေမယ့် သျှင် နဲ့ပတ်သက်ရကောင်းလားဟု ဆူမလို့ စာလိုက်တာမှန်း
မခိုင်း သိသည်။

ဆူပါစေ၊ မေမေတို့ ဘာပြောပြော၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကရုဏာခံဒါသ
နှင့် ဘယ်လိုပြောပြော တားပါစေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသည်က သျှင်နဲ့ပတ်သက်
နေခဲ့ခြင်းကို သူမဘက်က ဘယ်တော့မှ ဖြတ်တောက်ပစ်မှာမဟုတ်။

“ကရင်...ရင်...”

အိုဗာတင်းကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ရင်း ဆိုမှာမှထိုင်ချလိုက်စဉ်
ဖုန်းသံက ထမြည်လာ၏။ မခိုင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အရည်တွေ
ပါးစပ်ထဲမှာလမ်းကြောင်းမှားကုန်၏။

အဆမတန်နာကျင်သွားသည့် လည်ချောင်းကို လက်တစ်ဖက်နှင့်
ဖိကပ်လိုက်ရင်း ထရပ်ပြီးသားလည်းဖြစ်သွားသည်။

“မကိုင်နဲ့”

ဒေါ်မိမိပြုံးက ဦးအောင်ပြန်လှည့်သွား၏။ သူမပဲ ကောက်ကိုင်
လိုက်ကာ ...

“ရော ...”

ပြန်မထိုင်ရသေးသည့် မခိုင်း ကို ဖုန်းလှည့်ပေးတော့ သျှင် မဟုတ်

ရွှေသမင်ဇာပေ

၁၁၆

မျှော်

တော့ဟု တွေးမိလိုက်ကာ လက်ထဲက အိုဗာတင်းခွက်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားပြီးမှ ဖုန်းနားရောက်၏။

“ဟဲလို”

“မခိုင်းလားဟင်၊ ဒေါ်ကြည်ပါကွယ်”

“ဟင် ဟုတ်၊ ပြောပါ ဒေါ်ကြည်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပဲကွယ်၊ လိုရင်းပြောမယ်နော်၊ သူ့ကို သူတို့ ရိုက်နှက်ပြီး အခန်းထဲမှာ ထည့်ချုပ်ထားကြတာ သိလား၊ အမွေထိန်းတဲ့ ရှေ့နေကြီးကို ကောင်လေး ပျောက်သွားလို့ဆိုပြီး လူပျောက်တိုင်ထား တယ်”

“ကြည့်စမ်း၊ အဲဒီလောက်တောင်ပဲလားဟင်”

“ပိုသေးတယ် သမီးရယ် တကယ်ပါ၊ သူတို့ ချုပ်ကိုင်သလိုမရတော့ ဘူးလေ၊ ဟိုတစ်နေ့က သမီးနဲ့ထွက်သွားပြီး ပြန်ရောက်လာတဲ့နောက်နေ့ ပေါ့၊ စကားတွေ အကြီးအကျယ်များကြပြီး ထိုးကြကိတ်ကြဖြစ်ကုန်တာ”

“အို... သူငယ် သနားပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူငယ် က လုံးဝ မခံဘူး၊ သူတို့ကိုပါ အိမ်က နှင်ထုတ်မလိုပြောလာတော့ အဲဒီလိုဖြစ်ကုန်တာပေါ့၊ ဒေါ်ကြည် က အပြင် ကနေ အကုန်လုံးကြားနေရတာ”

“အင်း အင်း ပြောပါဦး၊ ခုရော ...”

“အခု သူ့ကို ကိုတိုးက အပြင်ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပြီ”

“ဟင်...”

“ထွက်တော့ထွက်သွားပြီ သမီးရယ်၊ သူ့အပေါင်းအသင်း အရင်း အချာဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ ဒေါ်ကြည် သိတယ်၊ သမီးဆီကို ပဲ လာမယ်ထင်တယ်၊ သမီးရဲ့အိမ်ကို သူ သိလားဟင်”

“မသိဘူး”

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ပါ။ [ဇာတ်သိမ်း]

၁၁၇

မခိုင်း ဖြေရင်း စိုးရိမ်စိတ်တွေဖြစ်သွားလေသည်။ စောစောက ဖုန်း သာ သူငယ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ...

“မေမေ”

သိချင်စိတ်ကို မျှီသိပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ လှည့်မေးလိုက်၏။

“စောစောက သူငယ် ဆက်တာလားဟင်၊ သူ့အိမ်က မေးနေလို့ပါ”

‘သူငယ်’လားဆိုတော့ မေမေမျက်နှာ တင်းသွားသည်။ မခိုင်း မေးတာ ဆုံးကာမှ ‘ဟုတ်တယ်’ဟုဖြေပြီး ဟိုဘက်လှည့်သွား၏။

မခိုင်း ဖုန်းပြန်ကပ်လိုက်ကာ ဒေါ်ကြည်ကို စိတ်မပူဖို့ ပြောပြီး ချ လိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခိုင်း အပြင်ထွက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။

ရွှေသမင်ဇာပေ

အခန်း (၄၁)

နေ့လယ် တစ်နာရီကတည်းက ကားတစ်စီးနှင့် စိတ်ထင်သမျှ လျှောက်ပတ်မောင်း၍ သွင် ကို ရှာနေမိသည်။

သွင် က နေပြင်းလျှင် ခေါင်းကိုက်သည်ဟု သိထားသဖြင့် လမ်းပေါ် တစ်နေရာမှာများ ပုံကျလဲနေမလားဟု တွေးမိလေသည်။ ထို့ကြောင့် လူစုစုဖြစ်နေသောနေရာတွေဆို ပြူးပြဲကြည့်ရတာ တစ်လုပ်တစ်ရှုပ်ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ် မျက်လုံးထဲမှာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည့်ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့် သတိလစ်သွားကာ ဘရိတ်ကို နင်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဟာ ...”

“ရှီ”

အသံတွေက ဆက်တိုက်၊ နောက်ထပ် ဆဲရေးသံတွေလည်းပါလာကာ ...

“လမ်းပေါ်မှာ ကားရပ်ရသလား၊ ဦးတဲ့မှပဲ”

“ကားမောင်းနေပြီး စည်းကမ်း နားမလည်ဘူးလား”

မခိုင်း ရုတ်တရက် မျက်လုံးပြူးကာ ဘယ်လိုဘယ်လို စုရှင်းရမှန်း မသိ၊ ပြဿနာမျိုးစုံဝင်သည့်နေ့လယ်ခင်းပဲဖြစ်သည်။ လမ်းဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှာ သွင် ကတော့ အေးအေးလူလူ ထိုင်လို့ပါ။ အပြာရောင်ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်နှင့် ဂျာကင်အနက်က ထင်းနေသည်။ ထို့ပြင် ဆံပင်တွေက အရောင်တစ်မျိုးဖြစ်နေသေးသည်။ ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို သူကတော့ ဘာမှမသိ။

ပါကင်မှာ ကားသွင်းပြီး ပြီးခဲ့သည့်အချိန်တွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်းများကြောင့် မခိုင်း လည်ပင်းနှင့်နှုတ်ခမ်းများတို့မှာ ချွေးစိုနေပြီဖြစ်၏။ လွယ်အိတ်ကြိုးကို ပန်းပေါ်ပြန်ဆွဲတင်လိုက်ပြီး မခိုင်း သူ့ဘေးမှာ ခြေစုံရပ်လိုက်တဲ့အထိ လှည့်မကြည့်။

“သွင်”

ခေါ်လိုက်တာတောင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အရင် လွန်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ သရဲခြောက်ခံရသူလို ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၏။

“ဟာ မခိုင်း”

ထရပ်လိုက်တာ ဝမ်းသာအားရကြီးဖြစ်ကာ ပါးစပ်ပြင်နေပြီး ဘာစကားမှလည်း ရုတ်တရက် မပြောနိုင်။

“ဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ သွင်၊ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့လား”

“ဘယ်သူနဲ့သိလို့ ချိန်းရမှာလဲ မခိုင်းရယ်၊ ကျွန်တော် မခိုင်းဆီကို ဖုန်းဆက်တိုင်းမရလို့ အိမ်ကိုလဲ မသိတာနဲ့...”

ဪ... အိမ်ကိုသိတော့ သူလာလို့ရမှာတဲ့လား၊ မေမေမျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

“ထိုင်လေ မခိုင်း”

သူ ပြန်ထိုင်ဖို့ပြောတော့ မခိုင်း က ရှုပ်ထွေးနေသည့်လူတွေကို လိုက်ခဲ့ကြည့်ကာ ...

“ဒီနေရာ မကောင်းဘူး သျှင်၊ လာ အထဲမှာ ထိုင်မယ်”

မခိုင်း ကလည်း နေရာရွေးကာ အထဲဘက်ကို ဝင်ခဲ့သည်။ ကြော်ငြာဘုတ်ကြီးထောင်ထားသည့်ဘေးမှာပဲ ချောင်ကျကျရွေး၍ ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းတွေ မရှိဘူးလား”

မခိုင်း က မေးလျှင် သူ တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါပြ၏။

“ကြာပြီဆိုတော့ မသိကြတော့ဘူး။ ဆယ်တန်းဖြေလိုက်နိုင်တယ် ဆိုတာတောင် ကျွန်တော် ဇွတ်ဖြေခဲ့တာ၊ ဒေါ်လေးက မဖြေခိုင်းဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်ကိုလာကြရင်လဲ မကြိုက်တော့ နောက်ပိုင်းမှာ အဆက်အသွယ်တွေ မရှိတော့ဘူး”

သူ့အကြောင်း သူပြောနေရင်း ဘာကို ကြေကွဲသွားခဲ့သည်မသိ။ သျှင် က ဟွန်ခနဲခနဲပစ်လိုက်ပြီး မေးဖျားနှင့် ပါးရိုးကို ခပ်ဖွဖွစမ်းသည်။

“လူမိုက်ဆိုတာ ဂြိုဟ်မပါဘူးတဲ့၊ သိပ်မှန်တာပဲနော်”

ဟု ပြောပြီးမှ မခိုင်း ကို ကြည့်သည်။ ထိုစဉ် ရှေ့စားပွဲမှာကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သျှင် သောက်လက်စကေးဖီနဲ ရေခွေးအိုးတွေ၊ မုန့်ပွဲတွေကို ဝိတ်တာကောင်လေးက သူတို့ရှေ့သို့ ပြောင်းယူပို့ပေး၏။

“သျှင် ...”

မခိုင်း က သျှင် မျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီးမှ လေသံကို နှိမ့်ချကာ ...

“ဘာတွေဖြစ်တာလဲ ပြောပြလေ”

“မခိုင်းကရော ဘွားခနဲ ကျွန်တော့်ဘေးကို ရောက်လာတာ တိုက်

ဆိုင်တာလား။ တမင်တကာ ကျွန်တော့်ဆီ လာခဲ့တာတော့ မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ သျှင် ကို လိုက်ရှာနေတာ တစ်နာရီကျော်သွားပြီ”

“ဟင် ...”

သျှင် အံ့သြသွားသည်။ ထို့နောက် ကျေနပ်ကြည်နူးသော မျက်နှာက ဝင်းလက်လာကာ ...

“မခိုင်း ...”

“ဒေါ်ကြည် ဖုန်းဆက်တာ”

“ဪ ...”

သျှင် ခေါင်းညိတ်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ငွေကပြေးလာတာ၊ စည်းစိမ်စံအိမ်က ကျွန်တော့်အတွက် မလုံခြုံတော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် စိမ်းသက်နေတယ်၊ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ရမလဲဆိုတာ တွေးလို့မရဘူး။ ရှေ့ဆက်ဖို့ထက် အရေးကြီးတာက ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်လာရင် အသိစိတ်တွေမဲ့သွားသလိုဖြစ်တတ်တာကိုကြောက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကိုကုရမယ်၊ ကုပြီးရင် ဒီဆေးတွေကို မခိုင်း စစ်ကြည့်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်”

“ဆေးတွေကို ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု ဒေါ်ကြည် ပြောပြလို့ အားလုံး မခိုင်း သိပြီ”

သျှင် က မျက်မှောင်ကြုတ်ထားလျက်နှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ သူတို့ အားလုံး၏ဇာတိရပ်ပေါ်သွားပြီဆိုတော့ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး မထူးစိတ်ပိုက်လိုက်ကြတာထင်သည်။

သူ့ကို အောက်ထပ် နောက်ဖေးထောင့်က စတုရန်းကြီးမှာ ထပ်ရှိနေသော လျှို့ဝှက်ခန်းလေးထဲမှာ ထည့်ပိတ်ထားခဲ့သည်။ သူတို့ ဘာတွေ

ဆက်လုပ်ကြမည်ကို မသိပေမယ့် ထမင်းဟင်းကို မသေရုံဘဲ လာကျွေးကြသည်။

“မင်းလိုကောင်ကိုရှင်းရတာ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ရှုပ်လာမှာလေးတွေ ရှိသေးလို့ မင်းအတွက် မနက်ဖြန်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထား။”

ဦးကျော်ထင်က ကြိမ်းဝါး၏။ ဦးတိုးတို့လင်မယားသာ ကိုယ်ကျိုးစွန့် မကယ်ခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူ့အတွက် လွတ်လမ်းက မလွယ်ပေ။

နံရံသုံးဖက်စလုံးမှာ အုတ်နံရံတွေချည်းဖြစ်ကာ တံခါးပေါက် ဆိုတာ နှစ်ပေပတ်လည်သာရှိသော နှစ်တစ်လက်မထူသည့် သစ်မာတံခါးတိုလေးတစ်ခုပဲရှိ၏။

အပြင်ကနေ သော့ခတ်ပစ်လိုက်တာနှင့် အထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားခွင့်မရှိတော့ပေ။ အထဲမှာ အိပ်ရာတစ်ခုနှင့် ပစ္စည်းအနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ လက်နက်နှင့်တူသော ကိုင်တွယ်သုံးစွဲလောက်စရာ ဘာဆိုတာမှ မရှိ။

ထို့ပြင် သူ့ခေါင်းကဒဏ်ရာက ပြင်းထန်သွား၏။ ခေါင်းကိုက်ခြင်းကလည်း ဒုက္ခပေးသည်။ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက် သူ ဘာမှ မလုံးပမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

သူတို့ခေါ်ထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သော ဦးတိုးတို့လင်မယားလည်း ခုလောက်ဆို လမ်းပေါ်ရောက်ကုန်ကြပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာဒုက္ခတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။

“ကိုလေး ထင်ရာတွေလျှောက်မသွားနဲ့နော်၊ ကိုကြီးနဲ့ ပြန်မိသွားမယ်၊ ခုချိန်မှာ ကိုယ်က မှန်ပေမယ့် အများအပြင်မှာ သူတို့က အုပ်ထိန်းသူဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့ ဘာပြောပြော ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်တယ်၊ မခိုင်း ဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်ကြ”

အပြင်ထိ ပို့ပေးလိုက်ပြီး ဦးတိုးက သေချာမှာသည်။ ပြီးတော့

ဒေါ်ကြည်က သူမ တိတ်တဆိတ်ယူဆောင်ထားသည့် သျှင် သောက်ရန် ဆေးတွေကိုထည့်ပေးလိုက်သေးသည်။

“ပေးလေ အဲဒီဆေးတွေ ...”

ပြောပြလိုက်သည်နှင့် မခိုင်း က ဆေးတွေကို တောင်းသည်။ သျှင်က ဂျာကင်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို နှိုက်ယူပေးလိုက်၏။

ဒါကိုပဲ သိချင်နေတာမို့ လက်ထဲကို သွန်ချကြည့်လိုက်တော့ ဆေးသုံးတောင့် ထွက်ကျလာသည်။ အနီနှင့် ခဲရောင် စပ်ကျားလေးဖြစ်၏။

“ဒါ ဆီအယ်လီယမ်တွေပဲ”

“မခိုင်း တစ်ခုခုစားလေ၊ ဘာစားမလဲဟင်”

“ဟင့်အင်း”

မခိုင်း က သျှင် မေးတာကို စိတ်မဝင်စားပေ။ ဆေးတောင့်တွေကို လက်ဝါးထဲမှာ ဖွဖွလေးလူးလွန်ပွတ်သပ်ကြည့်နေရင်း စဉ်းစား၏။ ချက်ခဲတန်းလေးနှစ်ဖက်က ပို၍တွန့်ကုတ်ကျလာရင်း စူးစိုက်နေသည့် မျက်ဝန်းလေးများမှာ တဖိတ်ဖိတ်အရောင်ထွက်လာတော့မတတ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကြည့်နေရင်း အားမရဖြစ်လာကာ ဆေးတောင့်ကို ဖွင့်ချလိုက်၏။

“ဟင် ...”

မခိုင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ထားကာ ပို၍နက်ရှိုင်းသွားကာ လက်ခုပ်ထဲကို သွန်ကျလာသည့်ဆေးမှုန့်များကြောင့် အညှစ်ထွေးသွားတာမျိုး။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မခိုင်း”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် လူတတ်ကြီးလုပ်ရအောင် မင်းနဲ့မတန်သေးဘူးဆိုတာ နားလည်စမ်းပါ”

အနားမှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်နှင့်အတူ စကားသံကြောင့် မခိုင်း မော့

ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပဲ သတိတစ်ချက်လေး လစ်သွားခဲ့၏။ ဦးကျော်ထင်သည် မခိုင်း လက်ထဲကဆေးတွေကို သူ့လက်နှင့် လွှဲ၍ရိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး မြောက်တက်လွင့်ပျံကုန်သည့် ဆေးတွေ နောက်ကို လိုက်ကြည့်လိုက်သေး၏။

ဆိုင်လေးထဲမှာ လူသိပ်မရှိပါ။ သို့သော် အားလုံးက သတိထားမိကုန်ကြ၏။ အပြင်မှာ ရှုပ်ထွေးစွာသွားနေကြသောလူတွေ တချို့ဆီသို့ ဆေးတစ်လုံးက လိမ့်ထွက်ပျောက်ကွယ်သွားကာ ကျန်တာတွေ ဘယ်ဆီ လွင့်ကျကုန်မှန်းမသိ။

“သျှင်... မင်း ထ၊ ငါနဲ့ပြန်လိုက်ခွဲ”

ဦးကျော်ထင် မျက်နှာက နီရဲတင်းမာနေကာ ဤပြဿနာတစ်ခုမှ လွဲ၍ သူ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အများသူငါဆိုတာ ဘာမှ အရေးမပါတော့သလို ဘယ်ကိုမှမကြည့်၊ ထိန်းသိမ်းခြင်းမဲ့လျက် ...

“ထလေ”

သျှင် က မှန်ကုပ်ကုပ်မော့ကြည့်ပြီး ပရုံးပါသွားအောင်မဲ့သည်။

“မှားနေပြီ ကိုကြီး၊ နာခံရမှာက ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား...”

“ဘာကွ”

“ခင်ဗျားတို့အတွက် မနက်ဖြန်တွေ သိပ်မကျန်တော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သိရအောင် အိမ်ပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦး”

ဦးကျော်ထင် လက်သီးဆုပ်ကာ အားရပါးရ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ စကားလုံးတွေနှင့် ဖြိုခွင်းဖို့ဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် ပါးစပ်ပြန်ပိတ်ကာ သူ့အကြည့်တွေက မခိုင်း ဆီကို စူးစူးရောက်လာသည်။

“ဆောင်းမခိုင်း...၊ မင်းဟာ ဆောင်းခိုင်းသွားတဲ့အနာစိမ်းတစ်ခုလို့ ပျောက်ဖို့ တော်တော်ခဲယဉ်းပါလား၊ မင်းကို အဲဒီမိန်းကလေးမျိုးလို့ ငါ မထင်ဘူး၊ အရှိန် ကိုလဲ စီးပွားရေးသမား နိုင်ငံကျော်မို့ မင်း လက်မလွှတ်

ဘူး၊ သျှင် ကိုကျတော့ ဘုရင်တစ်ဆူလို ခမ်းနားတဲ့စည်းစိမ်တွေနဲ့ အရချိုင်ဖို့...”

“ရှင်ပါးစပ်ကြီးကို ပိတ်လိုက်”

မခိုင်း မျက်ခုံးတန်းလေးတွေပါ ရဲချိတ်နေလေသည်။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဒီလိုအပြောမျိုး မခံခဲ့ရဖူးပါ။ ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားခဲ့သည်မို့ ပို၍မပြင်းမိသည်။

“သူများကို အရှိက်ထိသွားအောင်ဆိုပြီး အောက်တန်းကျကျဖဲ့ဖဲ့ မပြောနဲ့ ဦးကျော်ထင်၊ ရှင် ယောက်ျားဆိုရင် သတ္တဝါနဲ့လက်နက် မျှတအောင်ကိုင်မှပေါ့၊ ကျွန်မလို မိန်းကလေးကတောင်မှ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ မိတိုင်း သူခိုးဖြစ်မှာပဲလို့ လွယ်လွယ်မဆုံးဖြတ်ဘူး၊ မစွပ်စွဲဘူး၊ ဘာပြဿနာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်တရားရှိတယ်လေ”

ပြောနေရင်း မခိုင်း ထရပ်လိုက်သည်။ စားပွဲ၏ထောင့်မှန်ကျအနေ အထားမှာ ရင်ဆိုင်ရပ်လိုက်မိကြ၏။ ထိုစဉ် သျှင် ထရပ်လိုက်တော့ ငြိမ်ပုံ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျွန်မက အဲဒီအမှန်တရားကို ဖော်ထုတ်ဦးမှာ၊ အသိပေးတာပါ၊ ဆောင်းမခိုင်း က ရှင်ပြောတဲ့မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်ဖို့”

“အဟွန်း”

ဦးကျော်ထင်၏ မဲ့ပြုံးက အေးစက်သောအငွေ့အသက်တွေ ထွက်နေသလိုပင်။

သူက သျှင် ကို ပြန်ခေါ်ဖို့မေ့သွားတာလား၊ မခိုင်း ကိုပဲ အဓိက ဆူးခလုတ်တစ်ခုလို သတ်မှတ်လိုက်တာလား၊ ဘာမှန်းတော့မသိ။

ကုတ်အင်္ကျီရင်ကွေ့၏ တစ်ဖက်စကို ဖျတ်ခနဲခါထုတ်လိုက်ပြီး ခါးထောက်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ဖော်ထုတ်ပေါ့၊ မဆိုင်တာကို မရှုပ်ချင်ပေမယ့်

မင်း ဝင်ရံပယ်ဆိုရင် ငါတို့အတွက် အရမ်းအလုပ်လုပ်ကုန်မယ်၊ ဒီတော့
မင်း နေ့တတ်သလိုနေမလား၊ စည်းစိမ်စံအိမ်ထဲမှာ သျှင် နဲ့ မင်း တစ်ည
လုံး ...”

“ဦးကျော်ထင် ...”

“နားထောင်ဦးလေ၊ ဘာလဲ ဂရုမစိုက်တာတွေ ပြမလို့လား”

ဦးကျော်ထင်က ခါးနှစ်ဖက်ထောက်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့
ကြည့်သည်။ သူ ပြောမည့်စကားကို လူကြားမှာစိုးလို့မဟုတ်ဘဲ မခိုင်း
ကို တမင်တကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

သူသည် ပြုံးစေ မျက်နှာနှင့် မခိုင်း ကို ပြန်ကြည့်၍ ...

“ငါ တွက်မိပါတယ်၊ အရှိန် ကို မင်း လက်လွှတ်လိုက်ရလဲ ရုံးမှာမှ
မဟုတ်တာ၊ စည်းစိမ်သျှင်က မင်းရဲ့အရှိန် ပြေးလွှားရှာဖွေနေရတဲ့ ငွေ
လောက်ကို နေ့စဉ် ရေပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက်လွှင့်ပစ်နေရင်တောင် အပျင်းပြေ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်း သိထားရမှာက ငါ ရိုက်ယူထားတဲ့ ဗီစီဒီခွေ
သာ အရှိန် လက်ထဲရောက်သွားရင် မင်း ဆုံးရှုံးရမှာက အရှိန် တစ်
ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကြီး ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဘာခွေတွေ ခိုးယူထား
တာလဲ”

သျှင် က ဦးကျော်ထင် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုဆုပ်တိုင်ပြီး စိတ်
လှုပ်ရှားစွာမေးသည်။ ဦးကျော်ထင် က ဂရုမစိုက်စွာ ဖယ်ချပစ်လိုက်၏။

“ငါက ခိုးယူတာမဟုတ်ဘူး၊ သူများခြံထဲဝင်ပြီး ကိုယ်ကျင့်တရား
ပျက်တဲ့ပုံတွေကို ရိုက်ယူထားတာ၊ အဟွန်း ...”

ပြောပြီး သျှင်နဲ့ မခိုင်း ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ...

“သျှင် က အရှူး၊ စိတ်ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေတဲ့လူမမာတစ်
ယောက် ပျောက်သွားပါတယ်ဆိုပြီး ရဲစခန်းမှာ ငါတို့ တိုင်ထားပြီးပြီ၊ သူ

ကို လက်ခံထားရလို့လား”

“ခင်ဗျားတို့ ယုတ်မာတာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ အရှက်မရှိ ထပ်ပြော
နေတာလဲ”

“ဟေ့ မင်း အသာနေစမ်း”

ဦးကျော်ထင် က အကြိတ်သံနှင့် နဖူးကြောတွေ တွန့်၍ ကြည့်သည်။
မဲ့ပြုံးတွေ၊ ခနဲပြုံးတွေ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

“မင်း ပြန်လာခဲ့၊ မဟုတ်ရင် ဒီတစ်ခါဆို မင်းကို စိတ်ကျန်းမာရေး
ဆေးရုံထိ ပို့ပစ်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သေတာထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝ
မျိုး မရောက်ဘူးဆို ကြိုက်သလိုလုပ်”

ဦးကျော်ထင် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှ ဆိုင်ထဲမှာရှိနေသည့် လူတချို့၏မျက်နှာတွေလည်း
ခိုးချောင်ခိုးရှက် ပြန်လွှဲကုန်ကြ၏။ သျှင် သည် မခိုင်း ကို အားနာ၍
တောင်းပန်သောအကြည့်များနှင့် ကြည့်လျက် မခိုင်း ကတော့ လက်ဖဝါး
ကို ဖြန့်ကြည့်နေ၏။

သူမလက်ဖဝါးထဲမှာ ညိုညစ်ညစ် ဆေးမှုန့်တချို့သည် အရောင်မျှ
သာ တင်ကျန်ခဲ့လျက် အမှုန့်တွေ တစ်မှုန့်မျှမရှိတော့ပါ။

“မခိုင်း ...”

သျှင် က မခိုင်း လက်ဖဝါးပေါ်က ထပ်ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဖျတ်ခနဲ
ကြည့်မိပေမယ့် မခိုင်း က မရုန်းပါ။ လက်ကိုဆွဲလျက် သျှင် က ပြန်ထိုင်
လိုက်တော့ မခိုင်း ပါ အတူထိုင်ချလိုက်ရတာ ...

“သိပ်ကို ယုတ်မာတဲ့လူတွေ”

ဟု တိုးသွားအကြိတ်နေ၏။ သျှင်က မခိုင်းလက်ကလေးကို လွှတ်
ပေးလိုက်ပြီး မျက်နှာကို ပွတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ...

“မခိုင်း သွားပါ၊ ကျွန်တော့်ဘေးမှာ ရှိနေခဲ့သမျှ မခိုင်း အတွက်

ကောင်းတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိခဲ့သေးဘူး။ ကျွန်တော်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မှီခိုတွယ်တာနေခဲ့ရတာ တွေးမိရင် ရှက်ဖို့ ကောင်းနေပါပြီ။ အဲဒါကို ကျွန်တော် သိပေမယ့် ...”

“အခု မခိုင်း ပြန်သွားရင် သျှင် အရှက်ပြေသွားမှာလား”

ဘာကိုဆိုလိုလိုက်မှန်း သျှင် နားမလည်။ မခိုင်း က ဒေါသမကင်း သည့် မျက်ဝန်းလေးများနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း သူ မဖြေမချင်း တစ်ချက်မှ မလွှဲပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဆူညံလှုပ်ရှားနေကြသော်လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှာ အဖြေမဲ့သော ဟင်းလင်းပြင် ...။

အခန်း (၄၂)

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သမီး။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းတယ် မေမေ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

ဆက်မေးမှာစိုးကာ မခိုင်း နောက်ဖေးကို ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒေါ်မိ မိပြုံး၏ သံသယမျက်လုံးတို့က ဦးဟန်သူထံ ရောက်သွား၏။

“မင်းလိုအမေကတောင်မှမသိတာ ငါ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

ဘာမှ ဖွင့်ဟမမေးရသေးဘဲ ဦးဟန်သူက ဖြေရင်း ကိုင်ထားသည့် သတင်းစာကို ချသည်။ ထိုစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသဖြင့် ဒေါ်မိမိပြုံးပဲ သွား ကိုင်လိုက်၏။

“ဓဏလေး သားရယ်၊ ဓဏ ...”

ဒေါ်မိမိပြုံးက ဖုန်းကို ဘေးမှာချထားလိုက်ပြီး မခိုင်း ကို လှမ်းခေါ်၏။

“အရှိန် ဆီက သမီး”

အရှိန်ဆီကဟု ဆီးကြိုပြောလိုက်ပေမယ့် မခိုင်း မျက်နှာလေးမှာ

မုန်ကုပ်ကုပ်လေးက မပြေ။ စည့်ခန်းမှာ ပြန်ထိုင်ပေးလိုက်ရသော်လည်း မိဘနှစ်ပါးစလုံး မခိုင်း ပြောသမျှကို ကြားနေရ၏။

“ဟုတ် လာခဲ့မယ် ကိုကို၊ နာရီဝက်လောက်နော်၊ ဟုတ်”

ဖုန်းချလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့သွားသလို ဖုန်းဘေးမှာပဲ မခိုင်း အကြာကြီး ငိုငံတွေနေခဲ့သည်။ ဒေါ်မိမိပြီး တစ်စုံတစ်ခုဆိုတာကို ရိပ်မိလိုက်ပြီဖြစ်၏။

“သမီး”

“ဟင်... ရှင်”

မခိုင်း တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ခြေလှမ်းတစ်ချက်မှားသွားပြီမှန်း သိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြုပြင်ချိန်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဆိုတာလည်း သေချာသွား၏။

ဒေါ်မိမိပြီးက သူမဘေးမှာ ခံခဲ့ညားညား ရပ်လာလျက် ...

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့သောကအပြင် မိဘကိုလိမ်ညာတဲ့ မုသာဝါဒတွေကိုပါ ထပ်ပြီးသိမ်းထုပ်ထားဦးမလို့လား”

မခိုင်းနဲ့ မေမေ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမိကြ၏။

“မညာနဲ့၊ ညည်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို အန္တရာယ်ကြီးမားစွာ သိမ်းထုပ် ဝိုးလွယ်ထားတယ်ဆိုတာ မေမေ သိတယ်၊ အဲဒါကို ပြောပြ”

မခိုင်း ငေးခနဲကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းခါ၏။ ဒေါ်မိမိပြီး ကမဲ့သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် မေမေ ဖော်ပေးမယ်၊ မှန်တယ်ဆိုရင်တော့ ဇန်နဝါရီလိမ့်မယ်”

ဒေါ်မိမိပြီးက ခဏစောင့်ပြီးမှ ...

“သျှင် ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ သမီး ပတ်သက်နေပြန်ပြီမဟုတ်လား၊ ဖြေပါ၊ ရက်စံအော်နိုး ဒါပဲ၊ အများကြီးမလိုဘူး”

မခိုင်း မဖြေပါ။ ဒါပေမယ့် မငြင်းနိုင်ဘဲ မျက်ဝန်းတို့က ဘေးသို့ လွှဲဖယ်သွားခဲ့၏။

ဒေါ်မိမိပြီးက ပြုံးချင်တာမဟုတ်ပေမယ့် ခေါင်းညိတ်နေရင်း ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးသည်။

“မိဘက တားတယ်၊ အရှိန်က မသိသေးဘူး၊ ဒါကိုဆက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာကိုလဲ သိတယ်၊ အဲဒါတောင်မှ ညည်း ဂရုမစိုက်ဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ အခုဟာက မတရားမှုတစ်ခုကို မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းနဲ့ လက်တွဲဖြေရှင်းကြတာပါ။ သျှင် ကလေး မိကောင်းဖခင်သားသမီးပါ၊ အခု သူ ဒုက္ခရောက်နေတာ”

မခိုင်း က စည်းစိမ်စံအိမ်ကပြဿနာတွေကို စိတ်ပူရောအပိုင်းတို့ကို ချန်လှပ်၍ ပြောပြလိုက်သည်။ လိုချင်တာက နားလည်မှုတွေဖြစ်ပေမယ့် မေမေတို့ကတော့ ပြောလိုက်ကာမှ ရင်ဘတ်ကို ဖျန်းခနဲမြည်အောင် ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ကြည့်စမ်း၊ ဆောင်းမခိုင်းရယ်...”

“အဲဒါ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ပါသင့်တဲ့ပြဿနာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဦးဟန်သူ နေရာတိုင်းမှာ ဒေါသ ရှေ့မထားတတ်ပါ။ သို့သော် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ထိုင်နေရာကနေ ထ၊ရပ်လိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်သွား၏။

“ဒီကောင်က ဘယ်အရွယ်လဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ လူမမယ်ဖြစ်နေလို့ သမီးက ဝှက်ပေးထားရတာလဲ”

“သူက ...”

“ဒါကို သူ့အုပ်ထိန်းသူတွေက တစ်ခုခု ပြဿနာရှာလာရင် သမီးဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ ပြော”

“အဲဒါပြောတာပေါ့ ကိုသူ၊ ရှင်သမီး ဦးနှောက်မှကောင်းသေးရဲ့လား”

မသိဘူး။ ကိုယ့်နဲ့ရွယ်တူယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဒုက္ခိတလဲမဟုတ်၊ အညတရလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့...”

“အဲဒီထက်ဆိုးပါတယ် မေမေ၊ သူက ...”

“တိတ်စမ်း၊ မသိဘူး မလိုချင်ဘူး။ ဘယ်မှာနေခိုင်းထားသလဲ၊ အဲဒီသူငယ်ကို ခုချက်ချင်း ပြန်ပို့ပေးလိုက်၊ ဪ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ပြန်ခိုင်းလိုက်၊ ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

ဒေါ်မိမိပြုံး ချက်ချင်း အမိန့်ထုတ်သည်။

“ဒီကိစ္စ အရှိန်ကိုတက်က သိကုန်ကြရင် ကြည့်စမ်းပါဦး...၊ မိုက်လိုက်ပါတိ ဆောင်းမခိုင်းရယ်၊ ညည်း မိဘကို ဘာတစ်ခုမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ထင်ရာတွေ လုပ်ပစ်လိုက်တာ သိရဲ့လား။ အဲဒါ ညည်းဘဝ၊ တို့ဘဝ သွားပြီ၊ မိုးမီးလောင်မယ့်အရေးအခင်းထက် ပိုပြီးအန္တရာယ်ကြီးတယ်”

ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက်တွင် ခြံရံရောက်ရှိလာကြသည့် ဖေဖေနဲ့မေမေ ကြားထဲမှာ မှခိုင်း မနာခံနိုင်သည့်မျက်နှာလေးနှင့် ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။

ဒါကို အကဲခတ်မနေလေ ဒေါ်မိမိပြုံး ဒေါသတွေ ပိုတိုးလေ။

“မသက်တို့လင်မယားဆိုရင်လဲ ဘယ်လောက်ထိ တာဝန်ကျသလဲ၊ ညည်းကို ချစ်လိုက်၊ အထင်ကြီးလိုက်ကြတာ၊ ဇနာဇနာ အထင်မြင်သေးစရာ၊ ပေါ့ဆမှားယွင်းပြနေတာတောင် အပြစ်မမြင်ကြဘူး၊ ပြန်သွားကြတဲ့အထိ ဖုန်းဆက်တုန်း၊ မှာနေတုန်း”

“တော်ပြီ ပြုံး၊ မင်းသမီးကို အဲဒီလို တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ နားသွင်းမနေနဲ့တော့၊ တို့ပြောသမျှကို ဘာမှပြန်မပြောပေမယ့် သူ နာခံနေတာမဟုတ်ဘူး”

“သိတယ် သိတယ်၊ မျက်နှာကိုကြည့်ပါလား၊ စုပုပ်ပွထနေလိုက်တာ”

မခိုင်း မျက်မှောင်ကြွတ်ထားတာကို နည်းနည်းဖြေချကာ ခေါင်းကို ပိုငုံ့မိသည်။ ဒါတောင်မှ ညအိပ်ဖြစ်တာတွေ၊ ဗီစီဒီထဲက မှတ်တမ်းတွေအကြောင်း ဘာမှ ထည့်မပြောဘဲ ထားခဲ့လိုက်တာ။ အရှိန်ဆီကို ဒီခွေပိုပြီး အရှက်ခွဲမည့် ဦးကျော်ထင် ၏ အကြံအစည်တွေကိုလည်း ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့သေး။

သိများသိခဲ့လျှင် ...

အခန်း (၄၃)

စောင့်နေသည့် ကိုကိုမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ရာသီဥတု မသာယာနိုင်တော့တာကို သိလိုက်၏။ သူ့အတွက် အလွမ်းသင့် လက် ဆောင်များနှင့်လာခဲ့ရသူမို့ မခိုင်း ပုံစံက တံခါးဝမှ ခဏရပ်လိုက်ပြီးမှ လှုပ်လီလှုပ်လဲလေး ဝင်လာခဲ့မိသည်။

ဝတ်ထားသည့် အနီရင့်ရောင်ဝတ်စုံလေးထက် ပို၍ညိုနေသော မခိုင်း မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ကာ အရှိန် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်သွား၏။

ချိန်းလိုက်တိုင်း နောက်ကျခြင်း၊ ပျက်ကွက်ခြင်းများဖြင့်သာ တုံ့ပြန် တတ်သည့် မခိုင်း ကို ဆူပူဖြစ်တင်ဖို့စောင့်နေတာက သူပဲဖြစ်၏။

ဒါပေမယ့် ပြောမည့်စကားတွေက သူမ၏မျက်နှာ နှုတ်ဖတ်ဖတ် လေးထက်မှာပင် အပြောင်းအလဲများစွာ ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး ...

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မေးလိုက်မိသည့်အသံက ကြင်နာဟန် ပါချင်မှပါမည်။ ဒါပေမယ့် အရှိန် မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ကြင်နာခြင်းတို့က ပေါ်လွင်နေ၏။ မခိုင်း က

လို မျက်ဝန်းတို့ကို မကြည့်ပါ။ ခေါင်းလေးငုံ့ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ရှေ့မလှမ်း မကမ်းမှာ ရပ်လိုက်၏။

“မေမေနဲ့ စကားပြောနေလို့ နောက်ကျသွားတာပါ”

ဆရာတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရှိကျိုးစွာရပ်နေသော ကျောင်းသူလေး တစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။ အရှိန် ပင့်သက်ရှိက်၍ ဟူးခဲမှုတ်ထုတ်ပစ် ၏။ ဒေါသတွေ ပါသွားပါစေ။

ကိုယ့်ဒေါသကို ပြန်မျိုချရင်း ...

“ထိုင်လေ”

ဒီအခန်းလေးက သူ့ရဲ့ သီးသန့်နားနေဆောင်လေးဖြစ်သည်။ ရှေ့ တည့်တည့်မှာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ရေတံခွန်အတူလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုဆီမှာ ရေကျသံသဲ့သဲ့လေးက အတွင်းထဲထိ တိုးဝင်ရောက်ရှိကာ လေအေးစက်၏ အငွေ့အသက်ကြောင့် အလွန်ထူးခြားသော အိုအေစစ် လေးတစ်ခုလိုဖြစ်နေ၏။

ထိုပြင် ရွှန်းစိမ်းလန်းသော သစ်ပင်အုပ်အုပ်လေးတွေက မှန်ကာ အတွင်းတက်မှာ တန်းစီနေသဖြင့် တောအုပ်ကလေးထဲရောက်နေရသလို လည်း ခံစားမိနိုင်သည်။

ဟိုတစ်ခါ ဒီကိုရောက်လာတုန်းက အဖြစ်လေးကို မခိုင်း အမှတ်ရ မိသေးသည်။

ခုလိုပါပဲ။ ကိုကို ချိန်းထားတာကို မခိုင်း နောက်ကျပြီးမှရောက်လာ ခဲ့၏။ ရောက်ခဲ့တာက အချိန်ကိုက်ဖြစ်ပေမယ့် ကိုကို ဆင်းလာမှာပဲဟု ထင်ကာ ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံကြီး၏ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ငုတ်တုတ်ထိုင် စောင့်နေခဲ့မိသည်။

အချိန်လွန်လို့ ပြန်ထွက်လာကာမှ ဒီဘက်ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ လှပသော အစိမ်းရောင်တိုက်ပုလေးရှေ့မှာ ကိုကိုကားကို မြင်လိုက်ရ

သည်။

တစ်ယောက်တစ်နေရာဆီ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေကြရသည့် အဖြစ်မှာ မခိုင်း စောင့်နေရတာကိုတော့ ကိုကိုက မစာနာပါ။

“ဒီလောက်ပဲ နမောနမဲ့နိုင်ရသလားကွ၊ အမြဲတမ်း အဝင်ဝနားမှာ ကိုယ့်ကားရှိတဲ့ဟာ၊ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာ တွေး ကြည့်ရမှာပေါ့၊ တော်သေးလို့ပေါ့၊ ကိုကို ဘယ်ရောက်နေလဲလို့ ဝန်ထမ်း တွေကို မေးမကြည့်ခဲ့ရတာ”

ကိုကိုက ဆူပူပြောနေပြီဆို ချစ်သူခင်သူ ဘာနဲ့မှမတူတော့ဘဲ ဆိုး သွမ်းသည့် တပည့်လက်သားတစ်ယောက်ကို ဆရာက သဟောက်သဟမ်း လုပ်နေသလိုပင်။

အဲဒီတုန်းကဆို ကိုကိုကလည်း ဆူချင်ရာဆူ၊ ပြောချင်သလိုပြော၊ မခိုင်း ကလည်း ငေးချင်ရာငေးနေခဲ့၏။ စိမ်းစိုစွင်ကားနေသည့် သစ်ပင် အုပ်အုပ်လေးတွေရယ်၊ မှန်ချပ်ကိုထွင်းဖောက်၍မြင်နေရသော အပြင် ဘက်က ရေတံခွန်လေးရယ်...

“ဟေ့ မင်း ကိုယ်ပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား”

“ကြားပါတယ် ကိုကိုကလဲ၊ မခိုင်း နောက်ကျတာမှမဟုတ်တဲ့ဟာ တော်ရုံပဲဆူပေါ့၊ ဘာလဲ ရန်ခံဖြစ်ရမှာလား”

“မင်းနော်... မင်း နာတော့မယ်”

နဖူးကို လက်သီးဆုပ်နှင်ကပ်ထုပြီး ကိုကို ကြိမ်းတော့ မျက်နှာမှာ ရယ်မြူးရိပ်တွေဖြစ်နေပါပြီ။ ဟိုအစကတည်းက မခိုင်း မလိမ္မာခဲ့ပါ။ ဒါ ကြောင့် တော်သင့်ကောင်းမွန်လွန်းသော အရှိန် ဆိုသည့် ယောက်ျားကို အထင်ကြီးခဲ့သည်။ သည်းခံခဲ့သည်။

‘ငါပဲမှားနေတာ’လို့ အနစ်နာခံစိတ်လေးနှင့်ဖြေ၏။ ခုတော့ ကိုကို ရယ် ...

“မင်း တစ်ခုခု ပြဿနာဖြစ်လာတာလား”

စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မံဆိုတော့ဘဲ မျက်တောင်ဖျားလေးတွေ စင်း ချထားသည့်မခိုင်းကို အရှိန်ကပ် နောက်ထပ် မေးသည်။ မခိုင်း က မော့ ကြည့်၏။ ခေါင်းညိတ်ရမှာဖြစ်ပေမယ့် ပြဿနာကဖြစ်လာတာမဟုတ်ပါ။

ခုမှ ဖြစ်ရတော့မှာကိုး။ ကိုကိုက မသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကပ် ခဏခဏ မှားနေခဲ့ရပြီး တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ရသော ချစ်သူကို ကိုယ်က စပြီး နှုတ်ဆက်လက်ပြရတော့မည့်အဖြစ်က ယုံနိုင်စရာပင်မရှိပါ။

ဒါပေမယ့် ဒါဟာ တကယ်ပဲဖြစ်သည်။ မခိုင်း ကိုကိုကို ငေးကြည့် ကာ ...

“မခိုင်းကို ကိုကို ပြောစရာရှိတယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါ မပြောပါနဲ့တော့၊ မခိုင်း ပြောတာကို နားထောင်ပေးပါ”

အရှိန် က ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မမေးတော့ဘဲ စူးစိုက်နားထောင်နေ ၏။ နောက်ထပ် ထိုင်ပါလို့ မပြောတော့ဘူးဆိုတာကို သိသည်။ ထို့ ကြောင့် ကိုကိုရှေ့ကခုံမှာ မခိုင်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“မခိုင်းနဲ့ ကိုကို လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားထားကြတဲ့ ...”

“နေဦး”

ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်နေရကနေ နောက် ကိုမှီလိုက်သည်။ လက်တင်တစ်ဖက်မှာ တံတောင်တစ်ဖက်တင်ထားပြီး မေးရိုးမှာ ခပ်ဖွဖွထောက်၍ ...

“ကိုယ်က သူများပြောပြလို့ သိရတာကို မလိုချင်ဘူး၊ မင်းပြောမှာ ကို ကိုယ် တွက်မိထားတဲ့အကြောင်း မင်းသိမှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ် အရင်မေးမယ်၊ မင်းဖြေ”

အရှိန် ဆိုသည့် သက်ရောက်ခြင်းက ဤမျှထိ ထည့်ဝါပြန်ပြောလေ သည်။ မာနကို မိုးလောက်ထိ တင်ထားသလောက် ထိုမာနနှင့် လျော်

သော ဂုဏ်သိက္ခာတွေ သူ့မှာရှိသည်။

သူ့ဘက်က သက်ရောက်ခြင်းဖြင့်သာ လွှမ်းမိုးလိုသော ဤသူသည် တခြားတစ်စုံတစ်ရာ၏ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ချမှတ်လိုက်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် အတိုင်းပဲ မခိုင်း ခေါင်းညိတ်နေခဲ့လိုက်သည်။ အရှိန် က ထောက်ထား သည့်လက်သီးဆုပ်မှာ မေးဖျားကပ်ထားရင်း တင်းခနဲအံ့ကြိတ်သည်။ ပြီးမှ မခိုင်းကို စိုက်ကြည့်၍ ...

“မင်းပြောတဲ့အကြောင်းက ဦးကျော်ထင်နဲ့ အကြောင်းတစ်စုံ တစ်ရာ တိုက်ဆိုင်နေသလား”

မခိုင်း ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ပျက်ယွင်းသွားသည့်မျက်နှာကို ပြင် ဆင်ဟန်ဆောင်လိုက်ဖို့လည်း သတိမရဘဲ အရှိန် ကို ငေးခနဲကြည့်သည်။

သူ သိသွားတာကို ထိတ်လန့်သွားတာတော့မဟုတ်ပါ။ လာ ကတည်းက ဒါကို ဝန်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို တင်ပြအတည်ပြုဖို့ ခုလို ကိုယ်ကမပြောရသေးဘဲ သူက ကြိုသိသွားပြီဆိုလျှင် ...

“ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါ မှန်နေပြီလို့ ကိုယ် ယူဆမယ်”

“ကိုကို ...”

“မင်း မပြောနဲ့ဦး”

အရှိန် က စိတ်လှုပ်ရှားလာလျှင် ပြုမူနေကျအတိုင်း နေရာမှ ထရပ် ကာ ပင့်သက်ရှိက်သလို၊ ခါးထောက်လိုက်ပြီး ...

“ဦးကျော်ထင် ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟင် ...”

မခိုင်းထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်လက်ရန်းနှစ်ဖက်ကို ဖိဆုပ်ထား လိုက်မိ၏။ ခုကမှ မခိုင်းလည်း ဒါကိုဝန်ခံဖို့လာတာပါလို့ ပြောတော့ရော ကိုကိုက လက်ခံပါတော့မလား။

“ဒီလူနဲ့ စကားပြောမိတိုင်း တစ်ခုခုကို ကိုယ် ခံစားမိနေတာကြာပြီ”

ဒါပေမယ့် အဲဒါ မင်းနဲ့ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး”

အရှိန် မျက်နှာက ကြိုးနဲ့အစည်းခံထားရသည့် လက်ချောင်းထိပ် ဖျားကလေးလို တစ်စတစ်စ ညှိပုပ်တက်လာ၏။

“သူက ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ ကိုကို”

မခိုင်း မေးတာကို အရှိန်က မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းတို့ကို တင်းတင်းစေ့၍ စိုက်ကြည့်သည်။

ထိုစဉ် တိုးသဲ့သော ဖုန်းသံလေးတစ်ချက် ဝင်လာ၏။ အရှိန်က ဖုန်းရှိရာသို့ ဝေခနဲလှမ်းကြည့်ကာ ထိုဆီကို လှည့်သွားသည်။

ကံကြမ္မာက ဆုံစည်းခွင့်မပြုချင်တာလား။ ကွေကွင်းဖို့ မရှိခဲ့လို့လား။ ဘာမှန်းမသိသော်လည်း မခိုင်းနဲ့ ကိုကို ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်တော့ပေ။

“နောက်မှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ မင်း အိမ်ပြန်မလား၊ ကိုယ် ပြန်ပို့ ပေးမယ်”

မခိုင်း မပြန်ချင်သေးပါ။ ပြောစရာစကားတွေကို ခုတစ်ခါတည်း ဖွင့်ချခဲ့ချင်သည်။ ရင်ထုငိုရမလား၊ သွက်သွက်ခါးသွပ်သွားစေနိုင်သလား။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပြေးတွေ့လိုက်ချင်တာမျိုးဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် ...

“ကိုကို မခိုင်းကိုခေါ်တာ အဲဒီကိစ္စလားဟင်၊ ဦးကျော်ထင် တစ်ခုခု ပြောသွားတာကို ပြန်မေးချင်လို့လား”

အရှိန် က ဖုန်းကို အိတ်ထဲထည့်ပစ်လိုက်ပြီး အညှိရောင်လက်ကိုင် အိတ်ရှည်ကြီးကို ငုံ့၍ကောက်ယူ၏။ မခိုင်း က သူ့ကိုယ် ပြန်မတ်လာ မညှိရှေ့မှာ ကပ်ကပ်လေးရပ်နေလိုက်သဖြင့် သူ လှည့်ထွက်လိုက်တာ နှင့် ရင်ဘတ်ချင်းထိတော့မတတ်ဖြစ်သွား၏။

“အဲဒါကို ပြောခဲ့ပါ ကိုကို”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်က သူ့များစကားတွေနဲ့ အလွယ်တကူ တုန်လှုပ် တတ်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း သယ်လာခဲ့တာလဲ ဒီစကားတွေပဲ”

၁၄၀

၂၇၈

ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ကိုယ် စီစဉ်ထားတဲ့စကားတွေကို ဖျက်ချပစ်လိုက်ရတယ်။ သွားရအောင်၊ ကိုယ် ဧည့်သည်နဲ့တွေ့ဖို့ အရေးကြီးပေါ့လာလို့ “ကိုကို ...”

မခိုင်းက အရှိန်လက်မောင်းကို ဆွဲ၍တားသည်။ အရှိန် က ပြန်၍ ကြည့်ပြီးမှ လက်ကိုဖယ်ချပစ်လိုက်တော့...

“မကြားချင်သလိုကြီးဖြစ်နေတယ် မခိုင်း၊ မေးကြ၊ ပြောကြမှ ဖြစ်ပေမယ့် အခု မမေးချင်ဘူး၊ ကြားလဲမကြားချင်ဘူး”

မကြားချင်ပေမယ့် ကိုကို မကြားလို့မှမရတာ ...။

အခန်း (၄၄)

“လူပျောက်တိုင်ထားတာက အမှန်ပဲ မခိုင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဆေးမှတ်တမ်းတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ အသေအချာလုပ်ထားတော့ အုပ်ထိန်းသူဘက်ကနေ ဥပဒေက ကြည့်မှ၊ ဝေဒနာရှင်အနေနဲ့ သူ့ကိုတွေ့ရင် ဖမ်းပြီး ပြန်ပို့ကြမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ...”

အိမ်က ဆက်မပြောဘဲ ခေါင်းခါသည်။ သူ့ကို ဒီလိုကူညီမယ်ဆိုတော့ သစ္စာ ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ကာ ဒီကိစ္စမှာ သူ သဘောမတူဘူးဟု ပြော၏။ ပြီးတော့ တရားဝင်နှုတ်ထွက်လိုက်တာ အလုပ်ထဲကပါ ထွက်သွားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး ဒီအလုပ်က ထွက်ကြဖို့ တိုင်ပင်ပြီးသားဖြစ်သည်။ ခုလို သဘောထားကွဲလွဲစွာနဲ့မဟုတ်ပါ။

လူငယ်တွေနဲ့ ဒီအလုပ် မသင့်တော်ဘူးဟု မိဘတွေက မြင်သည်။ ဆေးပညာ ဝါသနာပါလို့ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်အောင်မြေကြတာက

ရွှေသမင်ဇာပေ

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ (၁၇၀၁) ၁၄၁

တစ်မျိုး၊ ခုလို ဟိုမရောက် ဒီမရောက် လှုပ်ရှားနေကြတာကို ကန့်ကွက်ကြသည်။

မခိုင်း ကတော့ ကိုယ့်မိဘကတင်မဟုတ်ဘဲ လက်ထပ်မယ့် ချစ်သူနှင့်တကွ သူ့မိဘတွေကလည်း မကြည့်ဖြူ၊ ထို့ကြောင့် တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြတာ ဒီအလုပ်ကနေ ပြန်လည်နှုတ်ထွက်ကြဖို့ပင်။

ခုကျတော့ သစ္စာက အရင်ထွက်သွားသည်။ အိမ်မှ ကလည်း ထွက်ဖို့ ပေမယ့် မခိုင်း ဘေးမှာတော့ နေပေးဖော်ရပါသေးသည်။ ထို့ပြင် သူ့အတွက် လုံခြုံရေးကို စီစဉ်တော့လည်း အိမ် အများကြီး ကူညီခဲ့၏။

သို့သော် တက်ကြွကြည်ဖြူစွာမဟုတ်ပေ။ တားနေရင်း၊ ရွံ့မဲ့ရင်းနှင့် မခိုင်း ကို ငဲ့ညှာနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်သည်နှင့် အိမ်လေးထဲကနေ သူ့ငါးက ထွက်လာ၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် အားလုံး ဒုက္ခများကုန်ပြီဗျာ၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကျတော့ ကြေညာပြီး ညစ်ပတ်ရဲတယ်၊ ကျွန်တော်က ခံနေရပြီး ဘာမှ ပြောခွင့်မရှိတာ သဘာဝမကျဘူး”

သဘာဝကျောက်တုံးပုံစံ ဒီဇိုင်းဆန်ဆန်ထွင်ထားသည့် ခုံလေးတွေ ငါးလုံးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ မညီမညာရှိနေ၏။ မခိုင်းနဲ့အိမ်က မျက်နှာချင်းဆိုင်လျက်ရှိကာ သူ့ငါးက မခိုင်း ဘက်က ကျောက်ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“သူတို့အကြောင်း ရဲစခန်းမှာ ...”

“ဘယ်ပြောလို့ဖြစ်မလဲ သူ့ငါး၊ ညစ်ပတ်တာက ညစ်ပတ်တာပဲ၊ ဥပဒေမှာကျတော့ သက်သေမရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဆေးတွေကို ဖွင့်ပြီး စစ်ဆေးချင်တာလဲ ကိုယ့်မှာ ဆေးမရှိတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ထုံထိုင်းလေးလံပြီး တဖြည်းဖြည်းသေအောင်သတ်နေတာပါ၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေး၊ အားဆေး

ရွှေသမင်ဇာပေ

တွေထဲမှာ ပသားဒင်းတွေ ဆိုဗာဝိတ်ထည့်ထားတယ်။ မော်ဖီးတွေ သုံးထားပါတယ်လို့ ပါးစပ်နဲ့လျှောက်ပြောလိုက် မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မတို့က ခန့်မှန်းမိတာငဲ့ရှိတာ၊ လက်တွေ့ ဘာမှစစ်ဆေး စုဆောင်းထားနိုင်တာ မရှိဘူး။ ကိုစည်းစိမ်သျှင် နာတာရှည်ရောဂါနဲ့ သေလုမြောပါးဖြစ်ခဲ့တာရယ်၊ ဒီလို ခဏခဏ ခိုးထွက်ဖူးတာရယ်၊ ဒါတွေကျတော့ သူတို့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရှိထားတာလေ”

သျှင် ဘာမှမပြောတော့ပေမယ့် အလိုမကျသည့်မျက်နှာက မကြည်လင်ပါ။ လောလောဆယ် သူ့မှာ ငွေမရှိ၊ နေရာမဲ့လျက် မိန်းကလေးတွေစောင့်ရှောက်ထားကြသည့်အောက်မှာ ဒီတိုင်းမိမိနေရသည်။

သူ့ဘက်က ဘာမှလုပ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလား။ ကိုကြီးမျက်နှာကို တရေးရေးသတ်ရတိုင်း စက်ဆုပ်ခံပြင်းစိတ်ကြောင့် ခံရခက်သည်။ ပိုဆိုးသည်က မခိုင်းခမျာ သူ့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေရှာ၏။

မခိုင်း ကတော့ ဒါကို တွေးနေတာမဟုတ်ပေ။
“သူတို့ တော်တော် စီမံချက်ထားခဲ့တာ သိလား အိမ့်”

ဦးကျော်ထင်၏ မျက်နှာကြီးကို ဖျတ်ခနဲသတိရသည်နှင့် ထပြောသည်။

“ကိုယ်ယူထားတဲ့ကွဲ့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဝါသနာပါလို့ ဦးစီးထူထောင်တာလဲမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကြီး အကြီးအကျယ်ထူထောင်ထားတာ ဘယ်လောက်ကြောင်သလဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“သူတို့က သျှင် ကျန်းမာရေးကို ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲမှာပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားချင်တာ၊ ကိုယ့်ဆေးခန်း၊ ကိုယ့်ဆရာဝန်နဲ့ ...”

ပြောနေရင်း မခိုင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားကာ စကားက ထိုနေရာမှာတင် တိခနဲပြတ်တောက်သွား၏။

“ဒေါက်တာ ဦးမောင်”

သူမ အသံတိတ်သွားသည်နှင့် သျှင် နှုတ်ဖျားမှ နာမည်တစ်ခုထွက်ကျလာသည်။

“ဟုတ်ပြီ”

မခိုင်း လက်ဖျစ်ကျယ်ကျယ်မတီးတတ်ဘဲ တီးပစ်လိုက်ပြီး အိမ့်ပခုံးကို လှမ်းရိုက်သည်။

“ငါတို့ ဒေါက်တာ ဦးမောင် ဆီသွားမယ်”

အခန်း (၄၅)

“ဘာဆိုလို့လဲ ဒေါ်မမကျော်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ မိန်းမ ဘယ်နှစ် ယောက်ယူယူ၊ ဘယ်လိုရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့၊ ခရီးထွက်တာလဲ ဘယ်ကိုပဲ ထွက် ထွက်ပေါ့”

“ဒေါက်တာရဲ့ ဘယ်လိုတွေ၊ ဘာဆိုလို့လဲတွေ များလှချေလား၊ ဘာဆိုလို့လဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကိုရော ဒေါက်တာ မေးခွင့်ရှိရဲ့လား”

ဒေါက်တာဦးမောင် ဆွံ့အသွားခဲ့၏။ ဒေါ်မမကျော် က ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးဝင်လာသည်။ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးတစ်လုံးက ပြူးပြဲထည်ဝါစွာ ရှိနေတာကိုလည်း ဂရုစိုက်ပုံမရ။ ရိုင်းခိုင်းစွာ ခိုင်းနှိုင်းရပါလျှင် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေ ဖြစ်လာသည်။ ခွေးရူးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ မျက်လုံးတွေလဲ စုံလုံးကန်းနေပြီလားမသိ။

ကိုယ့်အိမ်၊ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာပေမယ့် ဦးမောင် နောက်သို့ ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်မိသည်။ ဒေါ်မမကျော် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆိုတာကို သူ သိထားပြီးသား။

“ဒေါက်တာက ဘဝနေ မကြွယ်ဝခဲ့ပေမယ့် ပညာ ထည်ဝါပါတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မ ထိုက်ထိုက်တန်တန်၊ အဲ... ထိုက်တန်တာထက် အများ ကြီး ချီးမြှင့်မှာပါ။ ဒေါက်တာဘက်က ဘာမှလုပ်ပေးဖို့မလိုဘူး၊ ကိုယ်ပိုင် ဆေးရုံကြီးမှာ အုပ်ချုပ်ရုံပဲ၊ အဓိကက ကျွန်မရဲ့လူနာကို ဒေါက်တာ တာဝန်ယူရမှာ”

“ဗျာ...”

“အသက်ကို မဟုတ်ပါဘူး၊ အသက်သေဖို့၊ မသေဖို့ကို ဘယ်သူမှ အာမခံနိုင်တာ ကျွန်မ သိတယ်၊ ဒေါက်တာ တာဝန်ယူရမှာက ဒီလူနာ ကို ဒေါက်တာ ကုသပေးနေတယ်ဆိုတာပဲ”

ဒီစကားတွေ စ၊ ပြောခဲ့စဉ်က ဦးမောင် သေချာ လိပ်ပတ်မလည်ခဲ့ ပါ။ နောက်တော့မှ...

“ဒေါက်တာ တော်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားလူနာကိုပဲ ဆရာဝန် လုပ်ပါ၊ စည်းစိမ်အိမ်ရဲ့ မိသားစုဆရာဝန်အနေနဲ့ဆိုရင်တော့ မဟုတ်နိုင် ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒေါက်တာက ကျွန်မတို့ ညွှန်ကြားပေးတဲ့ အတိုင်းပဲ ဆောင်ရွက်ရမှာ”

ပြောလိုက်မှ ရှင်းသွားသည်။ ဒေါ်မမကျော်နှင့် ကျော်ထင်တို့ ငွေရှိ တိုင်း ကြံကြ၏။ ထောင်မြင်လို့ ရာစွန့်တာဟု ပြောကြသေးသည်။ ငွေရှိ လျှင် ဘာမဆို မရနိုင်တာ မရှိဘူးဟု ပြောရဲသလား၊ စွမ်းဆောင်ပေးရတာ က သူပဲဖြစ်၏။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် ဒေါ်မမကျော်တို့သားအမိ သူ့ထံရောက်လာ ကတည်းက ငွေထုပ်ကြီးက အရင် ဘုတ်ခန့်ကျလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ သား တစ်ယောက် ဆရာဝန်ဖြစ်သွားဖို့အတွက် အစကတည်းက ချို့တဲ့သော မိသားစုဟာ လုံးဝ ချွတ်ခြုံကျနေချိန်လည်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ်ကတော့ ဆရာဝန်ပေါက်စ မောင်မောင်ပဲ ရှိသေးသည်။

ဘယ်လောက်ထိ ချို့တဲ့သလဲဆိုလျှင် ဆရာဝန်သာဖြစ်ခဲ့ရသည် သူ့မှာ
ဝိုက်ဆို့က် ပါဝါ ဘာမှမရှိ။ ဆရာဝန်ချင်းတူတာတောင်မှ ချစ်သူနဲ့လည်း
ဝေးခဲ့ရသည်။

“ဆရာဝန်ဖြစ်တာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ဆင်းရဲလိုက်တာ ကုန်း
ကောက်စရာမရှိဘူး။ လုံးဝ သဘောမတူဘူးနော်”

ဒီစကားသံတွေကိုကြားခဲ့ရပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ နောက်ဆုတ်ပေးခဲ့
တာပါ။ ထိုအခါ ဆေးကျောင်းတက်ပြီဆိုကတည်းက ချို့တဲ့ပူလောင်နေ
ခဲ့သော ဦးမောင်ဘဝမှာ သိန်းအုပ်တွေ အများကြီးကို ရုတ်တရက် ပိုင်ဆိုင်
ခဲ့ရတော့ ဘာမှမမြင်။

ကိုယ့်မိသားစုကိုလည်း ထောက်ပံ့သည်။ အသည်းနှုန်းနှင့် စိတ်
ကြိုက်သုံးဖြုန်းပစ်လိုက်၏။ အများအမြင်မှာ သူက ဆေးရုံအုပ်ကြီးဖြစ်
သည်။ အရွယ်ရှိသေးသည်။ စမတ်ကျသည်။ သူ့မှာ သားမယား ရှိနေပေ
မယ့်လည်း အပျော်တွေ ကြိုက်သလိုဖန်တီးလို့ရနေ၏။ ဒါ ဘာမှားခဲ့လို့
လဲ။ သူခိုင်းတာကို ကိုယ် လုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ ဒီလိုလုပ်ပေးလို့ ငွေတွေ
ပုံပေးနေခဲ့တာပဲ။

ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်တာ၊ ရှုပ်တာ ဘယ်သူနဲ့ သက်ဆိုင်နေသလဲ။
ဦးမောင် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းထပ်ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ အသက်ပြင်းပြင်း
ရှိုက်ပြီး မတ်မတ်ရပ်သည်။

“ဒီမှာ ဒေါ်မမကျော် ...”

“ပြောပါ”

အခြေအနေသည် နေရောင်အောက်မှာ တိမ်ညိုအုပ်တွေ ဖြတ်ပြေး
နေသကဲ့သို့ လင်းသွားလို့၊ ညိုမှောင်သွားလို့ကုန် မပြေလည်ခြင်းသို့ ဦး
တည်နေပြီဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့တွေ မသမာမှုတွေကို လက်တွဲညီညီ ကျူးလွန်ခဲ့ကြ

တယ်”

“အဟွန်း ...”

ဒေါ်မမကျော် တံတောင်ဆစ်မှာ လက်ကိုင်အိတ်ခိုက်လျက်နှင့်
လက်ဝိုက်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းတို့သည် သတ်ဖြတ်စားသောက်တော့မည့်
သားကောင်ကို စားခါနီးမှာ ဆော့ကစားနေသော ကျားသစ်တစ်ကောင်
ကဲ့သို့ စူးစူးရှာ ...

“ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဖက်မှာ ဘယ်သူ့မှာမှ
ကြွေးမတင်ကြဘူး။ မမျှတတာ မရှိဘူး။ ဆီပေးလို့ ဆန်ရတာပဲ မဟုတ်ဘူး
လား။ ခုလဲ ကောင်လေးကို ကျွန်တော်က ကုမပေးတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ရဲ
သက်သေလုပ်ပြီး ဖော်ကောင်လုပ်ရှင်လဲ ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်း ကြိုး
ကွင်းစွပ်သလိုဖြစ်မှာပဲ”

“မင်းလည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ်တာ၊ မစွပ်တာ ငါ စိတ်မဝင်စားပါ
ဘူး”

ဒေါ်မမကျော် မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေ ပျောက်ကုန်လျက် နင်တွေ၊
ငါတွေနဲ့ ဖြစ်လာသည်။ အသက်ချင်း မတ်မီးမယိမ်းပေမယ့် သမားဂုဏ်
ကို လေးစားရမှန်း သိဖို့လို၏။ သူမ တကယ်ကန်းနေပါပြီ။

“ဒီမှာ ဒေါက်တာမောင်မောင်...၊ မင်းဘက်က အသေခံနိုင်တာ၊
မခံနိုင်တာ ငါတို့ကိုစွဲ မဟုတ်သလို ငါတို့က ဒီကိစ္စကို ပန်းသတင်း
လေညင်းဆောင်မှာတောင် မခံနိုင်ဘူး။ ကြိုးကွင်းစွပ်ရင်တောင် တစ်ခါပဲ
သေရတာ။ လုံးဝ ထိခိုက်မခံနိုင်တာကို ပွန်းပဲခံပြီး အသက်ဆိုတာကြီးကို
ဖက်တွယ်ထားတာတော့ ဘာလုပ်မှာလဲ။ အဲဒါ ဘာတွေလဲ မင်း သိပါ
တယ်၊ တို့ တစ်သက်လုံးစောင့်ထိန်းလာခဲ့တဲ့ သိက္ခာ ...”

ဦးမောင် က ပြောင်ပြောင်ပဲ မှဲ့ပစ်၏။

“သိက္ခာ ဆိုတာကတော့ သိပ်ခါရင်ကျမှာပဲ ဒေါ်မမကျော်၊ အကြောင်း

ရှိနေမှတော့ အကျိုးဖြစ်လာတာ မဆန်းပါဘူး။ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းကျိုးပဲ ဖြစ်မှာကလဲ မဆန်းဘူး။ အခု ကောင်လေး ရုန်းထွက် သွားပြီမဟုတ်လား။ သူ့ဟာသူ အပြင်မှာ သေသွားသည်ဖြစ်စေ၊ လူ ကောင်းပြန်ဖြစ်သွားသည်ဖြစ်စေ ထားလိုက်ဖို့ကောင်းနေပါပြီ”

“ဘာ... ဘာပြောတယ်”

“ပြောရဲတာက ရောဂါသည်တစ်ယောက်ကို ရောဂါတွေဖြစ်ခိုင်း ထားတာ ဘာမှမှ မဆန်းတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်သူမှ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း မညီညွတ်ကြရင်သာ အိုးနင်းခွက်နင်း ဖြစ်ကုန်မှာ”

“ဟား ဟား”

ဒေါ်မမကျော် မျက်နှာမော့လိုက်တော့ စိန်နားကပ်ကြီးနှစ်ဖက်က ပြုံးပြက်လက်သွား၏။ ထို့ပြင် ပြည့်တင်းသော လည်တိုင်ကြီးမှ လည်ပင်း ရစ်ကြီးတွေက အထင်းသား။

“မင်းက ငါ့ကို ပြန်ပြီးခြိမ်းခြောက်နေတာလား မောင်မောင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ထိုင်နေအကောင်း၊ ထသွားမှ အကျိုးဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပြောတာပါ။ အခု ကျွန်တော်ကလဲ မြင်းမိုရ်ဆေးခန်းမှာ တစ်ချိန်ပဲ ထိုင်ပေးရမှာပါ။ ဆေးခန်းပိုင်ရှင်တွေက ယောက္ခမတွေဆိုတော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ယောက္ခမ ဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်းရဲ့မိန်းမက ဟိုတယ်လိုက စာရေးမ မြသက်ဝေပဲ၊ သူ့ရဲ့မိဘတွေက တက္ကစီဒရိုင်ဘာနဲ့ ဈေးသည်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

မေးပြီး ရယ်ချလိုက်တော့ ဦးမောင်မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ မင်း ဘာလုပ်လုပ် ငါတို့နဲ့ဆိုင်တယ်၊ မင်း ဘဝ ဒီလိုဖြစ်လာအောင် ငါတို့က မြှောက်တင်ပေးခဲ့တာ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဆီပေးလို့ ဆန်ရတာ မဆန်းပါဘူး”

ယောက်ျားမာနက ခေါင်းထောင်လာသည်။ ထိန်းချုပ်ဖျောင်းဖျ သင့်တာကို မေ့သွား၏။ ဒေါ်မမကျော်က ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းခါလျက်..

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ပညာတတ်လို့ ငါက ငွေပေးရတာမဟုတ်ဘူး၊ လူကိုခိုင်းတာ၊ မင်းကို အသုံးချခဲ့တာပါ။ သေချာစဉ်းစားပါဦး”

ဦးမောင် တက်ခေါက်မိတော့မတတ်ဖြစ်လာ၏။ ဟိုဘက်ဆေးခန်း မှာ တစ်နာရီလောက်သွားထိုင်မှာလေးကို သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေ စရာလား။ ပြီးတော့ သော်တာ က ဆေးကျောင်းမှာကတည်းက ချစ်သူ၊ မပေါင်းလိုက်ကြရသည့် ငယ်ချစ်ဦး။

ပွေ့ရှုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းတွေထဲမှာ သော်တာ ကို သူ တရားဝင်လက်ထပ် ထားခဲ့တာဖြစ်၏။

ဒီအတွက် သူ့မှာ တားဆီးနှောင့်ယှက်ရဲတဲ့သူ မရှိပါ။ ဦးမောင် ဘို အဲဒီလောက်ထိ လွှမ်းမိုးအုပ်စိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါကို ဒီထိလာပြီး ပြက်ရယ် ပြုနေသေးသည်။

တော်တော်လွန်လာတာမို့ ဒေါသက အဆမတန် ရုန်းထလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ ဘာမှပြောခွင့်မရသေး။

“ငါတို့ လိုရင်းကိုပဲပြောရအောင် မောင်မောင်၊ မင်း ပွေ့တာရှုပ်တာ ကို ထားလိုက်၊ အဲဒီဆရာဝန်သားအဖတွေနဲ့ မင်း ဆွေမျိုးတော်ခွင့် ငါ မပြုနိုင်ဘူး”

ဒေါ်မမကျော်က အပြတ်ကြေညာ၏။

“မင်း ဒေါက်တာသော်တာဝေကို လက်ထပ်ပြီးဖြစ်ပေမယ့် သူ့မိဘ ဆရာဝန်လင်မယားရဲ့လက်အောက်ထိ ခေါင်းလျှိုဝင်သွားတာကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာလဲ ဒေါ်မမကျော်၊ ကျွန်တော်တို့က လက်ထပ်ထားကြပြီပဲ၊ ဒါကိုသိတဲ့ တားခွင့်ရှိတဲ့သူတွေကတောင် မတားဘူး”

“တားခွင့်ရှိပေမယ့် မတားရဲလို့ဖြစ်မှာပေါ့။ တားရဲရင်တောင် မတားရင်လဲဖြစ်နေသေးလို့နေမှာပါ။ ငါကတော့ မတားလို့မဖြစ်ဘူး၊ မင်းနဲ့ငါတို့ ကြားမှာ နောက်ထပ် အတွင်းလူ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ များပြားလာမှာ မလိုချင်ဘူး”

ဘာပြောပြော အမူးသမားရစ်သလို ဒါကိုပဲကပ်ရစ်နေသည်မို့ ဦးမောင် အံကြိတ်၏။ ပြဿနာဖြစ်လာရင် နာကြရမှာ အတူတူတောင်မှ ကိုယ့်ကျတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ကို အနာမခံနိုင်ဘူး တဲ့။

“ဒေါ်မမကျော် ဘယ်လိုရှင်းပြပြ ခင်ဗျားက တစ်ယူသန်အနိုင်ယူနေတာပဲ၊ စကားဆိုတာ ပြောချင်ရင် အတွင်းလူဖြစ်ဖြစ်၊ အပြင်လူဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ရတယ်၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်သလို လုပ်ပါ့မလား”

“စိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ ပြီးတော့ ထပ်မေးရဦးမယ်၊ မင်းလက်ထဲကို ယုံယုံကြည်ကြည်ပေးထားခဲ့တဲ့ ငါ့ဆေးဖော်မြူလာတွေရော ...”

“အဲဒါတွေရော ဆေးထုပ်ပြီးသားတွေရော ခင်ဗျားတောင်းကတည်းက အားလုံး ပြန်ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ၊ အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွန်တော့်ခေါင်းမှာ မရှိတော့ဘူး၊ သျှင် လဲ ကောင်းသွားပြီဆိုတော့ ...”

“အဲဒါတွေ မင်းပြောစရာမလိုပါဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်သွားဖို့က ငါ့ကိစ္စ၊ ခုလဲ တစ်ခုတော့ ပြီးမြောက်ခဲ့ပြီ”

ဒေါ်မမကျော် ဦးမောင်၏ အိပ်ခန်းနှင့်အဆင်အပြင်ကို ဝေခနဲကြည့်ပြီး မဲ့လိုက်သေးသည်။

“တကယ်ဆိုရင် ဘုရားပြီးရင် ငြိမ်းဖျက်ရမှာပဲ၊ လျှို့ဝှက်ဥမင်လမ်းဖောက်ကြတဲ့လူတွေလဲ လမ်းဆုံးတာနဲ့ သေကြရတာပဲလေ၊ အဟွန်း”

“ဒေါ်မမကျော်က ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ပိတ်ချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ လိုအပ်ရင်လုပ်မှာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းလဲ မင်းရဲ့အကျိုးပျက်ဖို့ရှိနေတော့ ငါက တစ်ယောက်တည်းပူနေဖို့မလိုသေးဘူးလေ၊ အဲဒါကြောင့် လုပ်သင့်တာကို လုပ်ခဲ့တာပေါ့၊ ဘာလဲ သိလား”

မခံချင်စရာအပြုံးများနှင့် မေးတော့ ဦးမောင် သွေးဆူလာ၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခြိမ်းခြောက်ခံနေရသည့် တရားခံတစ်ဦးကဲ့သို့ သိမ်ငယ်ခြင်းမျိုး တွေ့လည်းဖြစ်လာခဲ့သည်။

တကယ်ဆို သူက စေခိုင်းခဲ့သူ၊ ကျူးလွန်ခဲ့ရတာက ကိုယ်မှန်ပေမယ့် ကိုယ့်လောဘနဲ့မဟုတ်။

“ငါက ခြိမ်းခြောက်နေတာမဟုတ်ဘူး မောင်မောင်၊ ဒေါ်မမကျော်ဟာ ထိုင်နေရင် စိတ်တုံးတုံးချနေတာပဲပေမယ့် ထရပ်လိုက်ပြီးရင် မမြင်တဲ့အရပ်မျက်နှာ မရှိဘူး၊ မလှမ်းဝံ့တဲ့ခြေလှမ်းမရှိရဘူး၊ မင်းက ငါ့ကို ‘သူ ခိုင်းလို့ ငါလုပ်ရတာ’ဆိုတဲ့ ပြေးပေါက်ပိတ်နေလို့ ပြန်လှည့်ကိုက်ဖို့ လည်ပြန်ကြည့်တဲ့ သတ္တဝါလို ...”

“ခင်ဗျား ဘာပြောချင်တာလဲ ဒေါ်မမကျော်၊ အခု ဘာတွေလုပ်လာခဲ့သလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောပါ”

“ဒေါက်တာ သော်တာဝေ တို့သားအဖတွေကို ပြောလာခဲ့တယ်”

“ဘာ ...”

“မင်းမှာ အိမ်ထောင်နဲ့ မိသားစုနဲ့ရှိနေပြီးသားကို သူတို့က သိရက်နဲ့ ဖြစ်စေ၊ မသိလို့ ဒါမှမဟုတ် ပါရဂူ ဆိုတဲ့ ရာထူးကိုမက်လို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာဖြစ်စေ ကိုယ့်ဂုဏ်ခြံအဆင့်အတန်းတွေနဲ့ ဒီလိုမလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ သတိပေးလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားက ...”

ဦးမောင် အသားတွေတုန်ကာ ဒေါ်မမကျော်ရှေ့ကို လွှားခနဲရောက်လာသည်။ ပရုံးနှစ်ဖက်ကနေကိုင်ပြီး ကိုင်ပေါက်ပစ်တော့မလိုလို၊ တွန့်

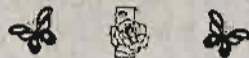
ထိုးရိုက်ပုတ်တော့မလိုလို။

အမူအရာလှုပ်ရှားမှုသည် လေပွေ့မွေ့ လိုက်သလို ဟူးခနဲပွထသွားတာမျိုးဖြစ်၏။

“မင်းကလားကွာ ... လူမိုက်”

ဒေါ်မမကျော်၏ မာနကလည်း သေးသေးကွေးကွေးမဟုတ်ပေ။ သျှင် ကို ထိန်းချုပ်ရခက်လာပြီဆိုကတည်းက တကယ့်လို့ လက်ထဲကနေ သျှင် လွတ်ထွက်သွားခဲ့ရင် ဆိုသောအတွေးထဲမှာ ပထမဆုံးဝင်လာသည်က ဒီကိစ္စကိုသိနေသည့် ဘုရားတစ်ယောက်ရှိနေရေးပင်။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဒေါက်တာ ဦးမောင်၏ အသက်ဇီဝိန်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ နှုတ်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

လက်တွေ့ကျူးလွန်ဖို့ထိ မလိုအပ်သေးဘူးဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုချိုးနှိမ်နေခဲ့သည့်တိုင် ယခုကဲ့သို့ သူ့ဘက်က စတင်၍ ၅၂၂၂၂၂၂၂၂၂၂ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်သောအခါ ...

အခန်း (၄၅)

“နေကောင်းလား သျှင်”

“အင်း ...၊ ခေါင်း လုံးဝ မကိုက်တော့ဘူး”

ခုတင်ဘေးမှာ မခိုင်း ထိုင်လိုက်တာနှင့် သျှင် က လှဲနေရာကနေ ထထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မခိုင်း လက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ပစ်လိုက်၏။ သျှင် က မခိုင်း ကိုဆိုလျှင် ရိုးသားတာ၊ မရိုးသားတာမသိ၊ လက်ဆွဲဆုပ်ကိုင် တာလောက်ကို စပြီးရင်းနှီးကြပြီဆိုကတည်းကမတွန့်မဆုတ်ပြုမူခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ခွင့်ပြုသင့်နိုးနိုး၊ မသင့်နိုးနိုးနှင့် တွန့်ခဲနဲ့ ဆတ်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားခဲ့ဖူးတာရှိပေမယ့် ခုတော့လည်း မဆန်းတော့ပါ။

“မခိုင်း မနေ့ညနေက ပြန်မလာဘူးနော်”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်ပြီး မခိုင်း မျက်လွှာလေးချသွားတာကို သျှင် က သေချာလိုက်ကြည့်သည်။ ယူနစ်ဝင်းကြီးထဲမှာ သူ့ကိုပြောင်းထားခဲ့သည်။ ဆရာတွေနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ရောဂါအတွက် ဆေးရှာကြ၏။

သူ အလွန်ကြောက်ခဲ့သော ရောဂါဆိုးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လျော့

ကျပြောပျောက်နေခဲ့ခြင်းမှာ မခိုင်း ၏ကျေးဇူးကြောင့်ပဲဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့်...

“မခိုင်း”

“ဟင်”

“မခိုင်း နဲ့ အရှိန် တို့ မပြေလည်ကြဘူးဆို”

မခိုင်း မဖြေဘဲ မျက်လွှာပင့်ကြည့်၏။ အိမ် ပြောသွားတာပဲဖြစ်မှာ ပါ။ နောက်ထပ် ဘာတွေပြောခဲ့သေးလဲဆိုတာ သိချင်လာသည်။ သျှင် ကလည်း မခိုင်းရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေကို နားလည်သွားကာ ...

“အိမ် ... ပြောသွားတာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လဲ မပြောတတ် ဘူးဗျာ၊ မခိုင်း ဒုက္ခရောက်နေရတာ ကျွန်တော့်ကြောင့် ...”

“တော်ပြီ သျှင်၊ အဲဒီလို သျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေးနေလဲ မခိုင်း ရှင်းနေရတဲ့ပြဿနာတွေက ပြေလည်သွားဖို့မရှိဘူး။ သောကတွေ လျော့ ပါးသွားမှာလဲမဟုတ်ဘူးလေ၊ မထူးတဲ့စကားတွေကိုပြောပြီး ညည်းညူနေ တာ နောက်ထပ် ဘာမှမကောင်းလာဖို့မရှိဘဲ ဘာလုပ်မှာလဲ”

မခိုင်း စကားက သူမဘက်မှာ ပြဿနာ ဘယ်မျှထိ ကြီးထွားနေ ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သလိုဖြစ်သွား၏။ သျှင် မျက်နှာ ဆွေးမြည့်မှုန်ခိုင်း သွားခဲ့သည်။

“နောက်ထပ် လက်ထပ်ကြဖို့များ ပျက်သွားခဲ့တာလား”

ဒီလိုဖြစ်ဖို့အပြင် ဘာမှမရှိပေမယ့် သျှင် မေးလိုက်တော့ နာကျင်နေ သည့်ရင်ဘတ်ကို လွှဲရိုက်ခံရသလိုဖြစ်ကာ မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်လို့ မခိုင်း က ပြောရင် သျှင် ပျော်သွားမလား”

“ဘယ်လို”

သျှင် မျက်ဝန်းတွေ ချောက်ချား အံ့သြခြင်းများကြောင့် ပို၍ ကျဉ်း မြောင်းသွားကြ၏။ ဒီလိုမေးရက်တယ်ဟု မထင်မှတ်၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်း တွေပဲဖြစ်သည်။

ပြောမိပြီးမှ လွန်သွားပြီမှန်းသိလိုက်ပေမယ့် မခိုင်း တောင်းပန်ဖို့ စိတ်မကူးမိ။

“မခိုင်း ကျွန်တော့်ကို အဲဒီလို တကယ်ထင်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ ထပ်မေးတာလည်း မခိုင်း မဖြေ။

“မေးထိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မခိုင်း ကို ချစ်မိတဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့တဲ့သူကိုး”

မခိုင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သျှင် ဘယ်တုန်းက ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောခဲ့လို့လဲ။

သေချာပြီးသားက ဧဝေဝေဖြစ်သွားသည်အထိ။ သူ စကားကြောင့် မခိုင်း အံ့သြကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တကယ်ပြောခဲ့ဖူးလားဟု ပြေးလွှား တွေးမိရင်း သျှင် ကိုပဲ ငေးကြည့်နေမိ၏။

သူ ရင်ထဲမှာ ဒီလိုပဲ အမြဲရှိနေခဲ့လို့ ပြောပြီးပြီလို့ ထင်နေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် မခိုင်းရဲ့ စကားတွေနဲ့ ရောနှောရင်ဖွင့်လိုက်တာလား။

သျှင် မှာ ဒီလိုအခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့အကျင့် မရှိတာကိုတော့ ယုံ ကြည်နေမိသည်။ ပြီးတော့ စုချိန်မှာ မခိုင်း သောကမျက်နှာကို သူ အိ သည်။ ဒီစကားကို အခွင့်အရေးသုံးပြီး ထည့်ပြောလိုက်တာမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

သျှင် က ထိုင်ရာကနေထလိုက်ပြီး ဝရန်တာဘက်ကိုထွက်သွား၏။ မခိုင်း ဒီတိုင်းလေးပဲကျန်နေခဲ့သည်။ ဓဏကြာမှ သူ ပြန်ဝင်လာသည့် အရိပ်ကို မြင်လိုက်ရကာ ...

“ကျွန်တော်လဲ နေကောင်းနေပါပြီ၊ အိမ် ပြောသွားတာလဲ အမှန်”

တွေချည်းပဲမို့လို့ မခိုင်း ရောက်မလာခင်ကတည်းက ကျွန်တော် စဉ်းစားထားခဲ့တာ”

“ဘာလဲ ထွက်သွားမလို့လား”

မခိုင်း ဒေါနဲ့မောနဲ့ ထရပ်လိုက်သည်။ သွားလို့မဖြစ်လို့ဘဲ ကိုယ့် ပြဿနာကို ဖြစ်သလိုရှင်းပြီး သူ့ကို ခါးပိုက်ထောင်ထဲ ထည့်ပိုက်ထားခဲ့တာ။

ဘာလဲ... တားနေတာကို သာယာနေတာလား။ မေးလိုက်လျှင် သျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်မသိ။

“မခိုင်းတားမှာကို သိတယ်၊ ဘာကြောင့်တားနေလဲဆိုတာကို သိတယ်၊ မခိုင်း ဘက်က ကူညီနေရသလောက် စေတနာကို အရာထင်စေချင်သလို ကျွန်တော့်မှာလဲ ယောက်ျားဆိုတဲ့မာနရှိတယ်”

သျှင် က မခိုင်း ရှေ့မှာ လာရပ်ကြည့်ပြီး ငုံ့မိုးကြည့်၏။ သျှင် နဲ့ အရှိန် ဆိုလျှင် အရပ်အမောင်းချင်းက အတူတူလောက်ပဲ ရှိမည်။

ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းအရ ကွာခြားချက်တွေရှိပေမယ့် ဘဝ အနိမ့်အမြင့်လည်း အတူတူလောက်ပဲဖြစ်နိုင်၏။ ဦးကျော်ထင် ပြောသွားပုံအရ ဆိုလျှင် သျှင် က အများကြီးပိုမြင့်နိုင်သေးသည်။

သို့သော် တကယ်တမ်း ရှင်သန်နေကြသည့်အခြေအနေချင်းကတော့ မိုးနဲ့မြေလောက်ကွာနေကြ၏။ အရှိန် က နေမင်းဆိုလျှင် သျှင် က အိမ်ထဲရံကြားကတိုးဝင်နေတဲ့နေပြောက်ကလေးမျှပဲဖြစ်သည်။

ပိုးစုန်းကြူးလေးလိုပဲ သျှင် ထွန်းလင်းနေရတဲ့အချိန်မှာ အရှိန် က လမင်းလို အလင်းရောင်တွေနှင့် ထည်ထည်ဝါဝါ၊ လက်ရှိပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ယောက်ျားမာနတွေနှင့် သုန်မှုန်နေသည့် သျှင် ကို မော့ငေးကာ မခိုင်း ရင်ထဲမှာလည်း နားလည်နေခြင်း၊ မလည်ခြင်းတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

“မခိုင်း ဘေးမှာ ကျွန်တော် ခုလိုနေတာ အားကိုးချင်လို့မဟုတ်ပါ

ဘူး၊ နီးနီးနေချင်တာ၊ ပုန်းဆက်မိတဲ့အခါ မခိုင်းရဲ့ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်၊ မခိုင်း ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ မေတ္တာရေးကိုတော့ အိမ်မှ က ပြောတာ။ အားလုံးသောစကားတွေဟာ မခိုင်း နဲ့ မပတ်သက်စေချင်တာတွေပါပဲ။ အဲဒါတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲနေတာကြာလာတော့ ကျွန်တော်က မျက်နှာပြောင်ပြောင်နဲ့ မှီခို ...”

“သျှင် ...”

မခိုင်း က ဆက်လက်နားထောင်လိုခြင်းမရှိတော့သလို သျှင် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“သျှင်ကို မခိုင်း အဲဒီလို အမြင်မျိုးနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသလား၊ သျှင်ကရော အဲဒီလိုလူ တကယ်ဖြစ်နေလို့လား”

“ဒါပေမယ့် ...”

“တော်ပါတော့၊ သျှင် ကို တစ်ခုပဲပြောချင်တယ်”

ပြောပြီး မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်၍ ငြိမ်သွား၏။ ပြီးမှ ...

“သျှင် လိုပဲ မခိုင်း ဘက်မှာလဲ ပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာတွေကို ခံရတာပဲ၊ ဘယ်သူလဲ သိလား”

“အရှိန် လား”

သျှင် မရဲတရဲ မေးသည်။ မခိုင်း က ခေါင်းခါ၍ ...

“ဦးကျော်ထင်လေ၊ မခိုင်း ကို ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖမ်းချင်တာမျိုး ...”

“မဟုတ်တာ မခိုင်းရယ်၊ ဒီလူကြီး ...”

သျှင် တက်ခေါက်တော့ မခိုင်း က ပြုံးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မခိုင်း က အပြောခံလိုက်ရတယ်လေ။ အဲဒီစကားလုံးတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မခိုင်း က ကိုယ့်ခရီးကို ရှေ့ဆက်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ရှေ့တိုးသည်ဖြစ်စေ၊ နောက်ဆုတ်သည်

ဖြစ်စေ အပြောခံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်က ပြန်ခွာချလိုရတော့မှာမှမဟုတ်တာ။
သျှင် ဒီကထွက်သွားလို့ မခိုင်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေတွေအားလုံး
အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားမယ်လို့ထင်ရင် သွားပါ”

“ကျွန်တော်ကလေး ...”

“ကျွန်မ စကားထက် ဘေးလူတွေပြောတာကိုပဲ ဂရုစိုက်ဖို့လိုတယ်
ဆိုရင် ...”

“မခိုင်းရယ် ...”

ကျွန်မတွေ ဘာတွေနဲ့ဖြစ်လာကာ မခိုင်း မျက်နှာလေး တင်းနေ
တော့ သျှင် ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ မခိုင်း ပရုံးလေး တစ်
ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်၏။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး မသာယာနိုင်ခြင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားတွေ၊
မပြတ်သားနိုင်တာတွေအားလုံး ပါလေသည်။

မခိုင်း ကို သူ ချစ်နေမိပါပြီ။ သူ စကားထဲမှာ ဒီအချစ်တွေပါနေနိုင်
သည်။ သူ ရဲ့မျှော်လင့်ချက်တွေကိုလည်း မခိုင်း မြင်ချင်မြင်နေလိမ့်မည်။

ချစ်နေပါသည်။ ချစ်ပါရစေဟု သူ့ဘက်က တောင်းဆိုခွင့်မရှိတော့
သည့်တိုင် ကိုယ့်ဘက်က လွတ်လပ်စွာ မရိုးသားနေခွင့်တော့ ရှိသည်။

ဒါဟာ မခိုင်းနဲ့ ဆက်လက်အတူနေလို့ မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အချက်
ပဲ ဖြစ်၏။ မရိုးသားတာကို ရိုးသားစေချင်လို့ဖြစ်မလား။

အားလုံးသောအကြောင်းကြောင်းတွေကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့
အများသဘောမကျသလို သူပဲ ဖယ်ခွာထွက်သွားပေးဖို့ အဖြေထွက်ခဲ့
သည်။ မခိုင်း ပြောလိုက်သည့် ခွင့်ပြုခြင်းကို ကြားရကာမှ သူ ဆုံးဖြတ်
ချက်တွေ ဝေဝါးကုန်လေသည်။

ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ပြောချင်ပါ၏။ ကျွန်တော် ချစ်ခွင့်မရှိတော့လို့.....

အခန်း (၄၆)

ကြားလိုက်ရသည့်သတင်းကြောင့် ကမ္ဘာကြီး မကြာမီ အရည်ပျော်
ပျက်သုဉ်းသွားတော့မလို ရုတ်တရက် အသိမဲ့ကာ ကြက်သေ သေသွား
ခဲ့၏။

သွေးစွန်းသောလက်တို့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့လှုပ်ရှားခြင်း
ကင်းမဲ့နေသော မေမေမျက်ဝန်းတွေကြောင့် ဦးကျော်ထင် မျက်လုံးကြီး
သာ ပြူးထွက်လာခဲ့ပြီး ဘာမှမပြောနိုင်။

“ငါက မင်းအတွက် အဆိပ်သင့်ဆူးတစ်ချောင်းကို အသက်နဲ့ရင်းပြီး
စုပ်ထုတ်ပေးခဲ့တာ၊ မင်း ဆက်သွားရမယ်၊ ဒီအတိုင်း ဆုံးအောင် ဆက်
လျှောက်ရမယ်။ စည်းစိမ်အိမ်မှာ ဦးကျော်ထင်က အရှင်သခင်၊ ဦးကျော်
ထင်ကသာ စည်းစိမ်ရှင်၊ ဟိုအရူးလေးကို အရူးထောင်ရောက်အောင် မင်း
ကြိုးစား၊ ဘာမှမခက်မတော့ဘူး၊ တွန်းချလိုက်ရဲ့ပဲ” တဲ့။

ဦးကျော်ထင် ကားမောင်းရင်း မျက်ရည်တွေ ဝေနေခဲ့၏။ အံ့ကြိတ်
ထားသည့် ဖိအားကြောင့် သွားချင်းကြိတ်ကာ ကျီခနဲ ကျီခနဲ အသံ တစ်ခု

ချက်တစ်ချက် ထွက်သည်။

မေမေ ဒီလိုလုပ်ပစ်လိုက်မည်ဟု အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ထည့်မမက်ခဲ့ဖူးပေ။

“ငါ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက်က သွားဖြိုခြောက်တော့ ရွံလို့ တစ်သက်လုံးက ငါ စိမ့်တဲ့အတိုင်း နာခံလာခဲ့တဲ့သူက ငါ့ကို ဆရာလုပ်ချင်လို့ရမလား။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ငါဆောင်ထားတဲ့ ဘေးနဲ့ တစ်ဆုံးထိုးပစ်လိုက်တယ်။ အေးရောပေါ့”

သေရမှာကို ကြောက်တဲ့လူမရှိ။ အပြစ်ကျူးလွန်ပြီးသူတိုင်း အပြစ်အတွက် ပေးဆပ်ရမှာ တွေးပြီးပျော်တဲ့သူ မရှိနိုင်ပါ။ မေမေမျက်ဝန်းနဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားက စကားသံတို့က တည်ငြိမ်အေးစက်နေပေမယ့် မျက်ဝန်းထဲမှာ မိုးရွာနေရှာသည်။

“ငါ့ဆေးရုံမှာ သူ့ကိုခိုင်းထားတာ၊ ငါ့တူကို သူ ကုတာ၊ ငါ့တူကို လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားလို့ ဘယ်လို ဘာညာ သူ့အပေါ် အပြစ်ပုံချပြီး ငါ အဖမ်းခံလိုက်မယ်၊ ငါဖော်တဲ့ဆေးက သူဖော်တဲ့ဆေး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ အဟွန်း... ဒီဇာတ်လမ်းကို သိတဲ့သူ ငါတို့နဲ့ သူပဲရှိတာ။ အမှန်တရားကို ဘယ်သူ သိမှာလဲ။ မင်းသာ ဟိုကောင်လေးကို ငါ ခင်းထားတဲ့လမ်းအတိုင်း ဆုံးအောင်လျှောက်ပြီး ကန်ချပစ်လိုက်ဖို့ အောင်မြင်ပါစေ” တဲ့။

ထင်လို့လား မေမေ။ ဖိုးတိုး နဲ့ မကြည်တို့ကို မေမေ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်ကတည်းက စ၊ မှားခဲ့တာ၊ မေမေ လုံခြုံစွာသိမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့ ဆေးတွေ သူတို့နဲ့ပါသွားခဲ့တာရော ...။ ဒါတွေ မေမေ မသိခဲ့ဘူး။

ဒီဆေးတွေကို ဒေါက်တာဦးမောင် သိနေလို့ နှုတ်ပိတ်ပစ်ခဲ့ပါပြီလို့ ပြောနေတဲ့မေမေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုထပ်ပြောပြီး အပြစ်စာမရှိမလဲ။ ဆေးတွေမရှိတော့ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုအသိပေးရက်ပါ့မလဲ။

ခုတော့ အားလုံး လွန်ကဲကုန်ပြီ။ ဦးမောင် ကို မေမေ သတ်ပစ်လိုက်

လို့လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

မြင်ကွင်းထဲမှာ ဝေဝါးလာတော့ ကားကို ဘေးချပြီးရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတန်ဖဲ့ မျက်ရည်ကျရမှာလည်း ရှက်သည်မို့ အံ့ကြိတ်သည်။ အံ့ကြိတ်ထားရင်းမျက်လုံးတစ်ဖက်မှ မျက်ရည်တွေ ပြိုဆင်းသွားကြ၏။

အိတ်ထဲက လက်ကိုင်ပဝါလေးထုတ်ကာ မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံးကို ပွတ်သုတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရှိုက်ထုတ်လိုက်ပြီး စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၏။

ဦးတည်လိုက်သည်က ဆောင်းမခိုင်း ဆိုသော မိန်းကလေးထံသို့ ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ မရှိတော့ဘူး ကိုကြီး၊ မကြည် ယူလာကတည်းက ကိုလေး ဝေဒနာခံစားရရင် သောက်လို့ရအောင် ယူခဲ့တာပါ။ ဆောင်းမခိုင်းကိုပေးလိုက်ပြီ၊ ကိုလေး ရှိတဲ့နေရာကို သူပဲသိတာလေ”

ဖိုးတိုးပြောသည့်စကားတွေကို စဉ်းစားရင်း မခိုင်း မျက်နှာကိုမြင်လာသည်။ ဖိုးတိုးတို့လင်မယားက ဒီဆေးတွေကို သံသယဝင်ရလောက်အောင် လည်ပတ်ကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်ပေ။

ကောက်ကျွေ့စွပ်ထွေးနေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ထဲကနေ လိုတဲ့အတိုင်း ဆွဲထုတ်သွားနိုင်သူက ဆောင်းမခိုင်း ပဲဖြစ်၏။ ကားကို ယူနစ်ကုမ္ပဏီနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်မိသည်နှင့် ဝင်းထဲက ထွက်လာကြသည့် ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာဦးမြတ်ထွန်းနှင့် ဒေါက်တာ သက်လယ်တို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ပြီးတော့ သစ္စာရယ်၊ အိမ်ရယ်၊ ဆောင်းမခိုင်းရယ် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းဖြစ်၏။ ဦးကျော်ထင်ကတော့ ဒေါက်တာဦးမြတ်ထွန်းနှင့် မခိုင်းကိုပဲ သေချာသိသည်။ ကျန်သည့်လူတွေကို ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာ မကြည်

ဖြစ်။ ကြည့်ဖို့ သိဖို့လည်း မကြိုးစားမိပါ။

ဒီနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည်မို့ မခိုင်း ကို တခြားမှာ လျှောက်ပတ်ရှာ ကြည့်ခဲ့သည်။ မတွေ့မှ ဒီဘက်ကိုထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ပိတ်ရက်ကြီးမှာမှ လာပြီးစုဝေးနေကြတာလဲ။

အတွေးကို ဦးနှောက်က အဖြေထုတ်ဖို့ကြိုးစားနေလျက် ခြေထောက်တွေကတော့ ကားပေါ်ကနေဆင်းပြီးဖြစ်သည်။ လူစုခွဲ၍ ကားပေါ်တွေ အသီးသီးတက်သွားကြသည်ထဲမှာ မခိုင်း မပါဘဲ ရပ်ကျန်နေခဲ့လေမှ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် လှန့်ခနဲဖြစ်၏။

တစ်စုံတစ်ခုဆိုတာကို မပဲရေးရေးတွေးမိကာ ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည် အထဲမှာ သျှင် ရှိနေသည်မှလွဲ၍ တခြား ဖြစ်နိုင်ဖွယ်မရှိဟု နားလည်လာခဲ့၏။

သူ ကားပေါ်သို့ ချက်ချင်းပြန်တက်သည်။ ဝင်းထဲကနေ ကားတွေ တန်းစီထွက်သွားချိန်မှာ သူ ဝင်လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွား၏။

မခိုင်း ကတော့ သစ္စာတို့ အတူပြန်သွားကြတာကို ရင်နာကျန်ရစ်ခဲ့ရင်း ကိုယ့်စိတ်ကိုလည်း မရမက တင်း၏။ ခုတော့ အိမ် ကလည်း သူမကို 'နားမလည်နိုင်တော့ဘူး' ဆိုသည့်စကားနှင့် ထားရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

သူမတို့နှစ်ယောက် အလုပ်ထဲကနေ တရားဝင်နုတ်ထွက်သွားကြခြင်းဟာ မိဘကြောင့်လည်းပါမည်။ မခိုင်း နှင့် သျှင် ဆက်လက်ပတ်သက်နေတာကို မကြည်ဖြူတာလည်းရှိကြသည်။

ဒီအဖြစ်တွေကို ဒေါက်တာဦးမြတ်ထွန်းတို့ကတော့ မရိပ်မိကြပါ။ သျှင် ကို ဒီမှာအပ်တော့ လိုက်လံစွာကြိုဆိုကြသည်။ ရောဂါရှာဖွေရေးနှင့် ဆေးစစ်ဆေးဖို့အတွက် အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးစားနေကြ၏။

ဘာဖြစ်ဖြစ်ပါ သျှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဆိုတာကို သိရဖို့ အဓိက။ ဘယ်လိုနိုင်ကွက်တွေနှင့်ခြိမ်းခြောက်အနိုင်ယူနေမှန်းမသိသော ဦးကျော်

ထင်၊ ဒေါ်မမကျော်တို့၏ မသမာမှုတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မည်။

လိုချင်ရင် ပေးရတာကတော့ ရှိနေပြီပါ။ သျှင် နဲ့ မခိုင်း ဆိုင်ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆိုင် ခုလို စွန့်စားဖို့ သင့်သင့်၊ မသင့်သင့် သူမရဲ့လုပ်ရပ်ဟာ ဘဝတစ်ခုကို ကယ်တင်ခြင်းပဲဖြစ်၏။ အမှန်တရားကို မှန်တဲ့အတိုင်းဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားတာမှာ သူမ မှားနေသည်ဆိုလျှင် ရှိပါစေ။

အလုပ်တစ်ခုကိုလုပ်နေရင်း နောင်တရနေတာမျိုးမဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့်ဘေးမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူးဆိုတော့လည်း နာကျင်မှုသေးသေးလေးက ပြည်တည်နာတစ်ခုလုပ်ပင်။

အပေါ်ကထပ်ဝတ်ထားသည့် လည်သာကျာကင်၏ဘေးအိတ်တွေထဲမှာ လက်နှစ်ဖက်ထည့်လျက် ကိုယ့်ခြေဦးထိပ်ကို ပြန်ငဲ့ငေးမိ၏။ အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီး ကြာမှ အထဲကိုဝင်ဖို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

“ဆောင်းမခိုင်း”

မခိုင်း မျက်နှာမှာ တွေးနေ၊ ဆွေးနေခဲ့သည့် ရီဝေငေးမောခြင်းတွေ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ဦးကျော်ထင်လည်း နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်းလိုမြင်လာရသည်အထိ ဖိကပ်အံ့ကြိတ်သည်။

သို့သော် မျက်လုံးချင်းစူးစိုက်ကပ်ငြိသွားခဲ့ကြပြီး စက္ကန့်များစွာ လွန်မြောက်ခဲ့သည့်နောက်တွင် ...

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

ခူးမထောက် လက်မမြှောက်လို၍ မြေပြင်မှာ ဓားစိုက်ထားရင်း မခိုင်တခိုင်ရပ်နေသည့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်၏ မာန်မာနမျိုးဖြစ်၏။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့ခြင်း ဖြင့် ...

“မင်းကို ငါ အရှုံးပေးပါတယ်၊ သိပ်ကိုတော်ပါတယ် မခိုင်းရယ်”

မင်းလို မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ရင်ထဲမှာ ဒီလို စွန့်လွှတ်စွန့်စားရဲတဲ့ သတ္တိတွေရှိနေနိုင်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိတာ ငါ့ကိုယ်ငါ အထင်ကြီးခဲ့တာမှန်း ခု သိပြီ”

ဦးကျော်ထင်က အဝင်ဂိတ်ဘက်မှာရှိနေသည့် ကားကြီးတွေဆီသို့ ငေးမောလျက် ...

“မင်း ကြားပြီးပြီထင်တယ်၊ မေမေ ...”

“မသိဘူး၊ ရှင်တို့အကြောင်း နားစွင့်နေတာမှမဟုတ်တာ၊ ခုလဲ မသိချင်ဘူး၊ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မင်းကို တောင်းပန်ဖို့ပါ”

“ဘာအတွက်လဲ”

ဦးကျော်ထင်က မခိုင်း ဘက်ကို ပြန်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ အထဲကို ခပ်စောင်းစောင်းဝှေ့ကြည့်ကာ ...

“သျှင်ကို မင်း ဝှက်ထားတာမဟုတ်လား”

မခိုင်း မဲ့ပစ်လိုက်ပြီးမှ လက်ပိုက်သည်။ ဦးကျော်ထင်၏ ဘေးတစ်ဖောင်းကအနေအထားဖြစ်သွားအောင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလှည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မဟုတ်ပေမယ့် ဟုတ်တယ်လို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဝူနိုး ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလိုပေါ့ အဟွန်း... ဆရာတော်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို စားလိုက်ရင် နှစ်တစ်ထောင် အသက်ရှည်မယ်ဆိုပြီး မာယာပရိယာယ်အမျိုးမျိုးနဲ့ လိုက်ဖမ်းနေကြတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရဲ့ အန္တရာယ်က ဂရုမစိုက်လို့ မရဘူး၊ ကျွန်မက ဝူနိုးလို စွမ်းအားတွေ မရှိတော့ ...”

“မင်း ရှိပါတယ်၊ သိပ်မတော်ပေမယ့် မညံ့ဘူး၊ ငါ အခု သျှင် နဲ့ ခဏ ...”

“အဲဒီအတွက် တောင်းပန်မှာလား၊ ဆောရီးပဲ ဦးကျော်၊ သျှင်

ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းသေးဘူး၊ ပြီးတော့ သူ မသက်သာလာခဲ့တဲ့ ဆေးတွေကို ပြည်သူ့ကျန်းမာရေးဓာတ်ခွဲခန်းဆိုင်ရာဌာနမှာ စစ်ဆေးဖို့ ပို့ထားပြီးပြီ”

ဦးကျော်ထင် မျက်နှာကြီးက မီးခဲရဲရဲပေါ် အတင်ခံလိုက်ရသည့် ခရမ်းချဉ်သီးမှည့်လိုပင် နီတာထက်မက တွန့်ခြင်းရှုံ့ခြင်းထက် ပိုမိုသော တုန်ယင်လှုပ်ရှားခြင်းဖြင့် တစ်စစ ပြုတ်ကျလာတော့မလား ထင်ရလောက်၏။

“မင်း ... မင်း အဲဒါကို ...”

စကားသံတွေက ထစ်ငေါ့လိုက်ခါလျက် တံတွေးမျိုးချသည်။ ပြီးမှ ပြန်၍ ...

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အဲဒါကို တောင်းပန်တာပါ၊ မင်း ... မင်း အဲဒီဆေးတွေကို ...”

“မရတော့ဘူး ဦးကျော်ထင်၊ ဒီနေ့လယ် result ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါကျရင် ...”

“ဆောင်းမခိုင်း ...”

ဦးကျော်ထင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား၊ မခိုင်း အံ့သြသွားသည်။ စောစောက ‘မင်း ကြားပြီးပြီထင်တယ်၊ မေမေ ...’ ဆိုသည့်စကားကိုလည်း သတိရသွား၏။

ဒေါ်မမကျော် ဘာဖြစ်သွားလို့လဲ။

“ဆောင်းမခိုင်း သျှင် ကို ငါ မနှောင့်ယှက်တော့ဘူး၊ မင်းနဲ့ အရှိန်ကိုလဲ ဘယ်လိုအကျပ်ကိုင်နည်းနဲ့မှ ကြားမဝင်တော့ပါဘူး၊ အဲဒီဆေးကိစ္စတွေကို နောက်ထပ် မဖော်ပါနဲ့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ထောင်ကျသွားပြီ ဖြစ်တဲ့ ငါ့အမေရယ်၊ ငါရယ် ‘စည်းစိမ်စံအိမ်’မှာမဟုတ်ဘဲ တစ်ထောင်တစ်နေရာမှာ တင့်တင့်တယ်တယ် ရပ်တည်ခွင့်လေးတော့ပေးပါ”

မခိုင်း ဆွံ့အသွားခဲ့သည်။ ဒါ ကိုယ်နဲ့ဆိုင်လို့လား။ သျှင် ရယ် ဒီ မမှန်ကန်တဲ့ဆေးတွေရယ်၊ ပတ်သက်ဆက်စပ်နေခဲ့သည့်ရောဂါအကြောင်း တွေက သက်ဆိုင်ရာမှာ အကျယ်တဝင့်ရှိနေပြီဖြစ်၏။ အားလုံး တွက် ထားမိတဲ့အတိုင်း ထွက်လာတဲ့အဖြေမှာ မှန်နေပြီဆိုလျှင် ဘာဆက်လုပ် ကြမည်ဆိုတာကလည်း အစီအစဉ်တွေ ရှိပြီးသား။

ဒါတွေ ကိုယ့်ကြောင့် စလာခဲ့တာမှန်သော်လည်း ခုချိန်မှာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်လို့လည်း မရတော့ပေ။ ဦးကျော်ထင်သည် မခိုင်းကို မျှော်လင့်တောင့်တစွာ ငေးမောရင်း ...

“တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်၊ အရှိန်ကို ငါ ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ ပေးလဲမပေးရသေးပါဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ငဲ့ညှာပါ။ ထောင် ကျတော့မယ့် မေမေ့ကို စာနာပေးပါ”

“မငဲ့ညှာနိုင်ဘူး ကိုကြီး၊ စာနာတတ်ဖို့လဲ ကိုယ်တိုင်ခံစားဖူးမှ သိတာ၊ ခံကြည့်လိုက်ပါဦး”

“သျှင် ...”

သျှင် က တောင်းဘိရည်အဖြူ၊ စပိုရှပ်လက်ရှည်အညိုနှင့် အဝင်ဝ တံခါးတွေ၏ အတွင်းနားမှာ ရပ်နေ၏။ ဦးကျော်ထင်ကို ခပ်စိန်းစိန်းစိုက် ကြည့်ရင်း ရှေ့ထိ လျှောက်ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ပဲ လူတွေရှိသမျှကို ပတ်ခြုံပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တာ၊ အခု လာတောင်းပန်လဲ ဘာမှမထူးနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေမှာပါ”

“ကာယကံရှင်က မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ၊ မင်းတို့ ဒီကိစ္စကို ဒီနေရာ မှာပဲ ရပ်လိုက်ပေးဖို့ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဝန်ခံတယ်ပေါ့”

ဦးကျော်ထင် မျက်နှာ မည်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ခေါင်းငုံ့သွားပြီးမှ ဖျတ်

ခနဲပြန်မော့လာကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့မှားခဲ့တယ်၊ မင်းရဲ့စိတ်ထိခိုက်ခြင်းပေါ်မှာ အခွင့်အရေးယူပြီး အားဆေးတွေထဲမှာ အိုဗာတိတ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး ထုံထိုင်းစေခဲ့တယ်”

သျှင် မေးဖျားနှစ်ဖက်မှာ တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ ပြီးတော့ မဲ့ကျသွား သည့်မျက်နှာတွင် မျက်ဝန်းတို့မှာ ငွေ့ရည်ဖွဲ့လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကြောင့် ...”

ဟု ပြတ်တောက်စွာပြော၍ လက်သီးဆုပ်၏။ သူ ဘာမှဆက်ပြော လို့မရတော့ပါ။ သက်ရှိလူသေလို ဘဝဆိုးကြီးထဲမှာ သူ့ဘဝ ရေစုန်မျော ခဲ့ရတာ နှစ်တွေ လတွေ နည်းသလား၊ ဒီထဲမှာ ဖေဖေ မျှော်လင့်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ အနာဂတ်။

သူကိုယ်တိုင် ‘ငါဟာ သေလူ’လို့သတ်မှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်နောက်မှာ ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သော နေ့တွေ၊ ညတွေ ...

ဘယ်လို ပြန်ကောက်ယူမလဲ၊ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်မလဲ။

“ငါတို့ရဲ့ဘဝကို ရှေ့ဆက်ခွင့်လေးပဲပေးပါ”

ရင်ဘတ်ထဲမှာ နာကြည်းသံတွေ ဆူညံနေဆဲ။ ဦးကျော်ထင် အသံ က တုန်လှိုက်စွာဝင်လာ၏။

“မင်းလဲ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ မင်းရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို ငါတို့ ဘာမှ ဖြုန်းတီးလို့မရခဲ့ဘူး၊ ကြံစည်မိခဲ့တဲ့အဖြစ်ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်”

“ဘာဗျား... ကြံစည်မိတဲ့အပြစ် ဟုတ်လား၊ မင်း ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့၊ ခင်ဗျား အဲဒီလိုပြောလိုက်တယ်နော်”

“ငါ ဆိုလိုတာက ...”

“မပြောနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုတာက ခင်ဗျားတို့အကြံ အထမြောက် ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကြံစည်တယ်၊ ကျူးလွန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှ

မဖြစ်ခဲ့တာက လွတ်မြောက်ခဲ့တာပါ။

“ဒါပေမယ့် မင်း ခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ မေမေလဲ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျ တော့မယ်၊ ငါလဲ အပြစ်ကို ဝန်ခံနေပါပြီ”

“ဟွန့်...”

သျှင် က မျက်နှာ ဆတ်ခနဲလွှဲပစ်လိုက်ပြီး မဲ့သည်။ ထိုအခါ အရှိန် ကျန်နေသေးသည့် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သူ့အပြစ်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးရအောင် ကိုယ့်မှာ ခုထိ ခံနေရတုန်း။

“အပြစ်လုပ်ပြီးတိုင်း ဝန်ခံလိုက်တာနဲ့ ကင်းလွတ်ခွင့်တွေရနေရင် ခင်ဗျားအမေရော ခုလို ထောင်ထဲရောက်ပါ့မလား”

“သျှင်...”

ဦးကျော်ထင်သည် ဘယ်လိုမှ ယုံနိုင်ဖွယ်မရှိလောက်အောင် သွေး ပျက်ချောက်ချားလျက် သျှင် ရှေ့ကိုရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ ခူး ထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်မှာ ခပ်ဖျစ်ဖျစ် ဆုပ်ထားလျက် ...

“သျှင် ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အတူအလှည့်တွေ မထားတော့ဘဲ...”

“ကိုကြီး...”

သူ့ကို စကားဆုံးအောင်မပြောစေဘဲ သျှင် က နောက်ကို ခြေ တစ်လှမ်းဆုတ်၏။ မျက်ဝန်းများသည် ဦးကျော်ထင်အား မစင်ပုံတစ်ပုံ ကဲ့သို့ ရွံ့ရှာစွာကြည့်လျက် ...

“ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်မင်းသား မဟုတ်ဘူး ကိုကြီး။ ခင်ဗျားလဲ ဒါရိုက်တာခိုင်းလို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက် ကျကျနန ထုဆစ်ပုံဖော်လာခဲ့ကြတုန်းက သျှင် ဆိုတဲ့ကောင် ထုံထိုင်းပြီး လုံးပါးပါး မှာပဲ၊ ငါတို့လက်ရပ်ထဲကရေလို့မှတ်ခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်လဲ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကဒ် ဆိုတာနဲ့ပဲ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ရယ်

ချလိုက်လို့မရဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုတာ မှတ်သွားပြီ၊ ပြန်ပါတော့”

“သျှင်...”

နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေထဲမှာ ဆိုင်သူလိုနေပေးခဲ့ရင်း မခိုင်း အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေခဲ့၏။ ဦးကျော်ထင် ခူးထောက်နေခြင်းကိုလည်း မယုံနိုင်။ သျှင် ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်မပေးခဲ့တာကိုလည်း အံ့အားသင့်မိ၏။

ခွေခေါက်နဲ့ နေခဲ့သော ဖြူခြောက်ခြောက် လူမမာပုံလေးနှင့် သျှင် သည် ခုကျတော့ မျက်ဝန်းတွေစူးရင်လျက် ငဲ့ညှာစာနာခြင်းက သူနှင့် ဘာမှမဆိုင်သလို ...။

“ဆောင်းမခိုင်း”

ဦးကျော်ထင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေဝေနေခဲ့၏။ မခိုင်း လှမ်း ကြည့်လိုက်မိပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီပြဿနာကို သူမ ဆုံးဖြတ် လို့ရတာမဟုတ်။

“ငါ့ကို ကူညီပါ၊ မင်းနဲ့ အရှိန်ကို ...”

“ရှင် လာပြန်ပြီလား၊ ဦးကျော်ထင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြဿနာရှိတာကို ရှင်းပါ။ ကျွန်မကို ခြိမ်းခြောက်ဖို့၊ ချောမောဖို့ လုံးဝ စိတ်မကူးပါနဲ့။ ဒီမှာ အဲဒီကိစ္စတွေကို အရှိန် ဆိုတဲ့ ယောက်ျားဆီမှာ ကျွန်မက ပြောပြဖို့ ဆုံး ဖြတ်ပြီးသား။ လူကောင်းတွေ ကြောက်တတ်တော့ လူယုတ်မာတွေ စားကျက်ကျယ်တယ်၊ ကျွန်မက လူမိုက်အားပေး ဘယ်တော့မှမလုပ် ဘူး။ သျှင်နဲ့ကျွန်မကလဲ ရိုးသားတယ်”

ဦးကျော်ထင် မော့မော့ကြီးငေးရင်း ပါးပြင်တစ်ဖက်မှာ မျက်ရည် ကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်ဆင်းသွားခဲ့၏။ ဘယ်လိုဘာတွေဖြစ်လို့ ဒီထိအဖြစ် ဆိုးစွာလာပြီး ခူးထောက်မှန်းကို မခိုင်း မသိပါ။ သိလည်းမသိတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျောခိုင်းပစ်လိုက်၏။ အတော်အလှမ်းကွာခဲ့ပြီဆိုမှ

အတွင်းဘက်ကို ခြေအလှမ်းမှာ နောက်သို့ သမင်လည်ပြန် ဝဲကြည့်လိုက်မိသည်။

ဦးကျော်ထင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်တာကို မြင်၏။ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လှေကားထစ်တွေဆီကို ပြန်လှည့်နေသည်။

မခိုင်း အထဲဝင်လာတော့ သျှင် က ဧည့်တွေ့သည့်အဆောင်လေး ထဲမှာပဲ ဖြစ်ကာ ခြံဝင်းအပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည့် မျက်နှာဘက်သို့ ရပ်ငေးနေ၏။

သူ့ဘေးကို မခိုင်း ရောက်သွားမှ ဒီဘက်လှည့်ရပ်ကာ ...

“သူ ပြန်သွားပြီလား”

“ပြန်လောက်ပြီထင်တယ်”

ဖြေပြီး မခိုင်း က မှန်အတွင်းထဲက ကာထားသည့်ကန့်လန့်ကာကို တစ်ဝက်ဖွင့်ထားရာကနေ အကုန်ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်၏။ မျက်နှာစာအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်ရှေ့ဂိတ်မဟုတ်ဘဲ တြိဂံပုံ ဒီဘက်အခြမ်းက လမ်းမကို ဒီတိုင်း မြင်နေရသည်။

သူမက ထိုဘက်ကိုသွားရပ်လိုက်တော့ သျှင်ကလည်း အတူလိုက်၍ ပရုံးချင်းယှဉ်ရပ်လိုက်မိကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မကြည့်ဘဲ လမ်းဘက်ကို အတူငေးရင်း ...

“ကျွန်တော် ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ပါ”

သျှင် က တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဂူးထောက်တောင်းပန်နေတာတောင် ခွင့်မလွှတ်ဘဲ ရက်စက်လွန်းတဲ့လူလို့ မခိုင်း မြင်သွားလားဟင်”

မခိုင်း က မော့ကြည့်၏။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမပြောပေ။

“ပြောပါ မခိုင်း၊ ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်လို့ရပါတယ်”

“မဝေဖန်ပါဘူး၊ လူတိုင်းရင်ထဲမှာ ကိုယ်သာပိုင်ဆိုတဲ့ ခံစားချက်

တွေ ရှိကြတယ်၊ ချစ်လို့မရလို့ မချစ်တာ၊ မုန်းလို့မရလို့မမုန်းတာ၊ အဲဒါကိုယ်ရုံပိုင်ဆိုင်မှုတွေပဲ၊ ကိုယ်ပိုင်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ မှန်တာပေါ့၊ မခိုင်း က ဘာကို ဝေဖန်ရမှာလဲ”

ပြောပြီး မခိုင်း က ရှေ့ကို ပြန်လှည့်၏။ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သျှင်ကလည်း မခိုင်း လိုပဲ ရှေ့ကိုငေးသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဒန်း”

“ကျွ”

“ဟာ ...”

သျှင် ဟာခနဲထ၊ အော်သည်။ မခိုင်း ‘အမယ်လေး’အော်ကာ သျှင်လက်မောင်းနဲ့မျက်နှာကို ပြေးကပ်ပစ်လိုက်၏။ မျက်စိအောက်မှာတင် ပစ်စလက်ခတ် တိုက်ဆောင့်သွားကြသော ကားနှစ်စီး၏အဖြစ်က တကယ့်ရှင်းရှင်းကြီး။

မခိုင်း မျက်လုံးတွေပြန်ဖွင့်လိုက်မိသော်လည်း ထိုဆီသို့ မကြည့်ရဲတော့ခြင်းသည် ဒီဘက်က ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော အနက်ရောင် မာစီဒီးဟာ ဦးကျော်ထင်၏ကားမှန်း သိလိုက်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်လေရာ ...

အခန်း (၄၇)

“ဟင် သား...”

ဒေါ်မိမိပြီး ရုတ်တရက် အံ့သြသွား၏။ စားပွဲမှာ ပန်းအိုးကို မကြည့်ဘဲ ချလိုက်ရင်း မတ်မတ်ပြန်ရပ်လိုက်သည်။

“မခိုင်း နေမကောင်းဘူးဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ။ သူ အိပ်နေလား အန်တီ”

ဒေါ်မိမိပြီး မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်း ပြုပြင်သည်။ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်းမသိသော်လည်း သမီးဖြစ်တဲ့သူကတော့ အပြတ်ကြေညာပြီးပါပြီ။

“မခိုင်း နဲ့ သူ ရှင်းပြီးပြီ မေမေ၊ မေမေတို့ ဘယ်လောက်သဘောတူတူ အားလုံး ပြီးသွားပြီ။ အဲဒါကို ဝန်ခံရရင် သျှင် ကြောင့်ပါ။ သျှင် နဲ့မခိုင်း သွားလာပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာကို သူ မကျေနပ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ပြတ်တောက်ကုန်တာပဲ။ နောက်ထပ် ဘာမှဆက်ဖို့မကြိုးစားပါနဲ့တော့၊ မခိုင်း ကိုယ်တိုင် သူ့ကို လက်မခံနိုင်တော့တာ” တဲ့။

သျှင်နဲ့ ဘယ်လောက်ထိရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မပြော။ အရှိန်နဲ့ ဘာတွေပြောဆိုပြီး ဘယ်ထိ ပြတ်တောက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မပါ။

အစကတည်းက အရှိန် မာနကြီးတာကို သိထားခဲ့ပြီးသားမို့ သူတို့

ရွှေသမင်စာပေ

ချင်း စခဲ့ကြပြီး သူတို့ဘာသာပဲ ပြီးဆုံးသွားပြီဟု မှတ်ခဲ့၏။ ဒီလိုအချိန်မှာ အရှိန် ရောက်လာတာကို မအံ့သြဘဲမနေနိုင်။

“မအိပ်ဘူး သား၊ ခုနကမှ အပေါ်ထပ်တက်သွားတာ၊ စာအုပ် တစ်အုပ်ပါသွားတယ်ဆိုတော့ ဝရန်တာမှာထင်တယ်”

“ဒါဆို ကျွန်တော် သွားလိုက်မယ်နော်”

“အေး သွားလေ”

အရှိန် မျက်နှာထက်က တည်ခြင်း၊ ပြုံးခြင်းတို့ကို ဒေါ်မိမိပြီး ဘယ်လိုမှ သရုပ်ခွဲလို့မရပေ။ ပြီးကြပြီဆိုပြီး ဘာလို့ရောက်လာတာလဲ။ သမီးကပဲ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ ညာခဲ့တာလား။ ထိုအကြောင်းဟာ သျှင်နဲ့ပတ်သက်နေသည်ဆိုလျှင်တော့ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။

အရှိန် ကတော့ သူ့ကျောနောက်ကနေ ဒေါ်မိမိပြီး နားမလည်စွာ ရပ်ကျန်ခဲ့တာကို လှေကားပေါ်တက်သွားသည့်တောက်လျှောက်မှာ တစ်ချက်မှ ပြန်ခဲ့မကြည့်ပေ။

ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်ခြင်းက ထုထည်ကြီးမားနေ၏။ ခြေလှမ်းတွေက သူ့ရောက်ဖူးနေသော ဝရန်တာဘက်သို့ တလွှားလွှားရောက်သွားခဲ့ပြီး...

“မခိုင်း”

“ဟင် ကိုကို”

နေ့လယ်ခင်းကြီးမှာပင် ညဝတ်အင်္ကျီပွပွ၊ ဘောင်းဘီရှည်ပွပွလေး နှင့်ဖြစ်ကာ မခိုင်း မျက်နှာလေးမှာ သဘာဝအသားရောင်လေးအတိုင်း ပြောင်သလင်းခါနေ၏။ သို့သော် သူချစ်သောနှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဖူးငုံစိုရဲနေသည်။ မကော့သောမျက်တောင်ရှည်များက ခပ်စိုက်စိုက်ဖြာဆင်းလျက် ဖျတ်ခနဲရွှေ့ဖယ်သွားတော့ မခံချင်။

“မင်း ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ မခိုင်း၊ အဲဒါ သိချင်လို့လာတာ”

သူ ရှေ့ထပ်တိုးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲကို လက်တစ်ဖက်ထည့်၏။

ရွှေသမင်စာပေ

မခိုင်း၏။ မျက်တောင်ဖျားတို့ လှုပ်ခတ်သွားကြသည်။ ဒါပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က သူ့ထံ ပြန်ရောက်မလာပေ။

လက်ထဲမှာ ဖြန့်လျက်ကိုင်ထားသည့် စာအုပ်လေးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာပိုက်၍ ...

“ကိုကို ဒီထိလိုက်လာမေးမယ်လို့မထင်ဘူး”

“ဪ ...”

အရှိန် မျက်နှာ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဖုန်းဆက်တိုင်း မကိုင်း ပိတ်ထားတာလည်းရှိ၏။ လမ်းမှာတွေ့တော့လည်း သူမက ကိုယ့်ထက် အရေးကြီးအလုပ်များနေသည်။

မနေ့ညက ဆယ်နာရီကျော်မှ ဖုန်းကိုင်တော့ “ကိုကို မခိုင်းကို မေ့လိုက်ပါတော့” တဲ့။

“မင်းဖြေမှာက ဒီလောက်ပဲလား မခိုင်း။ မရဘူး။ မေ့လိုက်ပါတော့လို့ ပြောတဲ့အကြောင်းကို ကိုယ့် သိရမှဖြစ်မယ်”

မခိုင်း ဖုတ်ခနဲမောကြည့်သည်။ အရှိန် မျက်ဝန်းတွေကိုပဲ စူးစိုက် ထောင့် ...

“မခိုင်းကို မေ့မေ့လိုက်နိုင်တာလား။ လက်ပြန်ဆက်သွားတာကို မခံနိုင်တာလား ကိုကို”

“နှစ်ခုလုံးပဲ”

အရှိန် က အေးစက်စက်ဖြေသည်။

“ဒါပေမယ့် မမေ့နိုင်တဲ့ရောဂါလောက်နဲ့တော့ မင်းနောက်ကို လျှောက်လိုက်နေမှာမဟုတ်ဘူး”

မခိုင်းက ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်နဲ့ပြုံးလိုက်သော သေအံ့မှူးမှူး လူတစ်ယောက်၏မျက်နှာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွား၏။ ပြုံးခဲ့မိသော နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေက ဆတ်ဆတ်တုန်လာကာ ...

“မခိုင်း ကလဲ မေ့နိုင်လို့ ခပ်ကြောကြောနှုတ်ဆက်ခဲ့တာမဟုတ်ပါ

ဘူး ကိုကို၊ ရှေ့ဆက်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့လို့ အရှုံးပေးလိုက်တာပါ။ မခိုင်းမှာ ကိုကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အပြစ်မျိုးရှိတယ် ကိုကို”

အရှိန် ဘာမှမပြောဘဲ နားထောင်နေခဲ့၏။ မခိုင်း က ပိုက်ထားသည့် စာအုပ်၏ထိပ်ပိုင်းလေးမှာ လက်တစ်ဖက်နှင့်ဖိဆုပ်လိုက်ပြီး တစ်ခုခုကြောင့် အားယူလိုက်သလို တင်းခနဲမိသည်။ ထို့နောက် ...

“ဦးကျော်ထင်ရဲ့ညှိဝမ်းကွဲ ‘စည်းစိမ်သျှင်’ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ မခိုင်း ...”

“မင်းနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲ”

“ဟင် ...”

မခိုင်း အံ့သြသွားသည်။ အရှိန် ၏ စူးရဲသောမျက်ဝန်းများက လူကို ထွင်းဖောက်တော့မတတ်ရှိကာ ...

“ဦးကျော်ထင်ဆီက မရိုးမသားစကားတွေ ကြားရတာတည်းက အဲဒီပြဿနာကို ခေါင်းထဲမှာ ထည့်ထားခဲ့တာ။ စည်းစိမ်သျှင် ဆိုတာက ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်။ မင်းက ကူညီနေတယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ရင်ထဲကို ကိုယ့် မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးကျော်ထင်က သူ့ညီနဲ့ မင်းကို မပတ်သက်စေချင်တဲ့အတွက် ကိုယ့်နဲ့လှည့်ကိုင်ကြိုးစားတယ်။ ဒီအဖြစ်တွေထဲမှာ မင်းနဲ့ကိုယ် ပြတ်စဲကြ၊ လမ်းခွဲကြဖို့ပဲ ဖြစ်ဖို့ရှိသလား”

မခိုင်း ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ပါ။ ကိုကို ဒါပဲသိခဲ့တာလား။ ဦးကျော်ထင်လည်း သေသွားပြီဆိုတော့ ဒါတွေကို ဒီမှာပဲ ပြည်ဖုံးကာ ချထားလိုက်လျှင်လည်း ပြဿနာ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်နိုင်သလား။

သို့သော် ဦးကျော်ထင်က ထိုညက ကိုယ့်ကို တမင်တကာ ထွက်သွားခွင့်ပြုခဲ့ပြီး မိမိယုံရိုက်ယူထားခဲ့တာကတော့ သေချာပါသည်။ ဒီမိမိဒီဇွေဟာ ...

မခိုင်း မျက်လုံးတွေဖိပိတ်ကာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲခါပစ်သည်။

ဆံ့နွယ်ပျော့ပျော့လေးတွေက ကုပ်သားနုနုထက်မှာ ဝဲနဲ့သွားကြ၏။

“ဒီထက်မကသေးဘူး ကိုကို”

“ဘာ...”

အရှိန် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုသည့်မေးခွန်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပျင်းခနဲပူထွားသည်။ မခိုင်းလည်း စကား ရှေ့ဆက်ဖို့ကို တော်တော်ကြိုးစားနေရတာသူ မြင်သည်။

ထိုအခါ နှစ်ယောက်၏ကြားကာလအခြေအနေသည် အသက်ကို ခြေမည့်မုန်တိုင်းတစ်ခုလိုလား၊ ပန်းနမ်းမည့် လေပြည်လေညင်းလား။

“ဆက်ပြောစမ်းပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ ပါးစပ်ပိတ်သွားတာလဲ”

အရှိန် က ရှေ့ထပ်တိုးပြီး ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။ မခိုင်း လှည့်ထွက်သွားကာ ဝရံတံတောင့်မှာ ရှိနေသည့် အဖြူရောင်စားပွဲလေးပေါ်မှာ စာအုပ်ကို ချလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူ့ဟာသူရှိနေသည့် ဟန်းဖုန်းကို စာအုပ်ပေါ်မှာ ရွှေ့တင်သည်။ ထိုမျှအထိ စိတ်မရှည်တတ်သည့်အရှိန်မျက်နှာက တစ်စတစ်စ နီးမြန်းလာကာ မခိုင်းဘေးကို လွှားခနဲရောက်သွားသည်။

လက်မောင်းသားလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဖိအုပ်ပြီး ဆွဲလှည့်ယူ လိုက်၏။

“မခိုင်း... မင်း ကိုယ့်ကို ဒီလိုပုံစံ မဆက်ဆံနဲ့နော်၊ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရတဲ့အဖြစ်ကို ကိုယ် အမုန်းဆုံးပဲ၊ ဘာလဲ မင်း ဘာပြောမှာလဲ၊ မင်းရဲ့ အဖြစ်တွေက ဘယ်လောက် သရုပ်ဖျက်ဆိုးရွားနေလို့လဲ”

“ဆိုးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မခိုင်း မှားခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ မတော်တဆတွေချည်းပဲ၊ မတော်တဆကိုမုန်းတဲ့ယောက်ျားနဲ့ မခိုင်း ရှေ့ဆက်လို မဖြစ်တော့ဘူး၊ လိုရင်းက အဲဒါပဲ ကိုကို”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ စည်းစိမ်သျှင် နဲ့ မင်းရဲ့ ပြဿနာကို ပြော”

“သူနဲ့ မခိုင်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်...”

“ဆက်ပြော၊ အဲဒီနောက်ကွယ်က လိုရင်းကိုပဲ သိချင်တယ်၊ ပြော”

“သူဝေဒနာကိုစိတ်ဝင်စားမိပြီး သူနဲ့ပတ်သက်တာပင်ရင်းနှီးသွားတယ်”

“ဘယ်လောက်အထိလဲ”

မခိုင်း သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ ဖိဆုပ်ထားခံရသည့်လက်မောင်းက နာကျင်နေပေမယ့် ရင်ထဲထိ စူးအောင့်သွားစေတာက သူ့မျက်လုံးအကြည့်တွေပဲဖြစ်၏။

အထင်မြင်သေးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် ခွင့်မလွှတ်တတ်သော သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ မခိုင်း က အမြန်ဆုံး သိမ်းထုပ်လွှင့်ပစ်ဖို့ကောင်းနေသော အမှိုက်ထုပ်တစ်ထုပ်လား။

“ပြောလေ၊ မင်း မပြောဘဲနေလေ ရွံစရာကောင်းလေဖြစ်နေတာမင်း သိရဲ့လား၊ အဲဒီ ဒါပေမယ့်ရဲ့ နောက်က ... ကျွတ်...”

မခိုင်း လက်မောင်းကို ဆောင့်တွန်းလွှတ်ကာ ကျွတ်ခနဲစုပ်သပ်၏။

“မင်း...”

“ပြောမယ် ကိုကို၊ မခိုင်း သူ့အိမ်ထဲမှာ...”

စကားက ပြတ်ထောက်သွားသည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီးပြောနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် ရှက်တတ်ခြင်းဆိုသော မိန်းမသဘာဝက ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းမဲ့နေခဲ့သည်။

သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ပစ်လိုက်ရခြင်းသို့ရောက်ကာ ...

“သူ့အိမ်ထဲမှာ မခိုင်း တစ်ညအိပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟင်... ဘာ... မင်း... မင်း ဘာပြောလိုက်တယ် မခိုင်း”

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ကျိုးပဲ့သွားသော ချစ်ခြင်းတရား၏ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့် အရှိန် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မခိုင်း ၏ လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပြီး ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်၏။

သူ့လက်ဖျားတွေကတော့ တုန်ယင်အေးစက်လျက် မခိုင်း၏ လက်

ဖဝါးလေးက နွေးနေခဲ့သည်။ သူသာလျှင် တဒက်အတွင်းမှာ သွေးခဲရပ်တန့် သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကာ မခိုင်း ကတော့ နွေးခြင်း၊ အေးခြင်း မျှတစွာဖြင့် သက်သောင့်သက်သာနေနိုင်ခဲ့သည်လား။

ချောက်ချားခြင်းသည် အချစ်ကို ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ခြင်းနှင့်အတူ မာနနှင့် ခံဆောင်သော အနားပြိုင်စတုဂံတစ်ခုကဲ့သို့ ...

“မခိုင်း ခြေလှမ်းမှားသွားတယ်၊ ဒီထဲမှာ သျှင်နဲ့ မခိုင်းတို့နှစ်ယောက် စလုံး မရိုးသားမှု ဘာမှမပါခဲ့ပါဘူး။ စည်းစိမ်အိမ်ကြီးထဲက မသမာမှု တစ်ခုနဲ့ သျှင် ဖြစ်နေတဲ့ရောဂါရဲ့ ဆက်စပ်မှုတွေနောက် လိုက်ရင်း...”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ စည်းစိမ်သျှင် နဲ့ သူ့ရောဂါ၊ သူ့အိမ်တွင်း ရေးက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မင်းရဲ့ ဟိုမရောက် ဒီမရောက်ဝါသနာတွေ နဲ့ ဟိုမဖြစ်၊ ဒီမဖြစ်အလုပ်တွေကို ဘဝပျက်ခံပြီး စွန့်စားလုပ်ခဲ့ရသလား၊ မင်း အဲဒီလောက်ထိ မိုက်မဲတဲ့မိန်းမလားဟင်”

“ဘဝမပျက်ဘူး ကိုကို၊ မခိုင်းတို့ ရိုးသားတယ်”

“ဘာရိုးသားတာလဲ၊ ဦးကျော်ထင် ပြောပြောနေတဲ့ ထေ့ငဲ့စကား တွေရဲ့ အတိမ်အနက်က သေးသေးလေးမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငါ့စိတ် ထဲမှာ ထိရှာတာပဲပေါ့မယ်... မင်း ဒီလောက်ထိ လှုပ်ရှားတယ် ဆိုတာ...”

အရှိန် နှုတ်ခမ်းတွေက ဒေါသကြောင့် မတည်ငြိမ်၊ ဖိတ်ပစ်လိုက် သလိုလို၊ မဲကျသွားသလိုလို၊ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အကြိတ်ပစ်လိုက်ကာ...

“မင်း... မင်း ပြောသလို ရိုးသားတယ်ဆိုရင် အဲဒီမှာ ညအိပ်ပြီး...”

“မရည်ရွယ်ဘဲဖြစ်ကုန်တာ ကိုကို၊ အဲဒီအိမ်က အလုပ်သမားတွေ သိတယ်”

“မင်းက အလုပ်သမားတွေနဲ့ အိပ်ခဲ့တာလား”

မခိုင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

“ပြောလေ မခိုင်း၊ မင်းကို ငါ အပိုတွေပြောနေတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း

ပြောတဲ့ အခြေအနေဖန်လာတာ၊ ကြံလာတာတွေ မပြောနဲ့၊ ဘာကြောင့် အိပ်ခဲ့တာဖြစ်ဖြစ် ဦးကျော်ထင်တို့က မင်းကို လိုလားစွာမဖြစ်နိုင်ဘူး။ မေးတာကိုဖြေ”

မခိုင်း ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်သည်။ မပြောလိုလည်း ပြီးသွားမှာ မဟုတ်၊ ကိုယ့်ရဲ့သစ္စာတရားလည်း မှန်ခဲ့သည်မို့ ...

“ဟုတ်တယ်၊ မခိုင်း သျှင် အခန်းထဲမှာပဲ အိပ်ခဲ့တာ”

“မင်း... မင်း...”

အရှိန် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်သည်။ ကျိမ့်အံ့ကြိတ်လိုက် သံကြားရပြီး ...

“အား...”

ဘယ်လိုမှ မသင်ခဲ့ပါ။ မခိုင်း နေရာမှတင် ပုံခနဲခွေကျသွားလေ သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်သွားသလား ထင်ရကာ မျက်လုံးထဲမှာ မှောင်မိုက်သွားခြင်းကြောင့် အလင်းရောင်ကို တော်တော်နှင့် ပြန်လည်ဆုပ်ဖမ်းလိုမရ။

တရေးရေး ပြန်၍မြင်လာခြင်းသည် အညိုရောင်ဘောင်းဘီရှည် ဝတ်ထားသော ခြေအစုံနှင့် ဆုပ်ကျစ်ထားဆီရှိသည့် လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်။

မခိုင်း ငိုဖို့မဟုတ်ဘဲ နာကျင်မှုကြောင့် မျက်ဝန်းက မျက်ရည်တွေ အားကောင်းစွာ ပြိုဆင်းလာကြသည်။ ဘယ်လိုသုတ်ပစ်ဖယ်ရှားလို့မနိုင်၊

လဲကျနေရာမှ မတ်မတ်ပြန်ရပ်နိုင်သည့်အချိန်ထိ မျက်ရည်က လည်း မတိတ်၊ စကားပြောလိုလည်း မရခဲ့ပေ။ ထိုစဉ် အရှိန် က မခိုင်း လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူသည်။ ပူးယက်ထပ်ဆုပ်၍ မချင့်မရဲ ဖျစ် ပစ်လိုက်ကာ ...

“မင်းကို သိပ်ချစ်နေခဲ့မှန်း ခုမှသိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို ကိုယ် ချစ်တယ်၊ ရိုးသားကြသည်ဖြစ်စေ၊ မရိုးဘူးဖြစ်စေ အဲဒါတွေနဲ့မဆိုင်တဲ့

ခံစားချက်သက်သက်နဲ့ သဝန်တိုသွားမိတာပါ။ ခဏခဏ အပြစ်ကျူးလွန် တတ်တဲ့လူကို ကိုယ် မုန်းပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ မင်း မပါခဲ့ဘူး”

အရှိန် က မခိုင်း မေးဖျားလေးကို မော့ယူလိုက်သည်။ သူ ရိုက်ပစ် လိုက်သည့် ပါးလေးတစ်ဖက်ကို ကိုင်မည်ပြင်ပြီးမှ မျက်လုံးတွေကို မှိတ် ပစ်လိုက်ကာ လက်ပြန်ချသည်။

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မချီတရီတောင်းပန်ရင်း ပါးပြင်လေးကို ထိကိုင်ဖို့ လှမ်းလာသည်။ မခိုင်း ထိုလက်ကိုထပ်အုပ်ကိုင်ပြီး အသာလေး ဖယ်ချပစ်လိုက်၏။ မျက် ရည်ကျရင်း ရယ်ပြသည့်မျက်နှာလေးကို မြင်လျှင် အရှိန် စိတ်လှုပ် ရှားကာ ..

“မခိုင်း ...”

“ရပါတယ် ကိုကို၊ လူတော်လူကောင်းတွေရဲ့ တောင်းပန်သံကြောင့် ငလျင်လှုပ်၊ တော်လည်းတွေဖြစ်ကုန်ပါမယ်၊ မခိုင်း ကိုကို့ဆီက ခွင့်လွှတ် ခြင်းကို မလိုချင်ပါဘူး။ ရွံရှာတဲ့မျက်လုံးတစ်ချက် စူးရောက်လာမှာကိုမဲ ကြောက်တာ”

“ကိုယ် လောဘကြီးခဲ့တာမှန်တယ် မခိုင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကောင်း ဆုံးဖြစ်ချင်တယ်၊ အကောင်းဆုံးလိုချင်တယ်၊ အဲဒီလောဘကြောင့် ကိုယ် ပြောဆိုတာတွေမှာ ရင့်သီးတာတွေရှိချင်မယ်၊ အားလုံးဟာ မင်းအတွက် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ မင်းဘက်က ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ကိုယ် ဘယ်လို နား လည်ပေးခဲ့သလဲ မင်း ပြန်တွေးကြည့်ပါ၊ အရိုက်ခံရတဲ့သူက အသားနာ တဲ့ဒဏ်ရာရှိတယ်၊ ရိုက်မိလေခြင်းဆိုတဲ့ နောင်တနဲ့လူရဲ့ရင်ထဲကို ဝင် ကြည့်စမ်းပါ၊ အတွင်းကြေဒဏ်ရာနဲ့ပါ မခိုင်းရယ်”

“ဒါဆို မခိုင်းကြောင့် ကိုကို ဒဏ်ရာဖြစ်သွားခဲ့ပြီပေါ့၊ မခိုင်း တောင်း ပန်ပါတယ်”

“ကိုယ့်ကို မရွံ့ပါနဲ့”

“ဟင့်အင်း”

အရှိန် က မခိုင်း ပန်းလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းဆွဲကာ ရင်ခွင်ထဲ မှာ ပွေ့ပိုက်ချော့မြှူဖို့ကြိုးစားသည်။ မခိုင်း က အတင်းအကျပ် ဖယ်ချပစ်၏။

ထိုစဉ် စားပွဲပေါ်က ပန်းသံပေးလာ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး လှုပ်ရှား မှုတွေရပ်တန့်သွားကြသည်။ ဖိဆုပ်ထားဆဲရှိသည့် အရှိန် လက်ကို မခိုင်း ဖယ်ချလိုက်ပြီး ပန်းသွားကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

“.....”

“သိပါတယ်၊ ပြောလေ”

“.....”

“အင်း လာခဲ့မယ်သျှင် အိမ်ကပဲစောင့်လေပြီးမှ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့”

ပန်းကိုမချဘဲ စာအုပ်ကိုပါ ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဒီဘက်လှည့် လိုက်လျှင် သူမရှေ့မှာ အရှိန် က ပိတ်ရပ်နေလျက် ...

“ရိုးသားခဲ့တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ် ယုံချင်တယ်၊ မင်း သူ့ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ”

မခိုင်း မျက်ဝန်းလက်လက်လေးတွေ သူ့ထံ ဝင့်တက်လာ၏။

“မင်းနဲ့ကိုယ် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်၊ သူနဲ့တကွ အားလုံးကို မေ့လိုက်ပါ”

သူ ထပ်ပြောတော့ မခိုင်း မဲ့မဲ့လေးရယ်ပြီး ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလှဲ့ သည်။ နှုတ်ခမ်းစေ့၍ မဲ့လိုက်တာတောင် ပါးရိုးက အဆမတန် နာကျင် သွားခဲ့သည်။ ထားလိုက်ပါ၊ ဒီဒဏ်ရာ ပျောက်ကွယ်မသွားခင် ...

“မခိုင်း ချစ်တတ်တယ်၊ သည်းခံတတ်ပါတယ်၊ ရိုးသားခဲ့တာကိုလဲ ဂုဏ်ယူတယ်၊ ဒါပေမယ့် မအံ့ချင်ဘူး”

အရှိန် မျက်နှာကို နာကျင်စွာမော့ကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်တစ်စက်

၁၈၂

၂၅၆

နွေးမနဲဖြတ်ဆင်း၏။

“မခိုင်း ဖြစ်ချင်တာက ကိုကို ပွေ့ပိုက်ယူယနေမယ့် ရွှေမင်းသမီး ကြီးဆွဲရပ်လေး မဟုတ်ဘူး၊ ပါးတစ်ဖက်နဲ့ပဲ ကိုကိုပေးတဲ့အချစ်တွေ လုံ လောက်နေပါပြီ”

“မခိုင်း ...”

“အို ... ဖယ်ပေး”

မခိုင်း စာအုပ်လေးကိုပိုက်၍ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ အရှိန် နံရံ ကို လက်သီးဆုပ်နှံထုပ်စိမ့်ရင်း ထိုလက်သီးဆုပ်ပေါ်မှာ နဖူးကပ်မှိ သည်။

ရင်ထဲမှာ တချစ်ချစ်မြည်အောင် ချစ်နေပါလျက် မချစ်ဘူးထင် သည်။ အချစ်ကို အကောင်အထည်မြင်အောင် ဘယ်လိုဆော့ရဲမျိုးနဲ့ ရှာ ဖွေဖော်ထုတ်ပြရမလဲ။

တကယ်ဆို ကိုယ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး မခိုင်းရယ်၊ အရှုံး ပေးနေခဲ့တယ်ဆိုပြီး မင်း ကိုယ့်ဆီကပဲ ဖွဲ့ခြေယူသွားခဲ့တာပါ။ မင်းအပေါ် မှာ ကိုယ် မမုန်းရက်နိုင်ခဲ့သမျှ မင်းကတော့ ကိုယ့်ရင်ဝတည့်တည့် နှုတ် အဆိပ်သင့်မြားနဲ့ ခွင်းခဲ့တာ။ ဘာမဆို ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့တဲ့ ကိုယ်ဟာ ကိုယ် ကိုယ်ကိုတော့ သောကကင်းတဲ့သူလို ထင်နေခဲ့မိတယ်၊ ခုတော့ ...

ကြင်နာချစ်ခြင်း

တောင့်တကင်း၍

မကြောင့်မကြ

တတိုင်းရချင်

ငါဟာ သောကကင်းတဲ့သူ ...။

ရွှေသမင်္ဂါဇေ

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ (စာတင်သိမ်း) ၁၈၃

အခန်း (၄၇)

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သမီးရယ်၊ ဟိုလူက ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်၊ ဒီလူက ကိုယ်ချစ်လို့ လက်ထပ်ဖို့ကြိုးစားနေကြတာမဟုတ်ဘူးလား”

တော်ရုံဆို ဝင်မပြောဘဲနေတတ်ခဲ့သည့် ဦးဟန်သူလည်း မနေနိုင် တော့ပေ။ ချက်ချင်းကြီး ပြောင်းလဲကုန်တာက အားလုံးကို မျက်စိလည် စေခဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိပြီးကတော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အစွမ်းကုန် ကုပ်ချရင်း မျက်နှာ လှဲနေခဲ့၏။ ဒေါသတွေဖြစ်ရလွန်းလို့လည်း ရင်ဘတ်က ထုံနေပါပြီ။ ဘယ် နှစ်ခါမေးမေး ဒီစကားကိုပဲကြားနေရလို့ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝေးဝေးမှာပဲ သွား နေလိုက်ချင်၏။

ဒါပေမယ့် မိဘဆိုတော့ မနေနိုင်။ အသွားမတော်တာကို တားချင် သည်။ အမြင်မတော်တော့ ပြောချင်၏။ မခိုင်း တို့ကတော့ မတုန်မလှုပ်ပါ။

“သူနဲ့မခိုင်း ရှင်းပြီးပြီ ပေပေ”

“အဲဒီစကားကိုပဲ သမီး ဘာဖြစ်လို့ စာမက ပြောနေတာလဲ၊ သမီး ကသာ ရှင်းပြီးပြီ၊ လမ်းခွဲပြီးပြီပြောနေတာ အိုနီ က ဖိတ်စာရိုက်ဖို့ လုပ် နေပြီ၊ သူ့မိဘကို ခေါ်နေပြီ”

ရွှေသမင်္ဂါဇေ

“ဟင် ...”

မခိုင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ပါးဆီကို ရည်ရွယ်သည့်လက်က လည်ပင်းဆီမှာပဲ ဖိကပ်ပွတ်သပ်မိလျက် ...

“သူ ဘာလုပ်လုပ် မခိုင်းက ငြင်းခဲ့ပြီးသားပါ။ ဖေဖေတို့ စကားမလွန် ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဟာ အဲဒါ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သမီးတို့က ခုမှတွေ့ကြ၊ လေ့လာကြတာ မဟုတ်ဘူး။ စေ့စပ်ပြီးပြီ လက်ထပ်ဖို့ ဖိတ်စာတွေ ရှိပြီးပြီ၊ လက်မထပ်ဖြစ် သေးတာဘဲရှိတာ၊ သူက သမီးရဲ့ သတို့သားလောင်း၊ သူ့မိဘက သိထား ကြပြီးသား။ သမီးတို့ချင်း ဘယ်လောက်ထိ ဖြင်းထန်တဲ့ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြလို့လဲ၊ သူက မပြတ်ဘဲ သမီးကပဲ ပြတ်သားနေတာ ဘာကြောင့် လဲ”

မခိုင်း မဖြေပါ။ ‘ပါးတစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာမပျောက်သေးဘူး ဖေဖေ’ လို့ ရှိုက်သံနှင့် ပြောနေတာက ရင်ထဲမှာပဲဖြစ်သည်။

အလှအပကြိုက်မိလျှင် သူများထက်ပိုသော မခိုင်း ဟာ တစ်ခါ တစ်ရံ ဖြစ်သလိုနေတတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ကျကျနန ဒုက္ခခံပြီး ပြင်ဆင်ခြယ်သနေတတ်၏။ ထို့ကြောင့် မခိုင်းရဲ့ ပါးတစ်ဖက်ဒဏ်ရာကို သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးတွေတင်ပြီးတော့မှ။ သနားသီးကွင်းတွေ ကပ်ထား ခြင်းနဲ့ကွယ်။

ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကြိတ်ခံခဲ့တာမို့ မေမေတို့ ဘာမှမသိ။ ကိုကို ဒီလို ရက်စက်တာလို့ ပါးတစ်ဖက်ကိုပြပြီး မျက်ရည်ကျလိုက်တာနဲ့ မေမေ စွေစွေ ခုန်သွားမှာကို သိသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့ ဒီလောက်ရှိက်လိုက် တာလဲလို့မေးလျှင် မခိုင်း မပြောချင်တာတွေကို မပြောလို့မရတော့ပေ။

ဒီပြဿနာမျိုးမှာ ရိုးသားတာတွေ၊ မတော်တဆတွေနှင့် ကာကွယ် ဖို့ မလွယ်မှန်းလည်း နားလည်သည်။ မေမေတို့မဟုတ်ဘဲ တခြား ဘယ်

သူ့ကိုပြောပြပြ ချီးမွမ်းခံရဖို့မရှိ။

ဒါဆို အရှိန် စိတ်ဆိုးလို့ရှိက်တာကျတော့ နင် ဘာလို့ ဒီလောက် နာကြည့်ခံတာလဲ။

သူ စိတ်မဆိုးသင့်ဘူးလားလို့ မေးလာလျှင် စိတ်ဆိုးသင့်ပေမယ့် အဲဒီလူဟာ အရှိန် ဖြစ်နေသည့်အတွက် မခိုင်း သည်းမခံနိုင်ပါ။

ခံပါများသည့်ရင်ဘတ်က ဒီရိုက်ချက်တစ်ချက်မှာပဲ ဒဏ်ရာဟောင်း တွေ အုံကြွလျက် မီးတောင်ဝတ်စုံလို ဆိုးရွားစွာ ပွင့်ထွက်သွားခဲ့သည်။

မခိုင်း ရင်ထဲမှာ သည်းခံခြင်း တစိုးတစိမ့်မျှ မရှိတော့ပေ။

“သမီး ဖေဖေ မေးနေတာ ကြားလား”

မျက်လွှာချငြိမ်သက်နေသည့် မခိုင်း ကို ငုံ့မိုးကြည့်၍ ဦးဟန်သူ ထပ်မေးသည်။

“ပြဿနာပြဖို့တော့မရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် မေတ္တာရေးရာကိစ္စ မှာ ဘာပဲခံစားနေရနေရ ဒဏ်ရာမထင်ဘူး၊ သူ အမြဲတမ်း အနိုင်ရနေလို့ သူ့ဘက်မှာ ကျေနပ်မှုတွေရှိနေတာလဲမဆန်းဘူး၊ မျှိုသိပ်ခံစားခဲ့ရတဲ့သူ ကျတော့ ဒဏ်ရာပေါ်မှာ အနာထပ်တိုင်း ဆတ်တိုးနဲ့နာတယ်၊ ဘာကြောင့် လို့ ပြစရာမရှိပေမယ့် ဓားထမ်း၊ တုတ်ထမ်းဖြစ်ထားကြတဲ့ရန်သူတွေ ထက် ပိုမုန်းတယ်”

ဒေါ်မိမိပြီး ဒီဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။ မျက်နှာပြင်မှာ စောစော ကလို ဒေါသအစိုးအငွေ့တွေနှင့် မဟုတ်တော့ဘဲ စိတ်ဝင်စားအုံ့သြခြင်း များနှင့်ဖြစ်၏။

“ဘယ်လို သမီး”

ဦးဟန်သူ ဆိုဖာနောက်မှာ ရပ်နေရာက မခိုင်း ရှေ့မှာ လာထိုင်၏။

“သမီး ရင်ထဲမှာ အဲဒီလောက်ထိ အစိုင်းအခဲတွေရှိနေတယ် ဟူရေ”

၁၈၆

ပျဏ်

လာ။ ဒါဖြင့် တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူက သမီးကို အနိုင်ယူနေခဲ့တာပေါ့”
 မခိုင်း မျက်ရည်တွေ ဝေတက်လာသည်။ ခေါင်းညိတ်လိုက်စဉ်မှာ
 မျက်ရည်စက်က လက်ခနဲစဉ်ကျ၏။
 ဦးဟန်သူ စနီးဖြစ်သူထံ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်မိမိပြုံး
 မျက်နှာမှာ နူးညံ့ညင်သာခြင်း တစ်စက်မှမရှိသော်လည်း သေချာသည်
 က ကိုယ့်သမီးကို ဒေါသဖြစ်ခြင်းမဟုတ်။
 ဒီလိုပုံစံမျိုး ချိုးလို့ရမလား။

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ (ဇာတ်သိမ်း)

၁၈၇

အခန်း (၄၉)

ရှေးဆန်ဆန်အနုစိတ်သောလက်ရာများနှင့် ခေတ်မီထည်ဝါနေ
 သည့်တိုက်ကြီးကို မခိုင်း သေချာလိုက်မော့ကြည့်မိသည်။ ဒီထဲကို နှစ်
 ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်ခန့် ရောက်ဖူးခဲ့ပေမယ့် ခုလို သတိထားမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။
 မနေ့တစ်နေ့ကအဖြစ်တွေကို ပြန်တွေးကြည့်မည်ဆိုလျှင် ‘စည်းစိမ်
 စံအိမ်ကြီးထဲမှာ သင်္ခါရတရားတွေ အများကြီးရှိနေ၏။ ဒေါ်မမကျော်
 ဆိုသော ဥပဓိရုပ်သန်သန့် ခုံညားသော အမျိုးသမီးကြီးက သူမ ကျူးလွန်
 ခဲ့သည့် အပြစ်ကြေးအတွက် ရွေးနှင့်ဆပ်နေရပြီဖြစ်ကာ ဘဝအတွက်
 ရှင်သန်နေခွင့်တော့ပေးပါဟု ခူးထောက်တောင်းပန်ခဲ့သော ဦးကျော်ထင်
 သည်လည်း သူ၏ ရှင်သန်နေခွင့်အတွက် ကမ္ဘာမြေကြီးက အဆုံးဖြတ်
 ပေးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

စံအိမ်ကြီး၏ တကယ့် အရှင်သခင်ဖြစ်သော်လည်း မြင်ဖူးတဲ့သူ
 သိပ်မရှိ။ လူမသိ သူမသိ အခန်းအောင်းနေခဲ့သော ဝေဒနာသည်ဖြစ်နေခဲ့
 သည့် စည်းစိမ်သျှင် သည် ဒီနေ့ နေရာမှန်ကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့
 သည်။

စည်းစိမ်အိမ်ကြီးက အေးချမ်းလျက်ပဲဖြစ်၏။ သျှင် ကိုယ်တိုင် ရှာဖွေခေါ်ယူထားခဲ့သော ဖိုးတိုးနှင့်မကြည်တို့ (အုပ်ထိန်းသူလူကြီးအဖြစ် သျှင် က အလေးထားဆက်ဆံခဲ့သည်ဖို့ ခုတော့ ဦးတိုး၊ ဒေါ်ကြည် ဖြစ် သည်။) လင်မယားနှစ်ယောက်ကလည်း သျှင် လက်ညှိုးထိုးသမျှကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြုပြင် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

အားလုံး မြင်ကွင်းအသစ်၊ အတွေးသစ်တွေဖြစ်ရအောင် အတွင်း ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေက အစ သျှင် အကုန်လုံး ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။

“ထိုင်လေ မခိုင်း၊ ဘယ်လိုလဲ အဆင်အပြင်တွေ ကြည့်ပါဦး”

“လာ သမီးလေ။ ဒေါ်ကြည် စားစရာတစ်ခုခု သွားလုပ်လိုက်မယ်”

ဆီးကြိုပြောရင်း ဒေါ်ကြည်က ကိုင်လာသည့်ပန်းအိုးလေးနှစ်လုံး ကို စားပွဲပေါ်မှာ ချလိုက်သည်။

“နေပါစေ ဒေါ်ကြည်၊ မခိုင်း ခုပဲ ပူတင်းစားလာခဲ့တာ၊ လုပ်စရာ ရှိတာ ဆက်လုပ်နော်၊ ရတယ်”

မခိုင်း ပန်းမှာ သိုင်းလွယ်ထားသည့်အိတ်ကို ရှေ့ဆွဲယူလိုက်ပြီး အသစ်စက်စက် အစိမ်းရောင်ဆိုဖာကြီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလို ကျွန်းဆက်တိကြီးတွေမှာ ဆိုဖာတပ်ထားတာ သိပ်လှတာ ပဲနော်”

“မခိုင်း ဒီအရောင် ကြိုက်လား”

“ကြိုက်တယ်၊ အစိမ်းရောင်လေး စိုနေတာပဲ၊ ဖက်ဖူးရောင်ပေါ်မှာ ကျောက်စိမ်းရောင်အပွင့်လေးတွေနဲ့ ကတ္တီပါလေးဆိုတော့ ပြောင်အိနေ သေးတယ်”

မခိုင်း က ဆိုဖာကိုကြည့်၍ လက်ဖဝါးလေးနဲ့ ပွတ်သပ်ရင်း ပြော နေသည်။ သျှင် က မခိုင်း ပြောနေတာကို စိတ်ဝင်စားတာမဟုတ်ဘဲ မျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်နေ၏။

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ပန်းအိုးတွေ နေရာရွှေ့နေသည့် ဦးတိုးက လူငယ်နှစ်ယောက်ထံသို့ တစ်ချက်ပဲလှမ်းကြည့်ပြီး ခြံထဲဘက်ကို လျှောက် ထွက်သွား၏။

မခိုင်းက ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် စကားပြောဖို့ ဖျတ်ခနဲပြန်မော့လိုက် လျှင် စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် သျှင် မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံကာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

“ဪ ... ဟို ဦးကျော်ထင်ကို သင်္ဂြိုဟ်တုန်းကလေ သူ့အမေ ရောက်လာသေးလားဟင်”

ထိုအမည်နာမတွေ ပါလာသည်နှင့် သျှင် မျက်နှာ ပြောင်းလဲသွား သည်။ မျက်မှောင်ကြွတ်ပစ်လိုက်ပြီးမှ ခပ်မျော့မျော့ပြန်ဖြေချကာ ...

“ဘယ်လိုလုပ်လာနိုင်မှာလဲ၊ သူက ပြစ်မှုကြီးနဲ့ကျထားတဲ့သူပဲ၊ သူတို့သားအမိတွေ့နိုင်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးဖို့ထိလဲ ကျွန်တော် စိတ် မဝင်စားဘူး၊ သင်္ဂြိုဟ်တုကိုစွဲတွေကိုတောင် ရှေ့နေကြီးတွေနဲ့ ဦးတိုးတို့ ဝိုင်းလုပ်ပေးကြတာ”

“သျှင် က နူးညံ့မလိုလိုနဲ့ ခေါင်းမာတတ်သားပဲနော်၊ သနားတတ် တယ်ထင်ရပြီး ပြတ်သားတယ်”

“မခိုင်း က ကျွန်တော့်ကို ကဲ့ရဲ့တာလား၊ ချီးမွမ်းတာလား”

“ကဲ့ရဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ချီးမွမ်းတာလဲမဟုတ်ဘူး၊ တစ်လျှောက် လုံး မခိုင်း ခန့်မှန်းလာခဲ့မိတဲ့ သျှင် ရဲ့စရိုက်သဘာဝကို ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတော့ အံ့သြတာ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဦးထောက်တောင်းပန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင် အောင် ပြတ်သားတာပေါ့”

သျှင် က ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်သည်။ သွေးရောင်လွှမ်းနေပြီဖြစ်သည့် ဖြူ

ခြောက်ခြောက်မျက်နှာမှာ နှုတ်ခမ်းပါးတို့က အထူးသဖြင့် အရောင်ရင့်နေ၏။

အဖြူအဝါပြောက်ကျားနှင့် ကြည့်ရဆိုးသောဆံပင်က ဖြူခြောက်ခြောက်မျက်နှာနှင့်တုန်းက ဘယ်လိုမှ မတင့်တယ်သလောက် ခုကျတော့ ခေတ်မီဒီဇိုင်းပုံဖြစ်သွားသဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

ဝတ်ထားသည်က မန်းရင့်ရောင်ရှုပ်လက်ရှည်ကို တံတောင်ဆစ်နားထိ ခေါက်တင်ပြီး ဘောင်းဘီရှည် နက်ပြာက ထင်းနေသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွင် ဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့သည့် အခြေအနေမှာတောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်သည်။ 'ငါက သေလူ' လို့သတ်မှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်အထိ သူ့ဘဝနစ်နွှဲခဲ့တော့လည်း ဒီလောက်တော့ စိတ်နာသင့်ပါသည်။

“တွေ့ကြည့်ရင်တော့ သွင် မမှားပါဘူး။ တောင်းပန်တာကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာက ခွင့်မလွှတ်နိုင်လို့ပဲလေ၊ ပြတ်သားတဲ့ယောက်ျားပေါ့”

မခိုင်း ထပ်ပြောတော့ သွင် က စိုက်ကြည့်သည်။

“လုပ်ပြန်ပြီ၊ မြောက်တင်တာလား၊ ဆွေမျှမှာလား”

မခိုင်း က ရယ်လိုက်ပြီး ဆံပင်တွေကို ဆတ်ခနဲခါထုတ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သွင်ရဲ့၊ မခိုင်း ဘယ်လိုပဲမြင်မြင် သွင် မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီထဲမှာ မခိုင်း မပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တိုင်း ခြေလှမ်းတိုင်းက မခိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်”

သူ့မျက်လုံးတွေက ဘာလိုလိုကို မခိုင်း မမြင်သလို လုပ်ပစ်သည်။ နောက်ထပ် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲဖို့အတွက် လာရင်းကိစ္စကိုပဲ အစက ပြန်ကောက်ကာ ...

“သွင် အရေးတကြီးတိုင်ပင်စရာရှိလိုဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“မေးချင်တာပါ။ ကျွန်တော် ညာပြီးခေါ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မေးချင်တာ ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာလဲဟင်”

သွင် က မခိုင်း မျက်နှာလေးကို အရင်ငေးသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ ဆွေးရိပ်တွေဝေလျက် မခိုင်း မညာရဲအောင် မရမက မေးတော့မည့် နှုတ်ခမ်းတို့က တင်းခနဲတစ်ချက်ဖြစ်၏။

“မေးလေ သွင်”

“မခိုင်း ပြောတော့ အရှိန်နဲ့ လုပ်ထပ်တော့မှာဆို”

“ဟင် ...”

မခိုင်း မျက်နှာပျက်သွား၏။

“တစ်နေ့က ကျွန်တော် သစ္စာနဲ့တွေ့တယ်”

မခိုင်း မသိမသာ မျက်နှာလွှဲမိသည်။ သွင် ဘာတွေပြောတော့မယ် ဆိုတာကိုလည်း တွက်လိုက်မိပြီဖြစ်၏။ သွင်အပေါ်မှာ သူမဘက်က ရိုးသားခဲ့ပါသည်။

အရှိန်ကို ငြိမ်လိုက်ပြီး သွင် ဘေးမှာ ခုလို တရင်းတနှိုး နိုးကပ်နေခဲ့မိတာ သစ္စာတို့ ဘယ်လိုမြင်သွားနိုင်မလဲဆိုတာကို တွေးမိပေမယ့် ဆက်၍ သွင် ထူထောင်မည့်ဘဝမှာ သူမ ကူညီချင်သည်။

ဒီလို ကူညီလိုခဲ့သော စေတနာကတော့ သွင်ကိုမြင်ပြီး သွင်နဲ့ ပတ်သက်သည့်အကြောင်းတွေကို သိလိုက်ရကစာည်းက ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ မေမေတို့ ဘယ်လိုဆူဆူ၊ သစ္စာတို့ ဘယ်လောက်တားတား ကိုကိုနဲ့ တစ်နေ့ ဒီလိုဖြစ်ရဖို့တွေ ရှိနေမှန်းသိနေလျက်နှင့် သွင် အသံကိုကြားလိုက်လျှင် လူက ခြေလှမ်းပြင်ပြီးသားဖြစ်နေခဲ့၏။ အားကိုးမိခဲ့တာက ကိုယ့်ဘက်က ရိုးသားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

‘ငါ မဟုတ်တာလုပ်တာမဟုတ်ဘူး’ ဆိုသည့်မာနနှင့် သွင် အတွက်

၁၉၂

၂၉၈

ဘာပဲကူညီရပါစေ လိပ်ပြာသန်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ...

သျှင် ကိုယ့်ကို မရိုးသားမှန်းသိနေလျက်နှင့် စိတ်ဆိုးလို့မရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သျှင် ဘက်က ခံစားချက်၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူမ နားလည် နေခဲ့၏။

ထို့ပြင် သူ့အတွက် ကိုယ့်ဘက်မှာ တုံ့ပြန်ဖို့မရှိတာကို စိတ်မကောင်း။ မခိုင်း မျက်နှာမကောင်းစွာနှင့်ကြည့်တော့ သျှင် ကခပ်ယုံယုံပြီး၏။ “သစ္စာ ပြောသွားတာတွေ ဖုံလို့ပါပဲ၊ ဘာတွေပြောသွားမယ်လို့ ထင် လဲ”

“သျှင်ပဲ ပြောပြပါ”
မခိုင်း က အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို မျက်လွှာချပစ်၏။
“မခိုင်း နဲ့ နောက်ထပ် မပတ်သက်ဖို့ သူတို့နဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းအားလုံး က အရှိန် ကိုပဲ လက်ခံထားကြပြီဖြစ်တဲ့အကြောင်း၊ အရှိန် ဆိုတဲ့ယောက်ျား ရဲ့ အရည်အချင်းတွေရော ...”

အို...၊ မခိုင်း ဖျတ်ခနဲမောလာသည်။ သျှင် ကိုလည်း သနားသွား မိ၏။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကိုယ့်ဘက်က တွက်ပြီး မဆီမဆိုင် အမှန်း ခံပြောကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရှိန် က တော်သလောက် သျှင် မတော် တာ ညံ့လို့မှမဟုတ်ဘဲ။

“ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးဖို့ မေ့နေတယ် သိလား။ ကျွန်တော့်ကို ချိုးမဲ့ ပြောတာရော၊ အရှိန် သိပ်တော်တာတွေရော သဝန်တို့ဖို့၊ ဒေါသထွက်ဖို့ ဘာမှသတိမရခဲ့ဘဲ အမှောင်ကိုကြောက်ပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ လူ တစ်ယောက် နံနက်မိုးသောက်အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရသလိုမျိုး...”

သျှင် က စကား ခဏရပ်ပြီး မခိုင်း ကို ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ...
“အရှိန် ကို မခိုင်း ဘက်က လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ ငြင်းထားတဲ့ အကြောင်း သိရတာဟာ ကျွန်တော် ဟောဒီစည်းစိမ်ချမ်းသာအားလုံးနဲ့

ရွှေသမင်ဓာပေ

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့ပါ [ဟာတ်သိမ်း] ၁၉၃

အတူ ပြန်လည်ရှင်သန်ခွင့်ရလာခဲ့ရတဲ့ ခံစားချက်မျိုးထက် အများကြီး သာတယ်။ အဓိပ္ပာယ်တွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထက် မခိုင်း ကို ပိုပြီးလိုအပ်ခဲ့တာ”

“သျှင် မခိုင်း ကို ရည်းစားစကား ပြောနေတာလား”
“အဲဒီထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီးလေးနက်ပါတယ်။ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတာမဟုတ်ဘူး။ မခိုင်း ကို စတွေ့ပြီး ရင်းနှီးလာကြပြီဆိုကတည်း က စွဲလမ်းခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က အဆင်းသာ ရှိပြီး အချင်းမရှိတဲ့ ...”

“နေဦး သျှင်၊ အဲဒါတွေကိုလဲ မခိုင်း စိတ်မဝင်စားဘူး။ အရှိန် နဲ့ မခိုင်း ဘာဖြစ်လို့ လမ်းခွဲဖို့ဖြစ်သွားခဲ့တာလဲဆိုတာကို သျှင် သိရဲ့လား”
“ကျွန်တော့်ကြောငဲ့ပါ”

သျှင် က ဝန်ခံလိုက်တော့ မခိုင်း ခေါင်းညိတ်သည်။
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလို ဝိုင်းဝန်းစွပ်စွဲထားကြတာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သျှင် ကို ကူညီဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့စကား...”
“ကျွန်တော်က မိုက်ရိုင်းသွားသလားဟင်”

မခိုင်း က ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေ၏။ သျှင် မျက်နှာငဲ့ချပစ်ကာ လည်ကုပ်ကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဖိပွတ်နေခဲ့သည်။ ခဏကြာမှ ...

“ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခလုတ်ကန်သင်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အာရုံ ကြောတွေ အားလုံး နော်မယ်ပြန်ဖြစ်ဖို့လဲ ရာနှုန်းပြည့်သေချာနေပြီ၊ ဘဝ အတွက် ရှေ့ဆက်ဖို့ ဘာမှမလိုတော့ပေမယ့် ခွန်အားမဲ့နေဆဲပဲ၊ အားလုံး ပြည့်စုံနေပြီဆိုတဲ့ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူးဘဲဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးက မခိုင်းဆီမှာ”

“မခိုင်း ပြန်တော့မယ်”
“မခိုင်း ...”

ရွှေသမင်ဓာပေ

မခိုင်း ထရပ်လိုက်သည်။ သွင် ကမန်းကတန်းလိုက်ထကာ ...

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်”

မခိုင်း မဖြေဘဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ သွင် က မခိုင်း လှည့်သည့် ဘက်ကို ပျာပျာသလဲလိုက်ပိတ်၍ ...

“ချစ်မိလို့ ချစ်တယ်ပြောတာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အချစ် က သိမ်းပိုက်ရယူလိုခြင်းနဲ့မဟုတ်ပါဘူး။ ရရှိအခွင့်အရေးမရှိဘူးဆိုတာလဲ သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မနေ့တစ်နေ့ကမှ မွေးဖွားလာတဲ့ မွေးကင်းစ သာသာလောက်ပဲအဆင့်ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ”

မခိုင်း မျက်နှာလေးက ဒေါသဖြူစဉ်ကော ဆတ်ခနဲမောကြည့်လာ လျက် ...

“သွင် ကို မခိုင်း ဒီစကားတွေပြောတတ်လာအောင် ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ ပြောသင့်ဆုံးက တစ်ခွန်းတည်းပဲ”

“မခိုင်းပဲ ပြောပြပါ”

“သွင် ပြောပြီးသမျှစကားတွေကို ပြန်ရုပ်သိမ်းဖို့”

ဘယ်လိုလဲဆိုပြီး မခိုင်း က ကြည့်နေ၏။ သွင် က ပြန်၍ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းတွေကို ဘေးရွေ့ပစ်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း ခေါင်းခါလိုက် ပြီး...

“ကျွန်တော် မရုပ်သိမ်းနိုင်ဘူး”

အခန်း (၅၀)

ရိုးသားစွာဆက်သွယ်နေကြခြင်းက ပြဿနာမရှိပေမယ့် သူ မရိုး သားဘူးဆိုတာကို သိနေကာမှ နောက်ထပ် နောက်ထပ်သော အကြိမ် တွေမှာ သူ့ထံသို့ ခြေဦးလှည့်ဖို့က မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သစ္စာက မဲ့ရဲ့လို့ မပြီးနိုင်။ အိမ် က ခေါင်းခါနေ၏။

“အရှိန်နဲ့ နှင် ဒီလောက်သေချာနေပြီးမှ အရှိန် ကလဲ အခု လက်ထပ် ဖို့ကိုပဲ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားနေပြီဆိုကာမှ ဒီလိုပဲ နှင် သွင်နဲ့တွေ့နေ တယ်ဆိုရင် ဘာတွေပြောကြမလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုလဲ ပြန်တွေ့ကြည့်ဦး”

“အေးလေဟယ်၊ သွင် ကိုယ့်ကို မရိုးသားဘူးဆိုတာလဲ သိသာနေ တဲ့ဟာကို သူများတွေအမြင်မှာ လှေ့နှစ်ဖက်နှင်းနေတယ်ထင်ကုန်မှာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နင်က၊ အရှိန်ကို မျှော်လင့်နေတုန်းကလဲ နှင်ပဲ၊ အရှိန် က အခု နှင် လက်ခံခံ၊ မခံခံ လူကြီးတွေအားကိုးနဲ့ လက်ထပ်ယူဖို့ ခွတ် ဖြစ်လာကာမှ ...”

“သျှင် ကို သံယောဇဉ်ကြီးတင်းနေတာ”

သစ္စာ က ဝင်ပေါ်သည်။ ဘူးသီးကြော်ကိုက်တာတောင် နုနုရွရွ မဟုတ်ဘဲ ပါးစပ်ကြီး မဟားတရားဖြူပြီး ဆောင့်အောင့်ကိုက်ချ၏။ ပြီးတော့ မခိုင်း နှာခေါင်းလေးရှုံ့တွတွနှင့် မျက်နှာလွှဲနေတာကို မျက်ဝန်းတွေစွေကြည့်ကာ ...

“ကြည့်ပါလား၊ သျှင် ကိုကြိုက်နေပြီလားမေးလိုက်ရင် ‘ဟာ မဟုတ်ပါဘူး’ ‘စွပ်စွပ်စွပ်စွပ်’ ဘာညာနဲ့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းခဲ့တာ တစ်ခါမှမရှိဘူး၊ ဝန်ခံနေသလိုလို၊ လူတွေကိုပဲ အဖက်မတန်လို့ မပြောဘဲနေသလိုလို”

“သစ္စာနော် ငါ့ဟာဝါနေတာကို ...”

မခိုင်း ကျယ်ခနဲပြောပြီးကာမှ အဖျားသတ်မှာ အသံကို နှိမ့်ချသည်။ သစ္စာက ကိုင်ထားသည့်အကြော်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ပစ်လိုက်ပြီး ဝါးရင်းနှင့် ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ဟာဝါနေလွန်းလို့ ခက်နေတာပါ။ ပြောမရ ဆိုမရ ပြန်မပြော နားမထောင်၊ အခု မင်္ဂလာကိစ္စ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်မှာလား၊ ပျက်မှာလား”

“ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်မှာပဲ”

“ဘာရယ်”

“တရားသဘောကိုပြောတာ”

မခိုင်း က ရွဲ့သလို ပေါ်သလိုဖြစ်တော့ သစ္စာ တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ ပြန်ပြော”

နှစ်ယောက် ပြိုင်တူမေးကြပြန်သည်။ မခိုင်း ကလည်း ရွဲ့ချင်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် ...

“ရူးတက် လက်မှတ်ထိုးဖို့ရက်တောင် သတ်မှတ်ပြီးပြီ၊ လက်ထပ်

ဖြစ်တာက ဖြစ်မှာပဲလေ”

“ပျက်မှာကရော ...”

မခိုင်း မျက်နှာလေး ငယ်သွားသည်။

“ငါ သိနေတာ”

ဟု တိုးတိုးလေးဖြေ၏။ ပြတ်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ပြန်ဆက်လိုက်နိုင်သည်ထား ဒီကြိုးမှာ ဆက်ထုံးတော့ ရှိနေမှာပင်။ ပြီးတော့ အရှိန်လိုလူဟာ ကိုယ်တိုင် ငြင်းပယ်ခဲ့ပြီးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရယူဖို့အတွက် ဤကဲ့သို့ အရူးအမူးကြိုးစားနေခြင်းဟာ ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ရှိနိုင်၏။

ဒီယောက်ျားရဲ့ ဒဿနက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတိုင်းဟာ အကျိုးအမြတ်အတွက် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်က ကြိုးပမ်းမှုတွေကို လူအများက အမှတ်ပြည့်ပေးနေကြပေမယ့် မခိုင်း မယုံကြည်။ ဒါသည် အပြိုင်အဆိုင် ရှိနေသည့်အတွက် သူ့ဘက်က အနိုင်ရလိုခြင်းတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဒါပေမယ့် မခိုင်း ခေါင်းညိတ်ခိုပြီးပါပြီ။ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ဝင်လာသမျှအားတွေဟာ အရှိန် ကို မငြင်းပယ်သင့်ခြင်းတွေသာဖြစ်လျက် မခိုင်းကိုယ်တိုင် သျှင် နှင့်ပတ်သက်ခြင်းကို ရိုးသားစွာကူညီခြင်းအဖြစ် တည်ရှိကျန်ခဲ့ချင်၏။

ဒီနေ့နံနက်ဖြစ်ဆိုသောကာလလေးမှာ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သော စည်းစိမ်သျှင် ဆိုသည့် ယောက်ျား၏ဘဝမျက်နှာစွန့်စားခန်းတွင် မခိုင်း က ဒါရိုက်တာအဖြစ် နာမည်ကြီးခဲ့သောကြောင့် လူသိများသွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းနှင့် ဝန်းကျင်တစ်ဖက်စီမှာ ခမ်းနားစွာရပ်တည်နေကြသော ဘုရင်ငယ်တွေလို ဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်၏ ကျော်ကြားမှု

ကြောင့် မခိုင်း ၏ လူသိများခဲ့ရသောကြောင့်တရားများမှာ ကောင်း
ကွက်မပါ။

သျှင် ကတော့ စည်းစိမ်ရှင်၊ အရှိန် ကျတော့ ပညာရှင် တဲ့။

မခိုင်း ကိုကိုကိုချစ်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့ထိ ချစ်နေဆဲဖြစ်သည်။ သျှင် က
တော့ သူငယ်ချင်းထက်ပိုမိုသော ရင်းနှီးခြင်းမျိုးသာဖြစ်၏။

ကိုယ်က ဘာမှမပြောင်းလဲခဲ့ပါဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်၏ဂယက်က
ဆိုးရွားလွန်းသည်။

“မခိုင်း”

“ဟင်”

အိမ် က မခိုင်း ငြိမ်နေတာကို လက်မောင်းကနေ လုပ်ခေါ်၏။

“မျက်စိတွေလည်ကုန်ပြီ၊ နင်ပြောတော့ အရှိန် ကို ငြင်းလိုက်ပြီဆို၊
အဲဒါ သျှင်ကို ငဲ့နေရလို့ဆိုပြီး ငါတို့က သျှင်ကိုတောင် သွားပြောလိုက်ကြ
သေးတယ်”

“နင်က ဘာတွေကြိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်နေတာလဲဟင်၊ ငါတို့ကိုတောင်
မတိုင်ပင်ဘူး၊ အခု အရှိန် နဲ့ ပြန်သေချာပြန်ပြီလား”

မခိုင်း က ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ဖြေသည်။ သစ္စာ က မကျေနပ်သေး။

“အဲဒီ အန်တီတို့ကိုယ်တိုင် နင့်ခံစားချက်ကို နားလည်သွားတာဆို၊
ငါတို့က တကယ်မလွယ်တော့ဘူးမှတ်နေတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ နင်တို့ကိုတိုင်ပင်သင့်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နင်တို့လဲ
ဒီလိုဖြစ်စေချင်ကြမှာပဲလို့ ငါ တွေးမလို့ပါ”

“ဟုတ်ပေမယ့် ဒီလိုရှိတယ်လေ”

ဆက်မပြောနိုင်အောင် မခိုင်း ခေါင်းခါပစ်သည်။

“ကိုကို အထင်မြင်သေးတာကို မခံချင်လို့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ သျှင်
နဲ့...”

မခိုင်း ပါးစပ်ထဲမှာ ရိုးသားကြတယ်ဆိုသည့်စကားက လျှော့လျှော့
ရှုရှုထွက်မလာခဲ့ဘဲဖြစ်သွား၏။

“နင်တို့ ရိုးသားကြတယ်ဆိုတာတော့ ငါတို့က သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အရှိန် နဲ့လက်ထပ်ဖို့က ဒီလောက်မြန်မြန်ပြီး ပြန်ဖြစ်သွားတာကျတော့
တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ပြီးတော့ စောစောက နင်ပြောလိုက်တာ ဘာတဲ့၊ ရိုးတက်
လက်မှတ်ထိုးမယ် ဟုတ်လား”

“အင်း”

“တာလဲ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ အဓိက ဆိုတာမျိုးလား၊ ညဘက် ဧည့်ခံဖို့
အကြီးအကျယ်ထည့်မှာပေါ့”

“မသိဘူး”

“ဟဲ့ နင်တို့ မတိုင်ပင်ကြဘူးလား၊ အန်တီတို့ကရော အစီအစဉ်တွေ
မလုပ်ဘူးလား”

“မေမေတို့က အစကတည်းက သူနဲ့ သဘောတူနေကြတာပဲ၊ သူ
မိဘတွေလဲ ရောက်လာကြတယ်၊ ငါကလဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့
အားလုံး သူ အဆင်ပြေသလို စီစဉ်လိုက်ဖို့ပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့”

သစ္စာ က မခိုင်း ဘာမှမစားသေးတာကို သတိထားမိကာ တူးသီး
ကြော်ကို မခိုင်းရှေ့ ထပ်တိုးပေးလိုက်ရှင်း ...

“နင်ကရော ...”

“ဘာလဲ”

“နင့်ပုံစံက တစ်ခုခု ပီစီးနေသလိုပဲ၊ နင်ရယ်၊ အရှိန်ရယ်၊ သျှင်ရယ်
ဘာတွေဖြစ်ထားကြလို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကို ငါ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာတွေ၊ ချစ်
တာတွေ သျှင် နဲ့ပတ်သက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ တန်ဖိုးမဲ့ကုန်သလိုပဲ၊ ငါ မမှား
ခဲ့ဘဲနဲ့ ကိုကိုက အပြစ်ပေးမယ်၊ ဒါကို စိတ်နာပြီး ငါ ထင်သလိုရွက်လွှဲမိမိ”

တော့မယ်ဆိုတော့ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။ ကိုကို ငိုကို မက်မောတာမဟုတ်ဘဲ သိမ်းပိုက်ဖို့ကြိုးစားတာလို့ ငါ ထင်နေတယ် သစ္စာ”

“မဟုတ်လောက်ပါဘူးဟာ၊ နင်က ကိုယ့်ခြေလှမ်းမှားထားမိတော့ သိမ်းငယ်စိတ်ဝင်နေလို့ပါ။ အရှိန် နင့်ကိုချစ်တာ အရမ်းသိသာတယ်ဟာ၊ လူကြီးတစ်ယောက် ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်ကို ထားစရာမရှိ အောင်ချစ်ပြီး ဘယ်သွားသွား၊ ဘာလုပ်လုပ် စိတ်မချတာမျိုး၊ ကရုဏာ ခေါ်သနဲ့ ဆူနေပေါက်နေတာမျိုးပါ။ နင်က လူငယ်စိတ်၊ သူကတော့ ဦးစီး ခေါင်းဆောင်ပဲလေ၊ အယူအဆတွေကလဲ မတိုက်ဆိုင်တာပဲများကြတော့ နင် မွန်းကျပ်နေတာပါဟာ”

သစ္စာက လူကြီးသူကြီးလို သေချာဝေဖန်ပိုင်းခြားပြနေသည်။ မခိုင်း က ခေါင်းတွင်တွင်ခါနေ၏။ ဆက်သွယ်ခံစားမိနေတတ်သည့် စိတ်၏ တန်ခိုးအစွမ်းကြောင့်ထင်သည်။

သူများတွေနှင့်မတူသော ခံစားမှုမျိုး မခိုင်း ရင်ထဲမှာဖြစ်နေသည်။ လေးလံစွာပေးနေသည့်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမရှင်းလင်းဘဲရှိ၏။

ဟင်္သာအင်းလို အပြတ်အသတ်ဖြစ်ခဲ့ပြီး မခိုင်း လက်ခံခဲ့တာတောင် ကိုကိုက ခန့်သေးသည်။

“ကိုယ် ကံကောင်းတာပေါ့နော်၊ မင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရမယ်ထင်နေ တာ၊ ကျေးဇူးပဲ” တဲ့။

အခန်း (၅၁)

“ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဟင်... ဟုတ်”

မခိုင်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ရှေ့မှာ ဒီတိုင်းရှိနေသည့် ဝတ်စုံပေါ် ကို ယောင်ယမ်းလက်တင်မိသည်။ အရှိန် က ဘေးမှာ လာရပ်ကြည့်ပြီး ပြုံး သည်။ ကျေနပ်သည့်အပြုံးတော့မဟုတ်ပါ။

မခိုင်းမျက်နှာလေးကိုသေချာမြင်အောင် ရှေ့ကိုခြေတစ်လှမ်းရွှေ့ လိုက်ပြီး ကြည့်ကာ ...

“မကြိုက်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ မခိုင်း ကိုကိုအတွက် လည်စည်းဝယ်ထားတယ် လေ၊ ကိုကို အရောင်ကြိုက်ပါ့မလားလို့”

ဟုတ်ရဲ့လားဆိုသည့်အကြည့် စူးစူးရှရှာလှသည်။ အရှိန် မျက် ဝန်းတွေက ခိုဝှမ်းဖြစ်သွားလိုက်၊ စူးစူးရှရှာလိုက်၊ နှုတ်ခမ်းသားတို့မှာ လည်း အချိုးကျပြေပြစ်စွာနေရသည်မရှိပေ။

သူ့ရင်ထဲက နှလုံးသွေးတို့၏လှုပ်ရှားမှုအတိုင်း ပြောင်းလဲမှုများလေ တရိပ်ရိပ်တက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ပြေးတဲ့သူကပြေးတော့ လိုက်တဲ့သူက လိုက်ရသည်။ ကိုယ်က ပြေးနေတုန်းက ပျော်ခဲ့သည်လား။ မပျော်ခဲ့ဘူးလား။

ခါးမဟုတ်သူ ဒီလိုလိုက်နေတာကို တမင်သာယာနေလို့ ပြေးတာ မဟုတ်လား။ တွေးကြည့်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုသည့်အဖြေပဲ ထွက်သည်။

သူ ဒီလိုသဘောမျိုးနှင့်နေခဲ့တာမဟုတ်ပေ။ မခိုင်း နှင့် သူ မဆုံစည်း စဉ်ကရော ဆုံစည်းခဲ့ပြီးသည့်နောက်မှာရော သူ့ဘက်က ပုံမှန်လည်ပတ် နေခဲ့ခြင်းထက် ပိုခဲ့တာမရှိ။ မှားယွင်းပေါ့ဆမှုများနှင့် အလဲလဲအပြုပြု ပြေးလွှားနေခဲ့သူက သူမသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် 'မောင်မောင် ခေါ်တော့ ဗျာ မထူး' ခဲ့သည်အဖြစ်မျိုး သူ ရင်ဆိုင်နေရတာမဖြစ်နိုင်။

တရားစံဟာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည့်အခြေအနေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ အရှိန် က မခိုင်း ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ ...

“နေကောင်းရဲ့လား”

နဖူးလေးမှာ လက်ခုံနှင့်ကပ်၍ စမ်းကြည့်သည်။ မခိုင်း က မော့ ကြည့်ပြီး ပြုံးပြသည်။

“ကောင်းပါတယ် ကိုကိုရဲ့၊ မခိုင်း ကိုကိုအတွက် ...”

“တော်ပြီ”

အရှိန် က ပြောပစ်လိုက်ပြီး မခိုင်း ပန်းလေးကို မက်ထားလိုက် သည်။

“ကိုယ့်အတွက် မင်းပဲလိုတာ”

“အို... ကိုကို ...”

အရှိန် က မခိုင်း ပန်းလေးကို ဆွဲယူပစ်လိုက်၏။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကို မခိုင်း မော့လျက်သားလေး ယိုင်ကျသွားသည်။

“ကိုကို ...”

ဧည့်ခန်းထဲမှာမို့ မခိုင်း ရှက်ရှက်နှင့် အတင်းပြန်ရုန်းသည်။ အရှိန်

က ဇွတ်တရွတ်နမ်းဖိုကြိုးစား၏။ မျက်နှာနှစ်ခုသည် နူးညံ့ညင်သာစွာ မဟုတ်ဘဲ ဖိကပ်သွားလိုက်၊ လွဲသွားလိုက်။

“မခိုင်း”

ချစ်သူနှစ်ဦး၏ရင်ခွင်သံတွေက ဤသို့ဤနှယ် မညီညွတ်ခြင်းတွေ နဲ့လား။ အရှိန် မျက်နှာမှာ အေးစက်စက်ထန်ခြင်းတို့ဖြစ်တည်လျက် ...

“မင်း ကိုယ့်ကို လက်မခံနိုင်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

သူ လွှတ်လိုက်သည်နှင့် မခိုင်း မတ်မတ်လေးပြန်ထိုင်သည်။ ပုံစံ ပျက်ယွင်းသွားခဲ့သော တီရှပ်လေး၏ ပန်းတွေ၊ လည်ပင်းတွေကို ဖိသပ် ဆွဲချပြင်ရင်း ...

“ကိုကိုကလဲ တစ်ယောက်ယောက်မြင်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ”

“အိမ်ထဲမှာ မေမေတို့လဲမရှိဘူး။ အပြင်က ဝင်လာတဲ့လူလဲ မြင်ဖို့ မရှိဘူး။ မင်းကို ဒီနေရာမှာပဲ ကိုယ် နမ်းခဲ့ဖူးတာလဲရှိတယ်။ မင်းပေးတဲ့ ဆင်ခြေ မကောင်းဘူး မခိုင်း၊ လက်ထပ်ဖို့ နှစ်ရက်သုံးရက်ပဲလိုတော့တဲ့ မင်းနဲ့ကိုယ် ဒီနေရာမှာနမ်းနေကြတာကို လူမြင်တော့ရော ဘာဖြစ်ဖို့ ရှိသလဲ ကဲ ပြောစမ်းပါ”

မခိုင်း မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ ကိုကို စိတ်ဆိုးသွားတိုင်း ထိတ် ထိတ်ပျာပျာဖြစ်ရတတ်သူဟာ သူမပဲဖြစ်သည်။

ကိုကို ပြောတာတွေ မှန်ပါသည်။ သူ့ဘက်ကလည်း ရှက်သွားခဲ့ ဖိတာ သက်သက်ပဲဖြစ်ကာ လက်ခံနိုင်ခြင်း၊ မခံနိုင်ခြင်းတွေ ဘာမှမပါ။

ခုတစ်လောကျမှ မျက်လုံးစိမ်းနုသောကြည့်နေတတ်သည့် ကိုကိုရှေ့ မှာ သူမ ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ အပြောမှာ၊ အနေမှာတွေ ဖြစ်ရတာလဲ။

“ကိုကိုရယ် မခိုင်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

“ကိုကိုရယ် မခိုင်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

“ကိုကိုရယ် မခိုင်း မပြောတတ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်

ယောက် လက်ထပ်ဖို့ထိ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပြီးပြီဦးစွာ၊ လက်ထပ်ဖို့လဲ ကပ်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ မတည့်အောင်မေးခွန်းတွေထုတ်နေတာလဲ”

ဘာဖြစ်လို့လဲ တဲ့။ အရှိန် ဖျတ်ခနဲမျက်နှာလွှဲပစ်မိသည်။ နာကျင်သွားခဲ့ပေမယ့် ဒီဝေဒနာကို သူများ အကဲခတ်မိသွားတာလည်း မခံနိုင်။

ရင်ထဲမှာ သူမကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်သော လောဘများနှင့် ပူလောင်နေတာက အမှန်ပါ။ ထိုပူလောင်မှုကို သူ မလိုချင်။

အဲဒီထဲမှာ ထားခဲ့လိုက်ပါလားဆိုတော့လည်း မခိုင်း ကို သူ မထားခဲ့နိုင်။ ရယူဖို့ကြိုးစားခဲ့ပြီး ရလည်းရနေပြီဖြစ်လျက်နှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းက ဖြစ်မလာ။

အရုံးကိုမလိုချင်သော ဒီရင်ဘတ်က သူမကိုပိုင်ဆိုင်နိုင်မည့်အဖြစ်ကိုဖယ်၍ မရမနေ ကြိုးစားခဲ့နေရသော သူ့ရဲ့အရုံးကိုသာ လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့နေသည်။

ရိုက်ပုတ်ထုထောင်းခံနေရသလို နာကျင်နေ၏။

ဘဝဆက်တိုင်း အချစ်နှင့်မာနကို ဆတူ ပိုင်ဆိုင်ထားရသူ မဖြစ်လိုကြောင်း ...။

အခန်း (၅၂)

“ဟင် ...”

မခိုင်း ဟင်ခနဲဖြစ်သွားကာ ဒေါ်မိမိဖြူး၏ဒေါသက ပို၍အားကောင်းသွား၏။

မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဆွဲကြိုးလေးက ဖြိုးပြက်လက်နေသည်။ သူ့အောက်မှာတော့ အပြာရောင်စာအိတ်လေးတစ်လုံး။

“စည်းတွေကမ်းတွေလဲ နားမလည်တော့ဘူး၊ အဲဒီစာလဲ ငါ ဖတ်ပြီးပြီ၊ ညည်း ... ညည်း အဲဒီလိုတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတောင် ငါတို့ ဘာမှမသိရပါလား ဆောင်းမခိုင်းရယ်၊ ဟင်”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ”

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဘာကိုမဟုတ်ဘူးပြောနေတာလဲ”

ဒေါ်မိမိဖြူး စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ပစ်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးဝမှာ ဦးဟန်သူ၏အရိပ် ပေါ်လာလျက် ...

“အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေလဲရှိတယ်ကွာ၊ မင်းတို့သားအဖိ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ရှင်ကတော့ ...”

ဒေါသက ကျောနောက်ကို ခိုင်းစေရောက်သွားသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်း ပါးစပ်ပြန်ပိတ်၍ မခိုင်းဘက် ပြန်လှည့်၏။

“ခုပဲ လက်မှတ်ထိုးဖို့သွားတော့မယ်၊ ညည်းမှာ မျက်နှာမကောင်း၊ မျက်ဆန်မကောင်း၊ ဟိုက လက်ဆောင်တွေပြန်ပေးပြီး အလွမ်းသည်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး မေမေ၊ မခိုင်း ပြောပြပါ့မယ်အိမ်ကြီးသူ ဆီမှာ...”

“မပြောနဲ့တော့၊ ကြားရတာပဲ ရှက်လှပြီ”

ဒေါ်မိမိပြီးက သမီးဖြစ်သူ ပြင်ဆင်ထားသည့်မျက်နှာကို စူးစူးစွာ စိုက်ကြည့်၍ ...

“မိတ်ကပ်ဆရာ ခေါ်မယ်ဆိုတော့ မခေါ်ပါနဲ့ လက်မှတ်ထိုးတာ လေးပဲဟာ၊ တကယ်က လူကွယ်ရာမှာ နောက်ဆုံးမျက်ရည်တွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက်ဖွင့်ချမလို့”

“မေမေ ...”

မခိုင်း ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြဖို့ကြိုးစားတော့ မရ။

“အဲ ဘယ်သူလာပေးတာလဲ မေမေ”

“သူကိုယ်တိုင် ပေးသွားတာ”

“ဟင်... သျှင် ဒီကိုရောက်လာတယ်”

မေးပြီး မခိုင်း လည်ပင်းလေးရှည်သွား၏။ သူ ရှိသေးလားဟု မေးလိုက်သလိုကြီးဖြစ်သွားကာ ရှိများရှိနေလျှင် ပြေးထွက်သွားပြီး လွမ်းဦးမလို့လားမသိ။

ဒေါ်မိမိပြီး အသက်ရှူသံတွေပြင်းလာ၏။

“အရှိန်နဲ့ ညည်းတို့နှစ်ယောက် တာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ။ အိုးရဲ့ တွေ့ စလောင်းရဲ့ တွေ့ နေကြတာလား မခိုင်း၊ ဟိုက ဒါလုပ်မယ်ပြောရင် ဒီက ဟင့်အင်၊ ဒီက ဒါဆိုရင် ဟိုက ခေါင်းခါ အခု လက်ထပ်ဖို့

ပြန်သဘောတူပြီး လိမ္မာနေတာကရော ဘာလဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ရွဲနေတာလဲ”

“မခိုင်း မရွဲဘူး မေမေ၊ မေမေတို့ မခိုင်း ကို သျှင်နဲ့ပဲ တလွဲထင်နေမှာကို မလိုချင်လို့ ခေါင်းခါပြီးကာမှ ပြန်လက်ခံခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကလဲ ဒီလိုပဲ၊ အဲဒါတွေကို မလိုချင်လို့ပါ”

“လွယ်လှချေလားအေး၊ စေ့စပ်ဖို့ လက်ထပ်ဖို့ကို ခေါင်းညိတ်လိုက်၊ ခေါင်းခါလိုက်နဲ့ ထင်သလို အရှက်မရှိ လှည့်ပတ်ကစားလာခဲ့တာ၊ ခုလဲ စိတ်မပါဘဲနဲ့ ခေါင်းညိတ်တယ်၊ နေပါဦး အရှိန် ကို လိုချင်ခဲ့တာလဲ ညည်းပဲမဟုတ်ဘူးလား”

မခိုင်း ငြိမ်သက်နေခဲ့၏။ မျက်နှာ ငုံ့ချထားသဖြင့် ဒေါ်မိမိပြီးက မှန်ထဲမှာပေါ်နေသည့် ပုံရိပ်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ကြိုက်လွန်းလို့ တစ်ဝိုင်းသေပြီး စေ့စပ်ပွဲပျက်တဲ့မနက်က ပြန်ထွက်ကုန်သမျှကားတွေကို တစ်စီးပြီးတစ်စီး လိုက်ပြီး ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်နဲ့တောင်းပန်နေတာရော ဘယ်သူလဲ၊ ဖုန်းတွေဆက်၊ တကောက်ကောက်လိုက်နဲ့ အရှိန် ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်ခဲ့ရတာတွေ ...”

မခိုင်း တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် မျက်နှာလေးမောလာလျှင် ...

“နေဦး ငါပြီးမှပြော၊ သျှင် နဲ့တွေ့မှ သတ္တိတွေဖြစ်၊ အသည်းကမာသွားပြီး ဒီလူကို စိတ်နာပါတယ်၊ စိတ်ကုန်ပါတယ် ဖြစ်သွားတယ်၊ ခုတစ်ခါ လက်ထပ်မယ် ပြန်ဖြစ်တာက ကဲ ပြော သျှင်ကြောင့်ပဲလား၊ သျှင်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူ့ကိုရွဲပြန်တာလဲ”

ဒေါသလား၊ ခံပြင်းတာလားမသိ၊ ဒေါ်မိမိပြီး ငိုသံပါလာသည်။ ပုလဲနှစ်ရောင် ရေစိုပါတိတ်နှင့် ပဝါကြီးတလက်လက်မြို့ထားသည့် ခံညားလှပမှုတွေဟာ တင်းမာအေးစက်သောမျက်နှာကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်သက်ရောက်မှုများနှင့် ကြည့်လို့လည်းမကောင်းတော့ပါ။

“ညည်းရဲ့ခံစားချက်တွေကို စာနာပေးမလို့ မိဘတွေက ရှိပါစေ တော့လို့ ပြီးခဲ့သမျှကို ခဝါချလိုက်ပြီးသား။ အရှိန် ဘက် ကြိုးစားနေတာ တွေကို စည်းစိမ်၊ အရှိန်အဝါအားနဲ့ပဲ ပစ်ပေါက်ပေါက် မိဘတိုင်း သား သမီးကောင်းစားရေးကို လိုချင်ကြတဲ့ လောဘတွေကိုလဲ ဘေးချိတ်ထား ခဲ့ပြီး ငါတို့ ကျောခိုင်းခဲ့တယ်။ လက်ထပ်ပါတော့မယ်လို့ ပြောလာတော့ ဝမ်းသာလိုက်တာမှ ပြစ်ရာမရှိဘူး။ သူတို့ချင်း နားလည်သွားပြီလို့ပေါ့”

“နားလည်ခဲ့ကြတာပါ မေမေရယ်၊ တော်ပါတော့၊ ဒီဆွဲကြိုးက သူနဲ့ မခိုင်း စတွေ့တဲ့ ဟိုးအရင်ကတည်းက ...”

“လည်ပင်းကကြိုးကိုတောင် ဖြုတ်ပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကောက်ရလို့ လာပေးဟာလို့များ ညာချင်သေးလို့လား”

“မညာဘူး မေမေ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ၊ သူ့ဆီက ဒီကြိုး ...”

“မပြောနဲ့ မပြောနဲ့၊ ညည်းရဲ့ အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲနေတဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်တွေကို ငါ ဘာမှမယုံကြည်တော့ဘူး။ အရှိန် တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို လဲ ငါတို့ အကဲခတ်မိပြီ၊ ညည်းကိုညည်း မသိပေမယ့် ငါကတော့ နား လည်သွားပါပြီ”

ဒေါ်မိမိပြုံးက မျက်တောင်တွေခတ်ပစ်ပြီး မျက်ရည်မကျအောင် ထိန်းသည်။ ပန်းမှာ လွှားမြဲထားသည့်ပဝါကို ဖြစ်သလို ဆွဲချလုံးထွေး ကာ...

“ပါးပေါ်မှာအမာရွတ်ရှိတဲ့သူက ပါးကိုကွယ်ပြီးသွားပေမယ့် ရယ် လိုက်ရင် အလှပျက်တာကျတော့ ရယ်ပြီဆို ပါးစပ်ပိတ်ရယ်မှာပဲ။ ဘာ လိုအပ်ချက်မှမရှိတဲ့ လှနေရင် ခေါင်းမောရယ်နိုင်မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။ ညည်းက သျှင် အသံကြားတာနဲ့ ခေါင်းထောင်သွားတဲ့မိန်းမပဲ။ အဲဒီလူကို မရိုးသားတော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုလုံခြုံအောင် အရှိန် နဲ့ လက်ထပ်ပြီးကာကွယ် ဖို့ကြိုးစားလိုက်တာ”

“မေမေ မှားနေပြီ၊ မခိုင်း ကိုကိုကို တကယ်ချစ်တာပါ။ အဲဒါကို သူလဲသိ ...”

“မသိဘူး၊ သူ မသိပါဘူး၊ ငါက သိနေတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီလက်ထပ်ပွဲ ကို ငါ မလိုက်တော့ဘူး”

“ဘယ်လို မေမေ”

မခိုင်း ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်မိသည်။ အပြင်မှာ သစ္စာ တို့ရော၊ ရုံးကိုလိုက်ကြမည့် လူကြီးတွေလည်း ရှိနေကြသည်။ မေမေ ဒေါသကို မခိုင်း လန့်ဖျပ်သွား၏။

“မေမေရယ် ဒီဆွဲကြိုးပြဿနာလေးနဲ့ ...”

“ဖယ်စမ်းပါအေ”

မခိုင်း လက်ကိုဆွဲသည်။ ဒေါ်မိမိပြုံး က ဖယ်ချပစ်၏။

“ညည်းကောင်ရဲ့စာကို ညည်း ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး။ ညည်းတို့ရဲ့ သစ္စာတွေ၊ သံယောဇဉ်တွေကို ဘာမှမဟုတ်လောက်ဘူးလို့ ဘယ်လိုမှ သဘောထားလို့မရဘူး။ ဒီတစ်ခါ လူကြီးချင်း ထပ်ပြီး မျက်နှာပျက်ရရင် ငါတို့ ကိုယ့်မျက်နှာကို ဖြတ်လှီးပစ်လိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ မစ၊ ခင် ဆုံးပစ် လိုက်တာပဲကောင်းပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီလက်ထပ်ပွဲကို ညည်းသဘော နဲ့ညည်း ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်း ထင်သလိုသာ လုပ်ပေတော့”

ဒေါ်မိမိပြုံး အတွင်းခန်းထဲထိ ဝင်ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ မခိုင်း နေရာမှာပဲ အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချပစ်လိုက်၏။

မျက်လုံးတွေက ဆွဲကြိုးလေးအောက်က စာအိတ်လေးဆီ ရောက် သွားခဲ့သည်။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ သျှင်ရယ်၊ ဒေါသမပါသည့် ညည်းညူခြင်းဖြင့် လက်က စာအိတ်ဆီ ရောက်သွား၏။

ဝတ်စုံအဖြူရောင်ချိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မိတော့ စာ အိတ်ပေါ် လက်တင်ထားလျက်နှင့် မကောက်ဖြစ်။

သျှင် ဘာတွေရေးထားသလဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဒီစာမျိုးကိုပတ်ပြီး မိမိ၏ စိတ်ကို တစ်နေရာရောက်ခွင့်ပြုနေသင့်သလား။

သျှင် စိတ်ဆိုးပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ မေ့သွားပါစေလို့ စိတ်ကူးပြီး အရှိန် ကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ချက်အား ဖုန်းဆက်၍ ရယ်မော ပြောပစ်လိုက်၏။

“သျှင် လာခဲ့နော်၊ လက်ဖွဲ့ကောင်းကောင်းပါမှဖြစ်မှာ” ဆိုသည့် စကားထဲက ရယ်မြူးသံတွေကိုကြားပါစေ၊ ရှက်ခြင်း၊ ကြေကွဲခြင်းဖြင့် သျှင် နာကြည်းသွားပါစေဟု ဆုတောင်းမိ၏။

ဖုန်းထဲကပြန်ပြောသည့် သျှင် အသံကတော့ ပျော့ကျလျက် ...

“မခိုင်း ပျော်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်ဗျာ၊ ညဘက် ဧည့်ခံပွဲကို လာဖို့ မလာဖို့ကတော့ ကတိမပေးပါရစေနဲ့၊ လက်ဖွဲ့ ရောက်အောင်ပို့ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောခဲ့ရှာ၏။ ညဘက်မရောက်မီ ဒီဆွဲကြိုးနဲ့စာကို ပို့လိုက်ခြင်းက ဘာလဲ၊ မခိုင်း စာကိုဖွင့်ဖတ်လိုက်မိလေသည်။

မခိုင်း ...

ဝေဒနာ ဆိုတာ ခံစားရခြင်းပဲဆိုတော့ ဘယ်ဝေဒနာဖြစ်ဖြစ် မကောင်းဘူးနော်။ ကျွန်တော်လေ ဝေဒနာတွေပျောက်သွားပြီဆိုပြီး ပျော် လိုက်ရတာ၊ တကယ်တော့ သေလုခြေပါးဝေဒနာက ခုမှ စမှာ၊ အခြေအနေတွေကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်တော့ မခိုင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသားကို တစ်မျိုးပြန်ပြောင်းပြီး လက်ထပ်ဖို့ဖြစ်သွားတာမှန်း ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့်ပါ။

ကျွန်တော် မှားသွားတယ် မခိုင်းရယ်။ အမှားဆိုတာလဲ ကျွန်းလွန်မိခြင်းပဲလေ၊ ကျွန်တော့်အမှားကတော့ ပြင်လို့မရတော့တဲ့ အမှားပါ၊ မခိုင်းကို ကျွန်တော် စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီ၊ ဒါပေမယ့်

ချစ်ခြင်းဆိုတာ ရင်ချင်းကပ်နေကြဖို့ထက် စိတ်ချင်းနီးကြဖို့သာ အဓိကပါ၊ ကျွန်တော် မခိုင်းကို ချစ်တယ်၊ မခိုင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ညလေးကို ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီး တသိမ့်သိမ့်ကြည့်နူးနေမယ်။

မခိုင်းရဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကိုတော့ ယူမထားသင့်ဘူးထင်လို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်နော်၊ ပြန်မတောင်းပေမယ့် ပေးသင့်တယ်ထင်လို့လေ၊ အဲဒါလဲ မခိုင်းကို ကျွန်တော် နှုတ်ဆက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်တော့မှလဲ နှုတ်မဆက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ်ပိုင်ခံစားခွင့်ရှိတဲ့အရာ၊ လမင်းကြီးက သူ့ကို ပွေ့ပိုက်ထားချင်လို့ မျှော်လင့်မော့ငေးနေတဲ့သူကို မဖြစ်နိုင်တာတမ်းတရသလားဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့ တုံ့ပြန်မှာမဟုတ်သလို မော့ငေးနေတဲ့သူကလဲ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ခံစားခွင့်တွေနဲ့ ငုတ်တုတ်ကနေ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားတဲ့အထိ ငေးချင်ငေးနေမှာပဲ၊ ဘယ်သူတားဆီးနိုင်မှာလဲ။

ကျွန်တော် မခိုင်းကိုချစ်တယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မျှော်လင့်နေမယ်၊ တစ်ပါးသူရဲ့ရင်ခွင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ပေါ့။

မခိုင်းနဲ့ကျွန်တော် စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေသမျှ တစ်ယောက်က တမ်းတလိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်က သိမယ်။

သိပါရစေ၊ ရောက်လာပါရစေ...။

နောက်ဆုံးထွက်သက်မကုန်ဆုံးခင်အထိ တမ်းတချစ်နေမယ့် သျှင်

သျှင်ရယ် ...၊

ဒေါသဖြစ်ရမည်လား၊ ချိုးပွဲချင်ရလိုက်ရတော့မှာလား။

မခိုင်း ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။ မခိုင်းနဲ့ကျွန်တော့်ရဲ့ညကလေး ဆိုမှ တော့ မေမေ့ကို ဘယ်လိုရှင်းပြလို့မှမရတော့တာ မလွန်ဘူးထင်သည်။

စာကို ဒီတိုင်းလေးပြန်ချကာ ဆွဲကြိုးကိုယူကြည့်တော့ ပြတ်ထား သည့်နေရာလည်းမရှိတော့ပေ။ သျှင် ပြန်ဆက်ထားလိုက်တာဖြစ်မည်။

ဒါကို ပြတ်ထွက်ကျန်ခဲ့တာပါပြောတော့ရော မေမေ ယုံတော့မည်လား။ နေရာမှထကာ ဆွဲကြိုးကို စာရွက်ပေါ်မှာ အသာလေးပုံချလိုက်

သည်။မနေ့တစ်နေ့ကအဖြစ်တို့ကို ထားခဲ့လိုက်ချင်သော်လည်း ကျန်ရစ် ပျောက်ကွယ်မသွားပါလား။ ပါခြံဖို့ရှိသေးသည်မို့ သိမ်းထားသည့်ဗီရို ကြီးရှေ့ကို အားနည်းသောခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းခဲ့သည်။

သျှင် ဆိုသော ယောက်ျားသည် သူမဘဝထဲကို အမှတ်တမဲ့ ဘွား ခနဲဝင်လာသည်။ ကိုယ့်ဘက်က တမင်တကာ ဘာမှမဟုတ်ခဲ့သော အဖြစ်များနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်လာခဲ့၏။

ဒါပေမယ့် ပဉ္စလက်ဆန်သော ကံကြမ္မာ၏ကောက်ကွေ့ကြောင်း များက သာမန်ထက်ပိုမိုသောရင်းနှီးမှုများနှင့် အမှတ်တမဲ့တွေကို အမှတ် တရတွေဖြစ်စေခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်မှာ အရောင် ဘယ်နှစ်မျိုးရှိသလဲ မခိုင်း မသိပါ။ သျှင် ကို သူမ သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာကတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။

သျှင်ရဲ့ ရပ်တည်ရှင်သန်ခြင်းမှာ သူမသာ အဓိကလိုအပ်နေသည် ဆိုသော သျှင် ပြောသည့်စကား အပိုမပါဘူးဆိုတာကိုလည်း သိနေ၏။

ထို့ကြောင့် သျှင်ကို သူမ မရက်စက်ချင်။ တားဆီးပြောဆိုနေကြ တာတွေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သျှင်နဲ့လက်တွဲ၍ အခက်အခဲတို့ကို ဖြေရှင်း ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့၏။ ဒါပေမယ့် ...

တကယ်ဖြစ်သင့်နေသည်က သျှင်နဲ့သူမဟာ သန့်စင်စွာခင်တွယ်ခဲ့ ကြသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ...

ပဝါကို အခေါက်လိုက်လှမ်းယူလိုက်စဉ် ပဝါက လက်ထဲကနေ လျှောခနဲပြုတ်ကျသွား၏။ ငုံ့ကောက်လိုက်တော့ မျက်လုံးထဲမှာ အရိပ် တစ်ခုကို မြင်သလိုဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို”

ငုံ့နေသည့်ကိုယ်က ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ အရှိန် သည် ခဲပုပ် ရောင်ပြောင်နေသည့် ပိုးပုဆိုးနှင့်ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ တိုက်ပုံအဖြူကို ဝတ် ထား၏။

သေသပ်ကျနေသောဆံပင်တွေက နက်မှောင်ပြောင်လက်နေသည်။ ယောက်ျားတန်ဖိုး ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့်ချောမွေ့နိုင်ကြည်နေသော မျက်နှာပြင်သည် ခံညားသောဝတ်စုံကြောင့် ပို၍ချောနေသလိုပင်။

ဒါပေမယ့် စာရွက်တွေကို ဖြန့်လျက်ကိုင်ထားရင်း ဆွဲကြိုးကို ကောက်ယူလိုက်သည့်မျက်ဝန်းများက မခိုင်း ထံသို့ အေးစက်စူးရှစွာ ရောက်လာပြီး ...

“တော်တော်ချစ်တာပဲနော်”

မခိုင်း ဘာမှမပြောနိုင်။ ဒါက ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာဖြစ်သည်။ အိမ်မှာ တစ်မီးလူမရှိ။ သစ္စာတို့ အိမ်တို့ ဝင်လာလည်း ပြဿနာမရှိသည်မို့ စာကို သိမ်းဖို့ သတိမရခဲ့ပေ။ ပြီးတော့ ကိုကို လာခေါ်မှာက ကိုးနာရီ။

အခြေအနေက မုန့်တိုင်း၏အငွေ့ အသက်များနှင့်တူလာ၏။ အရှိန် သည် စာကို နှုတ်အတိုင်း နေရာတကျပြန်ထား၏။ ဆွဲကြိုးကိုလည်း သေချာပြန်တင်လိုက်ပြီးမှ ...

“မျက်ရည်လွယ်တဲ့မိန်းမတွေဆိုရင်တော့ အခု ကိုယ့်ရောက်နေတာ ကိုမသိဘဲ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ရင် မင်းမျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဖြစ်ရမှာ။ မင်းက မစိုတာတော့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်ကိုက်ထားရင်း မျက်တောင်များ

ကို ခပ်လွဲလွဲခိုက်ချထား၏။ ပြောလိုတဲ့အတိုင်း ပြောပါစေတော့။
 ချစ်လို့သည်းခံနေတာကို ဟုတ်လို့ဖြစ်နေတယ်ထင်လဲ ထင်ပါစေ။
 သစ္စာတရားကို အမှန်စကားတွေနဲ့ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေတယ်ဆိုရင်
 လည်း ကိုကိုကို ချစ်နေရင်းနဲ့ မခိုင်း သေပြသွားတော့မည်။
 သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်ခြင်းကို ရင်ထဲမှာ သပ်သပ်စီထုတ်နုတ်ခံစားခဲ့တဲ့
 အကြောင်း မယုံကြည်တဲ့သူတွေကို မပြောလိုတော့ပေ။

“မခိုင်း”

သူခေါ်တော့ မခိုင်း၏မျက်ဝန်းတွေ သူ့ထံသို့ ပင့်တက်လာ၏။
 ရောင်စုံဖျော့ဖျော့လေးတင်ထားသည့် မျက်ဝန်းလေးတွေက နက်မှောင်
 နေသည်။ ပန်းခရမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ဖြူရိပ်ရိပ်လေးလက်နေ၏။

ပုလဲရောင်နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ စိုအိနေတာကို အရှိန် အကြာ
 ကြီးစူးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ နာကျင်စွာမဲ့သည်။

“မာနကြီးတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ် မက်မက်
 မောမော ကောက်ယူနမ်းရှိုက်ပြီးမှ ဒီပန်းဟာ ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ပန်းဆိုတာ သိခဲ့
 ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ သိလား”

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းလေး လွန်ခဲ့ပြန်သွားသည်။ စကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်
 တာမဟုတ်ပါ။ အံကြိတ်ပစ်လိုက်တာဖြစ်၏။

“ရှက်သွားမယ်၊ မခံချင်ဖြစ်သွားမယ်၊ အိပ်မယ့် ပိုင်ရှင်ကို ပြန်ပေး
 ရမှာပဲ”

ပြောပြီး မဲရယ်လိုက်၏။ မခိုင်းရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုးလျှောက်
 လာကာ ရယ်နေသောမျက်နှာက ရေခဲငွေ့တွေ တလွန်လွန်တက်လာ
 သလို အေးစက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ်ကလဲ ဒီလိုလုပ်ရဖို့အပြင် ဘာမှမရှိဘူး။ တကယ်တော့ မင်း
 ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ဖို့ခေါင်းမိပြီးမှ လက်ခံခဲ့တာ သွေးသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး

အမှန်တရားကို ပြဋ္ဌာန်းဖို့ မင်း ကြိုးစားခဲ့တာပဲ”

မခိုင်း မျက်ဝန်းလေးတွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ စကားလုံးတွေ ငါးစပ်
 ထဲရောက်နေပြီပေမယ့် မပြောနိုင်သေး။

“မင်း ကိုယ့်ကိုငြင်းပစ်ခဲ့တာက တကယ်စိတ်ရင်း၊ အဲဒီမှာကတည်း
 က မင်းရင်ထဲက မကျေနပ်ချက်တွေနဲ့ ကိုယ့်ကို အပြီးအပိုင် မေ့လိုက်ပစ်
 ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ”

မခိုင်း မျက်ဝန်းတွေ ပြန်လွှဲသွားသဖြင့် အရှိန် က နာကျင်စွာပြုံးသည်။
 ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်တာထက် သေချာသွား၏။

“ကိုယ်သိတယ်၊ အိပ်မယ့် လူကြီးတွေရဲ့ အားကိုယူပြီး မင်းကို
 လက်ထပ်ခွင့်ရအောင် မရမက ပြန်ကြိုးစားခဲ့တာ၊ အဲဒါရော ဘာဖြစ်လို့
 လဲ သိလား”

“မသိဘူး ကိုကို ပြောပါ၊ မခိုင်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“မင်းကိုမပေးလိုက်နိုင်တဲ့စွဲလမ်းမှု ရှိနေသေးတာတော့မှန်တယ်၊
 အိပ်မယ့် အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူး”

မခိုင်း သိချင်နေတာလည်း အဲဒါပဲ။ လိုရင်းကို ရောက်လာပြီဖို့ အသက်
 အောင်ရှင်း နားစွင့်နေခဲ့မိ၏။ အရှိန်သည် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာခံစားရင်း
 မှာလို့မဆုံး ပြောလို့မကုန်အောင်ဖြစ်နေသည့် ရောဂါသည်နှင့်တူနေ၏။

နှုတ်ခမ်းတို့မှာ ဂရုမစိုက်သော၊ လှောင်ပြောင်လိုသော ခန့်ပြီးတွေ
 တင်းထားသော်လည်း မျက်ဝန်းတွေမှာ မာန၏စူးတောက်ခြင်းတို့
 ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။

“အချစ်ကို ကိန်းဂဏန်းတွေနဲ့ အကျိုးအမြတ်တွက်လို့မရပေမယ့်
 တန်ဖိုးလိုက် အနိမ့်အမြင့်ဆိုတာတော့ ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အချစ်က တန်ဖိုး
 ကြီးတယ် မခိုင်း၊ လျှော့ဖို့ပေါ့မိဘူး၊ သူ့မျှေးရွေးချယ်ပြီးထားရစ်တဲ့ ရွေး
 ကျပစ္စည်းလို တန်ဖိုးမဲ့စွာ ဖြန့်ခင်းပေးဖို့ ကိုယ့်မာနက ခွင့်မပြုဘူးမင်း”

ကိုယ် မရမက လက်ထပ်ခဲ့တာ လိုချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ မကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်လို့
“ဘယ်လို ...”

“မင်း ထားခဲ့လို့ ကိုယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာမဖြစ်ရဘူး။ အဲဒါ ကိုယ့်အချစ်
ရဲ့တန်ဖိုး”

မခိုင်း အံ့အားသင့်ကာ မျက်ဝန်းတို့က ဖွင့်လျက်သေဆုံးသွားသူလို
မျက်တောင်ဖျားတို့အထိ ဖြန့်ကပ်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“လန်သွားသလား မခိုင်း။ မင်းကို ကိုယ် မလိုချင်ဘဲ သိမ်းပိုက်ထား
လိုက်တယ်ဆိုလို့ ရင်နာသွားတာလား”

သူ ဘာမေးမေး မခိုင်း မဖြေနိုင်ဘဲ ရင်ထဲမှာ တလိပ်လိပ်တက်လာ
နေသည်က ဒီမေးခွန်းတွေထက် ပြင်းထန်သော နှင့်သည်းမှုတစ်ခု။

“ပြောချင်တာက ကိုယ့်ရဲ့သိက္ခာ၊ မာနတွေ အချစ်... ကိုယ့်အချစ်
ကို စတေးပစ်လိုက်တာပဲ။ မင်းကို ချစ်ပေမယ့် ထားလိုက်နိုင်တယ်။ ဒီနေ့
မင်းနဲ့ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးရင် ကိုယ်တို့အတွက် မင်္ဂလာညဆိုတာ ဖြစ်
မလာပါဘူး”

ပြောနေရင်း အရှိန် မျက်နှာ နီရဲတက်လာ၏။ လေသံတွေက ပြတ်
တောက်ကွဲရှုလာသည်။ ဒါပေမယ့် သူ အပြုံးမပျက်ပါ။

မခိုင်း မတ်တတ်ရပ်နေရင်း လူတစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီလား။

“မင်းရဲ့ခံစားမှု၊ မင်းရင်ထဲကအချစ်ကို တစ်ဖက်မှာ ပေးခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်
အတွက်ကျတော့ အယူခံလျှောက်လွှာတစ်ရွက်လို မင်း ပေးမှာကို ဘာ
လုပ်မှာလဲ”

“ကိုကို မစော်ကားနဲ့”

“ဟွန်း ...”

အရှိန် မျက်လုံးတွေက မှန်တင်ခုံထက်က စာရွက်ဆီသို့ အကြည့်
မရောက်ဘဲ ခပ်စောင်းစောင်းမျက်နှာလှည့်ပြသည်။

“ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မှန်သွားတယ်။ ကိုယ် စတေးရကျိုးနပ်ပါ
တယ်။ မင်းတို့ရဲ့ချစ်ခြင်း ...”

“ကိုကိုနော် ...”

မခိုင်း ဒေါသတကြီးအော်ကာ အရှိန် ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်
သည်။ ယိုင်ခနဲ လန်ကျသွားခြင်းကို ပြန်ထိန်းလိုက်ရင်း အရှိန် မျက်နှာ
အဝတ်စနီတစ်စလို့ ရဲတွတ်သွား၏။

“မှန်တာကိုပြောတော့ နာသွားသလား။ မင်း ကိုယ့်ကို ဘာနဲ့မှ တိုက်
ခိုက်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ ကိုယ်လုပ်ပြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို နောင်တရတတ်တဲ့
အကျင့် ကိုယ့်မှာမရှိဘူး။ ခုချိန်ထိလဲ ကိုယ် မမှားသေးဘူး။ မင်းနဲ့ကိုယ့်ရဲ့
မင်္ဂလာဥညံခံပွဲအတွက် အခု မင်းရဲ့ခြံဝန်းကြီးထဲမှာ တခမ်းတနားပြင်ဆင်
ပြီးပြီနော်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပွဲမတိုင်ခင် မင်းနဲ့ကိုယ် လမ်းခွဲမယ်”

“ဘာ ...”

“မင်းချစ်သူနဲ့ မင်းတို့ ပေါင်းရဖို့အတွက် ကိုယ်က လျှော့ပေးမှာပါ။
ဒါပေမယ့် မင်းလိုက်သွားရမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က ထားခဲ့မှာ”

“ကိုကို ...”

မခိုင်း ပါးပြင်ထက်မှာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကြ၏။
ချစ်ခြင်းသရုပ်မှာ သူမဘက်က ဤမျှအထိ ပျက်စီးယိုယွင်းနေခဲ့
သည်လား။ ကိုယ်ချစ်ရသောချစ်သူ၏ ပက်ပက်စက်စက် စွန့်ပစ်ခြင်းခံရ
လောက်အောင် သူမ နှလုံးသားမှာ တကယ်ပဲ မင်္ဂလာကြွယ်ဝခြင်းမရှိလား။

ရှိက်သံမှ ငိုကြွေးနေသည့် မခိုင်း၏မျက်ဝန်းတွေကို အရှိန် ငေးစနဲ
ကြည့်သည်။ နှလုံးသားဂရပ်ဖီမှာ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်း ရှည်လျားစွာ
ဖြစ်သွားသည်ထင်သည်။ ရုတ်တရက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသက်ရှူရပ်သွား
သလား။ ရှူနေလားဆိုတာ မသိတော့။

မခိုင်း၏မျက်ရည်များမှာ သူ တဒင်္ဂ သေဆုံးခဲ့သည်ဆိုလျှင် ...

“ကိုကို ...”

မခိုင်း၏ခေါ်သံ ကြားလိုက်သည်မှာ ဖျတ်ခနဲသတိဝပ်သည်။

မခိုင်းရှေ့ကနေ ခပ်စောင်းစောင်းလှည့်ရပ်လိုက်ပြီး မျက်နှာထပ်လွှဲ၏။

“လူတိုင်းမှာ အနိုင်လိုချင်တဲ့စိတ်တော့ ရှိကြတာပဲ ကိုကို။ မျှမျှ တတလိုချင်တာနဲ့ မရမနေလိုချင်တာ ဒါပဲကွာတာပါ”

သူ ချာခနဲလှည့်လာကာ ...

“မင်းပြောချင်တာ ကိုယ့်သိတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ မရမနေ ကိုယ် လိုချင်တာ၊ ကိုယ် အနိုင်ရမဖြစ်မှာ။ အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်အယူအဆ၊ ကိုယ့်မာနလောက် အရေးမကြီးတဲ့ဘက်မှာပဲ ကိုယ်ထားတယ်၊ မင်း ပျော်သွားမှာပါ။ ကိုယ် အနိုင်ယူရက်လိုက်တာဆိုတဲ့ ခံပြင်းမှုတွေနဲ့ ဒီမျက်ရည်တွေ မင်းဖြစ်ခဲ့တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း မျက်ရည်ကျအောင်တော့ ကိုယ် ပြုစားနိုင်သေးတယ်ဆိုတာ သိရလို့ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

“ရှင် ... ရှင်ဟာလေ ...”

“ဘယ်တော့မှ အစွမ်းမပေးခဲ့ဖူးတဲ့၊ အစွမ်းပေးမှာမဟုတ်တဲ့သူ”

“ဟား ဟား ဟား”

မျက်ရည်စိမ့်နှင့် မခိုင်း မျက်နှာမော့ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ အရှိန် ကတင်းခနဲအကြိတ်ပစ်လိုက်ပြီး စူးစူးရဲရဲကြည့်နေ၏။

“ရေကူးချန်ပီယံ ရေနစ်လို့သေတာ၊ မုဆိုးကို သမင်ခတ်လို့သေတာ ကိုကို ကြားဖူးနားဝ မရှိဘူးလားဟင်၊ ကမ္ဘာကြီး ၂၃၇ တိမ်းစောင်းနေတာ ကိုက လူတွေကို တစ်သမတ်တည်း၊ တစ်ထပ်တည်း၊ မရှိစေခဲ့တာပဲ၊ ဧွစောင်းခြင်းမှာ အရိပ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ကိုကို ပြိုင်ဘက်မရှိ တော်နေတယ်ဆိုရင်တောင် ကိုကိုဘေးမှာ အရိပ်ရှိသေးတယ်နော်”

အရှိန် မျက်ဝန်းတွေကို တည့်တည့်ကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး မခိုင်း မျက်ရည်သုတ်သည်။

“ကိုကိုအစီအစဉ်တွေက ထောင့်မစေသေးဘူး”

မခိုင်း၏ကြေကွဲသော၊ နှင့်သည်းသော ခံစားမှုအားလုံး သူမမျက်နှာထက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနဲ့ မဆုံစည်းသေးမီကာလတစ်ခုအထိ မခိုင်းကလဲ မညှဉ်းခဲ့တဲ့ မိန်းမပဲ၊ တိရစ္ဆာန်တောင်မှ သခင်ကို ဘယ်လောက်ပဲချစ်ချစ် ဒီသခင်က သူ့ကိုရိုက်သတ်စားတော့မယ်ဆိုတာသိရင် မတုံ့ပြန်နိုင်ပေမယ့် ထွက်ပြေးမှာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သတ္တဝါတိုင်းဟာ မိမိအသက်ကိုသာ ခင်တွယ်ဆုံး၊ အချစ်ဆုံး”

မခိုင်းက ပြောနေရင်း ပုံပုံလေး လိပ်တင်ထုံးဖွဲ့ထားသည့် ဆံထုံးမို့မို့လေးကို တယုတယ ပြန်၍ထိကိုင်စမ်းကြည့်၏။

ပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရေကို ပြန်သွားထိုင်ကာ အဆင်သင့်ရှိနေပြီးသား ကပ်ပန်းကလေးကို စိမ့်ပြေပြေ အရောင်ရွေးသည်။ ဆံထုံးမှာကပ်တာ ကိုကပ်၊ ပြန်ဖြုတ်ပြီး အရောင်ပြန်လဲနှင့် အရှိန်ကိုမကြည့်ဘဲ ...

“မခိုင်းက တိရစ္ဆာန်မဟုတ်တော့ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားပါဘူး”

မှန်ထဲကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရှိန် က စူးစိုက်ကြည့်နေတာနှင့်ဆုံလျှင် ..

“ကိုကိုကို မခိုင်း အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့တာ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီး မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်လာ၏။ ကိုင်ထားသည့် လက်ထဲက ပန်းရင့်ရောင်ကပ်ပန်းလေးသည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာသောလက်ထဲကနေ လွတ်ကျသွားခဲ့လျက် ...

“ကိုကိုကိုချစ်လွန်းလို့ ကိုကိုခြေရင်းမှာ ခြေသုတ်အဝတ်တစ်စလို့ ရှိနေပေးခဲ့တာပါ၊ ထားတဲ့အတိုင်းရှိနေခဲ့တဲ့ ကြိုးခွေလိုဘဝမျိုးမှာလဲ မခိုင်း ကျေနပ်ခဲ့တယ်၊ မခိုင်း ထင်ခဲ့တာက အဲဒါကမှ တကယ့်တန်ဖိုး...”

အရှိန် မျက်နှာမှာ အရောင်တွေ အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေခဲ့ရင်း

ဆုပ်ခံထားသည့်လက်သီးက ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ၏။

“ကိုကို အနိုင်လိုချင်ပေမယ့် ရှုံးနေတဲ့သူကိုလဲ မုန်းတတ်တယ်။ အခု မခိုင်း နားလည်ပြီ ကိုကိုနဲ့ မခိုင်း ဘယ်တော့မှ ထပ်တူညီမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

မခိုင်း မှန်ရှေ့ကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်သုတ်ပြန်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ခုတော့ အယူခံတင်ချင်တယ် ကိုကို၊ မခိုင်းရဲ့ မျက်ရည်တွေက ကိုကို ထင်သလို ခံပြင်းလို့ကျခဲ့တဲ့မျက်ရည် မဟုတ်ဘူး။ မာနပါတဲ့ ကြေကွဲခြင်းသက်သက်နဲ့ပါ။ မခိုင်း ကိုကိုကို ချစ်လျက်၊ ချစ်ဆဲပဲဆိုတာကိုပါ မှတ်ထားပေးပါ။ ဒါပါပဲ”

မခိုင်း က မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲကို မကြည့်ဘဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲက ဟန့်ဖုန်းကို ယူဖွင့်သည်။

“သျှင် လားဟင်”

“မင်း...”

အရှိန် စူးစိုက်ကြည့်နေရာမှ အနားကို လွှားခနဲတိုးကပ်သည်။ မခိုင်း လက်ထဲကဖုန်းကို ဆွဲယူပို့ပြင်၏။ ဒါကို သိပြီးသားမို့ မခိုင်းက ကိုယ့်ကို လှည့်ရှောင်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ကိုကို လူကြီးလူကောင်း ပီသပါ”

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလုပ်လုပ် ဒါ မခိုင်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ကာလပဲ။ အဟန့်... အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကိုပြောတာ၊ ကိုကိုအစီအစဉ်တွေ ထောင့်မစေသေးဘူးလို့ ပြောပြီး လိမ့်ခနဲဖြတ်ဆင်းသွားသည့်မျက်ရည်ကို မသုတ်ဘဲ မျက်နှာလေးမော၍ ခါထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“သျှင် မခိုင်းကို ခုချက်ချင်း လာခေါ်လှည့်ပါ”

“ဘာ... မင်း...”

အရှိန် မခိုင်းရဲ့ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲခါသည်။ ဆံထုံးမှာ သာသာလေးကပ်ထားသည့် ပန်းပွင့်လေးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ်ပြုတ်ကျသွားကြ၏။ ထို့ပြင် ဖုန်းက လက်ထဲကနေ ဒေါက်ခနဲ ...။

မခိုင်း နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို ပျောက်ကွယ်လုမတတ် ဖိပိတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ ပင့်သက်ရှိက်၍ ...

“ကိုကိုက မကျန်ရစ်ခဲ့နိုင်လို့ မခိုင်းကို ထားခဲ့ဖို့စိတ်ကူးထားတယ် မဟုတ်လား။ ကြေညာပေးလိုက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုအတွက်မှားသွားတာ၊ အမြဲတမ်း ကိုကိုဘေးမှာ အပုံလိုက်ရှိနေခဲ့တဲ့ ကြိုးခွေကလေးဟာ ဒီနေ့ မြေဟောက်တစ်ကောင် ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ကို ကိုကိုက သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးထားရင်တော့ ကြိုးပေါ့၊ မီးပုံထဲ သွားချပစ်မယ်ဆိုတော့ မခံနိုင်လို့လေ။ မခိုင်းမှာလဲ မာနတွေရှိတယ် ကိုကို၊ ကိုယ့်က အရုံးပေးနေရတာကို ကျေနပ်နိုင်ပေမယ့် ပြိုင်ကြပြီဆိုရင်တော့ နိုင်ချင်တယ်။ ကိုကိုကို မခိုင်း စိန်ခေါ်ရဲတယ် ကိုကို၊ ကိုကိုခြေရင်းမှာ နောက်ထပ် ပက်ပက်စက်စက် ကျရုံးမကျန်ခဲ့ရအောင် မခိုင်းက အရင်ထွက်သွားမှာ”

အရှိန် လက်တွေ တင်းကျပ်စွာ ဖိညှစ်ထားရင်းမှ တဖြည်းဖြည်း ပြေကျသွားလေသည်။ နောက်ဆုံး မခိုင်း၏လက်ဖဝါးလေးတွေအရောက်မှာ ရပ်တန့်သွား၏။

ဖဝါးချင်း ထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိရင်း စကားပြောဖို့ သူ အားယူနေဆဲမှာ မခိုင်း က သူ့လက်ကို ခါချပစ်လိုက်သည်။

“နောက်ထပ် ကျွန်မတို့ မျက်ရည်တွေကျဖြစ်ကြရင်တောင် ဇာတ်ပွဲထဲက နောက်ပိုင်းခန်းလို တစ်ယောက်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်လူးလို့မို့မို့မိကြတဲ့အထဲမှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မာယာတွေလို့ သတ်မှတ်မယ်၊ လှည့်မကြည့်ကြ။ မသနားကြ။”

မခိုင်း၏မျက်ဝန်းလေးက အပြင်မှ လှုပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကြောင့် တစ်

၂၂၂

၂၂၂

ချက် လှုပ်ရှားသွားသည်။

“ကိုကိုကမှ တန်ဖိုးကြီးတဲ့အချစ်တွေကို ပိုင်တဲ့သူ မှန်ပါတယ်။ ကိုကိုရဲ့ဂန္ထဝင်အချစ်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ကတော့ အပေါ့စားအချစ်တွေနဲ့လေ ...”

မခိုင်း လေးမှန်သောခြေလှမ်းတို့ကို စတင်၍ ရွေ့လျားသည်။ မြေတစ်လှမ်းမှာပဲ အရှိန် နှင့် သူမ ဆန့်ကျင်ဘက်လားရာများသို့ မျက်နှာမူထားလျက်နှင့် ပခုံးချင်းထိသွားသည်။

အရှိန် ကလည်း ငဲ့မကြည့်၊ မခိုင်းကလည်း မျက်ဝန်းတို့အနည်းမျှပင် မလှုပ်ခတ်စေခဲ့ဘဲ ...

ရှင်လေ ... ဂန္ထဝင်အချစ်တွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတော့ ...။

ဂန္ထဝင်အချစ်နဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ (ဇာတ်သိမ်း)

၂၂၃

အခန်း (၅၃)

“မခိုင်း”

“သမီး ... ဟေ့ မခိုင်း နေဦး”

“ဆောင်းမခိုင်း”

ဖေဖေခေါ်သံ၊ မေမေရဲ့အသံနှင့် သစ္စာတို့၏ ခေါ်သံများ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတစ်ဦး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကျန်ခဲ့ကြသည့်အသံတွေ။ အားလုံးကို မခိုင်း တစ်ချက်မှ ပြန်မကြည့်တော့ပေ။

အားလုံး၏ရှေ့သို့ ရဲ့ရဲ့ဝံ့ဝံ့ရောက်လာခဲ့သော သျှင် ကမ်းပေးသည့် လက်ထဲကို မခိုင်း လက်တစ်ဖက်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဖိဆုပ်ထားလိုက်သော သူ့လက်ထဲမှာပဲ ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထားမိရင်း ကားထဲကို အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ဝင်၏။

“သမီး ... ညည်း ... ညည်း ... ဒါ ...”

မေမေ မရမက လှမ်းအော်သေးသည်။ မခိုင်း မျက်လုံးတွေကိုရော နှုတ်ခမ်းတွေကိုပါ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး ကားမောင်းနေသည့် သျှင်ပခုံး တစ်ဖက်ပေါ်မှာ မှီကျသွားခဲ့၏။

ထိုနောက် မျက်ရည်နှစ်စက်သည် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာခဲ့ခြင်း၏ နောက်သို့ တစ်ခေါက် ပြန်လျှောက်နေခဲ့သည်လား။

သျှင် က ကားကို တိတ်ဆိတ်ခွာမောင်းနေခဲ့လျက် ဘာမှမမေးဘဲ နေသည်။ မခိုင်း၏ မျက်ဝန်းလေးတွေ မှန်ထဲကနေတစ်ဆင့် သူ့မျက်နှာ ဆီ ရောက်လာခဲ့ပြီး ...

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မခိုင်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မခိုင်းလေ မခိုင်း သူ့ကို အရုံးမပေးနိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် သျှင်ကို အသုံးချသလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်၊ သျှင်ဘက်က အားနည်းတဲ့ အရပ် မျက်နှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါကိုသိလို့ အခွင့်အရေးယူတာတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး။ သျှင် ယုံပါနော်”

ကားက ရပ်လိုရသည့်နေရာတစ်ခုမှာ ဖြစ်သလိုထိုးရပ်သွားခဲ့၏။ လက်မောင်းမှာကိုင်ထားသည့် မခိုင်း လက်ကလေးပေါ်ကနေ သျှင်က ခပ်ဖွဖွလေးထပ်ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပြီး ...

“ပွင့်လင်းတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လေ မခိုင်းအတွက် ဆိုရင် ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ပတ်သက်ခွင့်ရရ ကျေနပ် တယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် တန်ဖိုးကြီးဆုံး၊ အရေးကြီးဆုံးအရာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ကျန်တာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ပေးဆပ်ပြီးလဲယူနိုင်တယ်၊ အချစ်ကြောင့်ကြောင့်နေတယ်ပဲပြောကြပါစေ အချစ်မရှိလို့ မဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ထက် ဘာမှ အရေးမကြီး ဘူး”

မခိုင်းသည် သျှင်မျက်နှာကို ဆွေးမြေ့သောအပြုံးလဲ့လဲ့လေးနှင့် ငေးနေရင်း ခေါင်းခါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မခိုင်း စိတ်မကောင်းပါဘူး သျှင်ရယ်၊ သျှင်ကို မခိုင်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ သျှင် လိုချင်တဲ့အချစ် မခိုင်း ပေးနိုင်မှာမဟုတ်လို့ တောင်းပန်

ပါတယ်။ ခုလဲ သတို့သမီးမရှိတော့တဲ့မင်္ဂလာပွဲနဲ့ သူ ကျန်ခဲ့တဲ့အဖြစ် တစ်ခုကိုပဲ လိုချင်ခဲ့တာ၊ အထပ်ထပ် စွပ်စွဲစော်ကားနေတာကို ဟုတ် တော့ ဘာဖြစ်လဲဆိုပြီး ရွံ့ချင်တာမျိုးပါ၊ မခိုင်း ဒီမှာပဲဆင်းတော့မယ်”

“ဘာ ...”

“သျှင်ကို အသုံးချသလိုလုပ်ခဲ့တာပဲဖြစ်ပါစေ၊ တကယ်အသုံးချတာ မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဖြစ်ချင်လွန်းလို့ပါဆိုရင်ရော ...”

သျှင်က မခိုင်း လက်ဖဝါးလေးကိုဖျစ်ညှစ်ပြီး ဂီယာ ပြန်ထိုးသည်။ ပြီးတော့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ဘက်ခံပြန်ဆုတ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် မခိုင်းကို ပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

“အို... မဖြစ်ဘူး အဲဒီလို ...”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

အခန်း (၅၄)

ကလေးငိုသံ ဆူညံနေတော့ မခိုင်း စာဖတ်နေရာကနေ ထလိုက်သည်။ သျှင် က လက်ကိုဆွဲလိုက်သဖြင့် သူ့ဘေးမှာ ပြန်၍လဲကျသွားခဲ့၏။

“ဟိုမှာ သမီး ငိုနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အခု တိတ်သွားပြီ ကြားလား၊ ဒေါ်ကြည်က သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာ၊ ခြင်္သေ့တောင် အနားမခံဘူး”

“ချစ်ချစ်ကွာ၊ မအေက ကလေးငိုသံကြားနေရက်သားနဲ့ ဘယ်လို လုပ်နေတတ်မှာလဲ”

“ခုမှ မငိုတော့တာကွာ၊ ဒီမှာ မေးစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ”

မေးပြီး မခိုင်းက စာအုပ်ကိုပြန်ကိုင်တော့ သျှင်က ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ လှဲနေရာမှ လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ထလိုက်ပြီး မခိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းဖက်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ဘယ်လောက်လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

မခိုင်း ခပ်တည်တည်လေးပြောတော့ သျှင် ငေးခနဲကြည့်ပြီး မျက်နှာ

ပျက်၏။ သို့သော် ခဏလေးပဲဖြစ်ကာ သူ ပြုံးနိုင်အောင်ကြိုးစားသည်။

“မခိုင်းက ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ကျွန်တော့်အလုပ်တွေကိုလဲ ကူနေရတာကိုး၊ သေချာဘယ်မှတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီနေ့ဆိုရင် ...”

“သုံးနှစ် သုံးလနဲ့ ကိုးရက်ရှိပြီ”

“ဟင် ...”

မခိုင်း ပြောလိုက်တော့ ဟင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် သျှင် မျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းပြုံးကြည်လာကာ ...

“မခိုင်း မှတ်ထားတယ်ပေါ့”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟား ... ပျော်လိုက်တာကွာ”

သျှင်က မခိုင်း မျက်နှာလေးကို သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ထပ်လျက် လေးပါလာအောင် ဖက်ထားရင်း အိပ်ရာထက်မှာ ပက်လက် ပြန်လှဲလိုက်၏။

“မခိုင်း ကျွန်တော့်ကို ...”

အားတက်သရောမေးဖို့ဖြစ်သော်လည်း မေးခွန်းက မဆုံးသေး။ မခိုင်းက ပြန်ထဖို့ရုန်းတော့လည်း မလွှတ်”

“မခိုင်း ...”

“ဘာလဲ ပြော၊ သျှင်မိန်းမ သျှင်ရင်ထဲမှာပဲ ကပ်ထပ်နေတယ်၊ ဘယ်မှမသွားဘူး”

ပြောလိုက်တော့ သျှင်ကရယ်သည်။ မခိုင်းနဖူးဆံစလေးတွေကို တယုတယုပွတ်သပ်ငေး၍ ...

“မခိုင်းကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တာပဲ”

“တစ်နေ့ကို အခါရှစ်ဆယ်လောက်ကြားနေရတာ”

“ပြီးငွေ နေလို့လားဟင်”

“ဟင်အင်း၊ သျှင် မေ့မှာစိုးလို့”

“မခိုင်းရယ်”

သျှင်က မခိုင်းမျက်နှာလေးကို ဖိနှိပ်ယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးကို မြတ်နိုးစွာနမ်း၏။

“မေ့ဖို့နေနေသာသာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အနာဂတ်ပန်းတိုင် ရည်ရွယ်ချက် အားလုံးက မခိုင်းကြောင့် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံနေခဲ့တာ၊ မောပန်းငြိငြိ မသွား တဲ့အပြင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ တစ်လပြီးတစ်လ နှစ်တွေကူးလာလေ ချစ်လေပဲ၊ မခိုင်းကရော ...”

“ဟင် မဆိုင်ဘဲနဲ့”

မခိုင်းက သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ပေါ်မှာ လှဲအိပ်လိုက်ရင်း နှုတ် ခမ်းလေးမဲ့၍ပြောသည်။

“မခိုင်း မရယ်နဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် မခိုင်းဆီက ချစ်မိတယ်ဆိုတဲ့အဖြေ စကားလေးကိုကြားရဖို့ ဘယ်လောက်မျှော်လင့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ မခိုင်း သိတယ်”

“လို့သေးလို့လား သျှင်ရယ်၊ သမီးလေးတောင် တစ်နှစ်ပြည့်ပြီးပြီ”

“ဟာ... မေးရက်လိုက်တာ”

သျှင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားကြီးထဖြစ်ကာ မခိုင်းပန်းလေးကိုဆွဲ၍ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် လှည့်ယူသည်။

“သမီးလေး တစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ကျွန်တော့်မွေးနေ့နဲ့တိုက်ဆိုင် နေလို့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ကောင်းကောင်းပေးမယ်လို့ မခိုင်း ပြောခဲ့တာ မှတ်မိလား”

“အင်း”

“ကျွန်တော် ပြန်ပြောခဲ့တာရော ...”

မခိုင်း က သျှင် နှာခေါင်းကို နာအောင်တမင်ဆွဲညှစ်ပြီး ဟွန်းခနဲ

ရွှေသမင်စာပေ

ရယ်၏။

“မခိုင်း မပေးပါနဲ့တဲ့၊ ကျွန်တော် လိုချင်တာတစ်ခုပဲ တောင်းမယ်တဲ့၊ ဆက်ပြော”

သူမေးသမျှကို မခိုင်း ဖြေနိုင်သဖြင့် သျှင် မျက်ဝန်းတွေက ကြည်နူး မှုများနှင့် ရှုန်းတောက်နေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပြုံးနေသည့်နှုတ်ခမ်းတွေက မပြုံးနိုင်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမတိုင်ခင်ညက သမီးလေး ရင်တွေ ကျပ်ပြီး အရေးပေါ် ဟိုပြေး ဒီပြေးနဲ့ မိုးလင်းတော့လဲ မွေးနေ့က ရှိတော့ ရှုပ်ကုန်တာကွာ၊ အဲဒါလေ စီစဉ်ထားခဲ့ကြတာတွေလဲ ဘာမှမလုပ်ဖြစ်ခဲ့ ကြဘူး၊ ကျွန်တော်လဲ မခိုင်းဆီက ဘာမှမရခဲ့သေးဘူး”

“မွေးနေ့အတွက်ဆိုတော့ ဒီနှစ် မဖြစ်လိုက်ပေမယ့် နောက်နှစ် ပေါင်းများစွာ ...”

“မခိုင်း”

“ဟင်”

မခိုင်း စကားမဆုံးအောင် သျှင်က အတင်းဆွဲလှုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ခပ် ဆောင့်ဆောင့်ခေါ်သည်။

“မခိုင်းက ကျွန်တော့်ကို အလေးမထားသလိုပဲဗျာ၊ ရင်ထဲက စကား တွေပြောနေတာကို ဘာဖြစ်လို့ ရယ်လိုက်၊ ပြုံးလိုက်နဲ့ အတည်အတံ့မပြော တာလဲ”

“ရယ်တာပြုံးတာဟာ မင်္ဂလာပဲ သျှင်ရဲ့၊ မခိုင်းက သျှင်ကို မျက်နှာ ရှစ်ခေါက်ချိုးနဲ့ စိုက်ကြည့်နေရမှာလား”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ...”

စကားပြောနေကြဆဲမှာ ပုန်းဝင်လာသဖြင့် ရုတ်တရက် တိတ်သွား၏။ မခိုင်းက ပုန်းထယူပြီး သျှင်လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

ရွှေသမင်စာပေ

www.burmeseclassic.com

“ဟဲလို ‘ဆောင်းစည်းစိမ်’ ကပါ”

“.....”

“ဪ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပဲ လာမှာပါ။ ‘စည်းစိမ်သွင်း’နဲ့ ‘ဆောင်းစည်းစိမ်’ အတူတူပါပဲ”

“.....”

“ဒီတုလုပ်ထားကြတာတော့ ထရေးဒီးမှာ အတည်ပြုခဲ့ကြတဲ့ရက်ပဲ၊ ကြိုရောက်ဖို့က ကျွန်တော့်ဘက်က ကိုယ်စားလှယ်လာမှာပါ”

“.....”

“စိတ်ချပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ အိုခေ အိုခေ”

သူ ဖုန်းချလိုက်တော့ မခိုင်းကပဲ ဖုန်းကိုယူပြီး စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်သည်။ ပြီးတော့ နေရာမှထဖို့ပြင်လျှင် သျှင်က လက်ကိုဆွဲချပစ်လိုက်၏။ မခိုင်း အရှိန်နှင့် ပြန်ပစ်ကျလာကာ...

“တွေ့လား၊ လူက အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတွေနဲ့ ဦးသျှင် ဖြစ်နေပြီ”

“ပြော ... ဘာကတော့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါ ဇွတ်တရွတ်ဆိုးတာလေ၊ ကလေးမဟုတ် ဘာမဟုတ်”

“မိန်းမကို ရည်းစားစကားပြောဖို့ နှစ်နဲ့ချီပြီး စောင့်နေရတဲ့ကောင်ကို ကလေးလို့ပြောတယ် ဟုတ်လား”

သျှင်က သူ့မျက်နှာကို လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြီး ပြောသဖြင့် မခိုင်း က ရယ်သည်။

“မခိုင်း”

“ဟင်”

“မောင့်ကိုချစ်လား”

“မောင် ဘယ်မှာလဲဟင်”

မခိုင်းက ရှာဖွေသလိုလေး ဟိုဒီလုပ်ကြည့်၏။ သျှင်သည် အသည်း

ယားသွားကာ ...

“အား ...”

ရယ်သံတွေ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ဆူညံသွား၏။ ရိုးသားစွာ ဖူးပွင့်သွားကြသော အနမ်းတို့က ထူးဆန်းစွာ နွေးနေကြသည်။ မီးရောင်အောက်မှာ မခိုင်း၏မျက်တောင်ရှည်တို့က လှချင်တိုင်းလှနေကြ၏။ သျှင်က မျက်တောင်ဖျားလေးတွေတို့ပါ နှုတ်ခမ်းသားတို့နှင့် ထိကပ်နမ်းသည်။

ပြီးတော့ ...

“သိပ်ချစ်တာပဲ မခိုင်းရယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မခိုင်းကိုချစ်သလားလို့ နေတိုင်း၊ ညတိုင်း မေးချင်နေခဲ့တယ်၊ ဒီပေမယ့် မမေးရဲဘူး၊ မေးလဲ မမေးရက်ဘူး၊ မခိုင်းကို ကျွန်တော်က မရမနေ လက်ထပ်ယူခဲ့ရတာလေ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မခိုင်းက ကြည်ဖြူစွာလိုက်လျောခဲ့တယ်၊ အဲဒါလေးနဲ့ပဲ ကျေနပ်နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာပါ၊ ဒီပေမယ့် ...”

နောက်ထပ် စကားပြောရင်း ဖုန်းသံမြည်လာတော့ သျှင် မျက်နှာပျံ့မဲ့သွား၏။

“ကျွတ်... ခိုးချုပ်နေမှကွာ ...”

ဟု ညည်းညူသလိုပြောသ သူပဲ ခေါင်းရင်းတိုးကာ ဖုန်းကို လှမ်းယူလိုက်၏။

“ခိုးချုပ်တာလဲ ဘာဖြစ်လဲ သျှင်ရယ်၊ ခုမှ ခုနစ်နာရီသာသាប់ရှိသေးတာ၊ အကြောင်းရှိလို့ဆက်တာဖြစ်မှာပေါ့”

“သိပါတယ်၊ ဒီပေမယ့် အခု ကျွန်တော့်အချိန်က အရမ်းတန်ဖိုးကြီးနေတာ”

တန်ဖိုးဆိုသည့်စကားရပ်ကိုကြားမိတိုင်း မခိုင်း၏စိတ်အာရုံထဲမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ မာနကြီးသော မျက်ဝန်းတို့က ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။

ဒါပေမယ့် ထိုအခါတိုင်းမှာပဲ သုမ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ မဲပြုံးလေး တစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းလာတတ်ပြီး ခဏလေးနဲ့ ပျောက်ပျက်ပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့၏။

အသည်းကနာပေမယ့် မခိုင်း ပြုံးနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားရစ်ခဲ့လိုက်တာ သုသာမက မိဘအသိုင်းအဝိုင်းလည်းပါ၏။

ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အရာအားလုံးနှင့် အဝေးဆုံးမှာပဲ နေခဲ့မိသည်။ တကယ်တော့ ပူပင်သောကဆိုတာလည်း ပြောင်းလဲမှုအပေါ်မှာ စီးမျောရင်း လျော့ပါးပျောက်ကွယ်စေတဲ့အရာပဲ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိတ် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

သျှင်က ဖုန်းမချသေးဘဲ မခိုင်းခါးလေးကို ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်၏။ မခိုင်းက ပြုံးကာ ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဘယ်ကဖုန်းလဲ၊ မိန်းမသိ ကြားလိုက်တယ်”

“ဪ... မမမျိုးဆိုကပါ။ မနက်ဖြန် နှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် ဒင်နာ လုပ်မယ်တဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟွန်း... ဖုန်းလာတော့ ချဲ့မဲ့နေပြီး မမမျိုးအသံကြားတာနဲ့ ပြုံး သွားတာပဲ”

“ဟာ မဟုတ်တာကွာ၊ မမမျိုးက ...”

“သွားပါ၊ စလိုစမှန်းလဲမသိဘူး”

“သိတယ်၊ စတာကိုပဲ မခံနိုင်တာ၊ မခိုင်း ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကလွဲပြီး ကျွန်တော့်ကို ရင်ခုန်အောင်ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့မိန်းမ မရှိသေးဘူး”

“မရှိသေးလို့လား၊ ရှိရင်ရော ...”

“ထပ်ယူမှာပေါ့၊ မခိုင်း သက်သာအောင်လို့လေ”

“ဘယ်... ဘယ်လို ...”

“ဟား ဟား”

သျှင် အားပါးတရရယ်ချလိုက်ပြီး မခိုင်းရဲ့ဆံ့နွယ်ရှည်လေးတွေမှာ မျက်နှာငါးကပ်နှစ်၍နမ်းသည်။

“ဪ... ကူဖော်လောင်ဖက်တိုးတော့ မခိုင်း အလုပ်လုပ်ရတာ မပင်ပန်းတော့ဘူးပေါ့၊ အဲဒါ အဲဒါ ...”

“ဟွန်း ...”

မခိုင်းက စူပူပူလေးစောင်းကြည့်ပြီး သျှင်နဖူးကို ထုပစ်လိုက်၏။

“အလကားပြောနေတာပါဗျာ၊ သိပ်လှတဲ့ဇနီးရယ်၊ အရမ်းချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ မအေတူသမီးလေးရယ်အတွက် မောင့်မှာ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ လုံ့လခွန်အားတွေအပြည့်နဲ့ကြိုးစားဖို့တွေ ရှိသေးတယ်”

“လာပြန်ပြီမောင်”

“မခေါ်ဘူးလား”

“သျှင်ကကျတော့ ကျွန်တော် ကျွန်တော်နဲ့ ပြောနေပြီးတော့”

“အဲဒါက ဒီမိန်းမကို ဘယ်လောက်မြတ်နိုးနေသလဲဆိုတာကို ပြတာ ပေါ့၊ မခိုင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘာမဆို ကျွန်တော်က အလျှော့ပေးချင်တာ၊ လိုက်လျောချင်တာ၊ ဦးဆောင်နိုင်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ရှေ့တန်း တင်ပြီး မခိုင်းရဲ့ဆန္ဒက ပထမ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဆန္ဒက ဒုတိယ၊ အဲဒီလို ထားချင်တာ၊ အစွမ်းကုန်ပြောမယ်ကွာ၊ ‘စည်းစိမ်သျှင်’ ဆိုတဲ့ကောင်က ငကြောင်ပဲလို့ပြောကြပါစေ မခိုင်းရှေ့မှာ လက်နှစ်ဖက် ခုံချပြီး ခေါင်းငုံ့ ရပ်နေပေးချင်တယ်၊ သခင် ပြုသမျှ နုပျိုမယ်ဆိုတာမျိုး ...”

“သျှင်ရယ်”

မခိုင်းရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဟာသွား၏။ သျှင် လည်တိုင်ကို ဖွဖလေး ပြန်၍ဖက်ထားမိကာ ရင်ခွင်ထဲမှာမှီနေလိုက်မိသည်။ သျှင်က တင်းခနဲ ပြန်ဖက်၍ ...

“ခုကစပြီး နောင်နှစ်များစွာမှာ သျှင် ဘယ်လောက်ကြီးမား

အောင်မြင်သွားပါစေ။ ဘယ်လိုဂုဏ်သရေတွေပဲရှိလာတာ မခိုင်း အတွက် အမြဲတမ်း ကျွန်တော်ပဲ”

“ဒါဆို မောင်လို့ ခေါ်ခိုင်းတာကျတော့ရော”

“မခေါ်ခိုင်းပါဘူး။ အဲဒါကလဲ မခိုင်းကိုယ်တိုင် လိုလိုချင်ချင် ကင် ပွန်းတပ်ပေးလာတာကိုပဲ လိုချင်တာ။ မရမနေ လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“သူ ... စကားတွေ အရမ်းတတ်တာပဲနော်”

“ချစ်လွန်းလို့ထင်တယ်၊ မခိုင်းကရော ...”

မေးပြန်ပါပြီ။ မခိုင်း က ချစ်စဖွယ်လေး ပြုံး၍ကြည့်နေပြီး သူရင်ခွင် ထဲကနေ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ခဏလေး”

ဟုပြောသဖြင့် ဆွဲထားမလို လက်ပြင်ဖြစ်ပြီးမှ သျှင် ဒီတိုင်းကြည့် နေလိုက်၏။ မခိုင်း သူ့ဘေးမှာပြန်ထိုင်တော့ လက်ဆဲမှာ ကတ္တူဘူးရှည် လေးတစ်ဘူး ပါလာ၏။ ဘူးကို လက်ဆောင်ထုပ်လေးလို့ ပန်းနုရောင် ဖဲကြိုးလေးနှင့် အပွင့်ဖော်ကာ လှပစွာ အုပ်ထားသည်။

“ရော ..”

“ဘာလဲဟင်”

“ကြည့်လေ ...”

လက်ထဲကိုထည့်ပေးလို့ ကြည့်လိုက်တော့ “သျှင်အတွက် မွေး နေ့လက်ဆောင်၊ ချစ်ဇနီး” ဟု ရေးထားသည်ကိုမြင်သည်။

“ကျွန်တော့်အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဟုတ်လား၊ ဒါ ဘယ် တုန်းက ထုတ်ထားတာလဲ”

“မွေးနေ့မနက်ကလေ၊ ညကျရင် ပေးမလို့”

“ဪ ... မခိုင်းကလဲ၊ ကလေးရဲ့ကျန်းမာရေးထဖြစ်လာလို့ မပေး ဖြစ်တာလား”

သျှင်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ဘူးကို တယုစာယကိုးထားပေးမယ့် ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်သွားတာတော့ မရှိပေ။ ပြီးတော့ ပြော၏။

“ကျွန်တော်က မခိုင်းဆီက သီးသန့်တောင်းမလို့”

“မတောင်းနဲ့လေ၊ မွေးနေ့ရှင်ဆိုတာ လိုချင်တာ မတောင်းရဘူး။ စေတနာရှိလို့ပေးတာကိုပဲ ယူရတယ်”

မခိုင်း ပြောတာကို ကိုယ်နားလည်သလိုတွေးကာ သျှင်မျက်ဝန်း မှာ ဆွေးရိပ်သမ်း၏။

“ဘာလဲ၊ ဖွင့်မကြည့်တော့ဘူးလား”

မခိုင်း ထပ်ပြောမှ လက်ဆောင်ဘူးဆီ အကြည့်ပြန်ရောက်သည်။

“ကဲ .. စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ပေး ...”

မခိုင်း က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဆွဲယူဖွင့်နေရင်း ...

“ကြည့်ပါဆို မကြည့်ဘဲနဲ့ လူကိုပဲ ကြည့်နေတယ် ... ဟွန့်”

ဆံပင်ဖားလျား၊ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့် ဒေါက်ချွန်ပိနပ်လေးကို စီး ထားသည့် ဘိုမရုပ်ကလေးက သိပ်တော့မဆန်းပါ။ ဒါပေမယ့် မျက် တောင်ရှည်ကြီးတွေ အထူးပေါ်လွင်ကာ တော်တော်လှသည်။

သျှင် အရုပ်မလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေဆဲ မခိုင်းက အရုပ်မ ကိုင်းထားသည့် လက်ထဲက ဟမ်းဖုန်းခလုတ်လေးတစ်ခုကို နှိပ်ပစ် လိုက်၏။

“ဟေးယူ .. အိုင်လပ်ဖ်ယူ ... ဟေး .. ခူးယူနီး .. အိုင်လပ်ဖ်ယူ”

“ဟင် ...”

သျှင်မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ ထွက်ပေါ်လာသံက ကစားစရာအရုပ်တွေထဲကလို စက်သံစစ်စစ်ကြီးနှင့်မဟုတ်ဘဲ သြဂူ သော မိန်းကလေးသံလေးဖြစ်၏။

လူထိုင်ပြောနေတာနှင့်လည်း တူသည်။ သျှင် ဟားခနဲရယ်ကာ

ဘူးထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင် စက္ကူစာရွက်လေးတစ်ရွက် ရှိနေသေးတာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကြည့်လိုက်တော့ စာတမ်းကလေးတွေက လှပပိုင်းစက်လျက် ...။

ချစ်ခင်ပွန်း စည်းစိမ်သျှင် ...

ဤမွေးနေ့မှသည် နောင်နှစ်ပေါင်းတစ်ရာတိုင် သက်ရှည်ကျန်းမာစွာ ဤဇနီး၊ သမီးတို့နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်ပါစေ ...။

သက်ဆက်မြတ်နိုးချစ်မည့်သူ
ချစ်ဇနီး

“မခိုင်း...”

သျှင် ကိုင်ထားသမျှ လက်ထဲမှာ မမြဲတော့သလိုဖြစ်သွားသည်။ လိုက်လံဝမ်းသာမှုကြောင့် တုန်ယင်လာသည့်လက်တို့ကို ဖိဆုပ်ပစ်လိုက်မိစဉ် စာရွက်လေးနှင့်အရုပ်မလေးလည်း မွေ့ရာခင်းထက်မှာ နေရာပြေးယူသွားကြ၏။

“ကျွန်တော် မမျှော်လင့်ရသေးဘူး။ ဒါ တကယ်နော်”

“သျှင်ရယ်...”

“ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ...”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြ၏။ မခိုင်းက သျှင်လည်ပင်းကို နှုတ်ခမ်းလွှာတို့ဖြင့် ဖိကပ်နမ်းလိုက်ပြီး။

“သျှင် မသိလို့ပါ သျှင်ရယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဖန်ဆင်းမွေးမြူလိုရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ မခိုင်း။ သျှင်ကို ကြည်ဖြူနိုင်ခဲ့တာကိုက အချစ်တွေပါပဲ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါ အဲဒါကို ခံစားမိတယ်။ ဒါကြောင့် မခိုင်းဘယ်လိုနေနော့ ကျွန်တော် ကျေနပ်နိုင်ခဲ့တာ ချစ်ပြီးရင်း ချစ်နေခဲ့တာ”

သျှင်က မခိုင်းမေးဖျားလေးကို ဆွဲမော့ကာ နှုတ်ခမ်းလေးကို

နမ်းမလိုင့်သည်။

“သျှင်ရေ လူလေး... လူလေးတို့ ခဏထွက်ခဲ့ဦး အပြင်မှာ ဧည့်သည်တွေ”

“ဟင်...”

သျှင် မျက်နှာကို တွန်းပစ်လိုက်ပြီး မခိုင်းက ရယ်သည်။ သျှင်က မချင့်မရဲ စုတ်သပ်ကာ

“ဒီညကျမှ ဖုန်းတွေရော ဧည့်သည်တွေရောကွာ... ကျိပ်ပဲ”

ဟု ညည်းလို့မပြီးသေး...။

“သမီး... သမီး... မခိုင်း”

“လာပြီ ဒေါ်ကြည်”

မခိုင်းဆံပင်နဲ့ အင်္ကျီကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ဖိသပ်ပြုပြင်လိုက်ပြီး တံခါးသွားဖွင့်၏။ ဒေါ်ကြည်က တံခါးအပြင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် မျက်နှာနှင့် စောင့်ကြိုနေတာ။

“သမီး... သမီးရဲ့ မိဘတွေ...”

“ရှင်...”

မခိုင်း မျက်လုံးလေး ပိုင်းကာ၊ ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟီးသွား၏။ ထိုစဉ် သူမ ဘေးမှာ သျှင်ရောက်လာပြီး လက်ဖဝါးလေး တစ်ဖက်ကို ထပ်ဆုပ်ဖျစ်ညှစ်ကာ ...

“လာလေ မခိုင်းရဲ့ ဒါဘယ်လောက် ဝမ်းသာစရာကောင်းသလဲ၊ ကြောက်စရာမှ မဟုတ်တဲ့ဟာ”

“သျှင် မေမေတို့က မခိုင်းကို စိတ်ဆိုးနေကြတာ”

“ကြာပြီပဲ မခိုင်းရယ်၊ စိတ်ဆိုးလို့ မခိုင်းကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ်ဦးမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူလေ၊ မခိုင်းလုံးဝ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး”

“သမီး”

မခိုင်းတို့ ရှေ့ကို မသွားရသေးပါ။ ဧည့်ခန်းမကြီးနှင့် အိမ်ဘက်ကို ဆက်သွယ်ထားသော လမ်းကလေးပေါ်မှာ မေမေ့ ပုံရိပ်ပေါ်လာ၏။

ထို့နောက်မှာ ဖေဖေရယ် သမီးလေးရယ်၊

ဖေဖေက သမီးလေးကို ချီငွေ့ထားရင်း မချီပြီးနှင့်

“သမီးက ပိုတောင်လှနေပါလား”

ဟု ပြောကာ မေမေ့ ဘေးမှာ အတူတူယှဉ်ရပ်လိုက်သည်။

“သမီး မေမေလာတော့၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တယ်ဆိုပြီး၊ ယတြာတွေချေ၊ သမီးဘယ်မှာမှန်းမသိလို့ စုံစမ်းနဲ့၊ သောကတွေ များနေခဲ့တာ”

“မေမေရယ် ... မခိုင်း ...”

မခိုင်း ငိုချင်သွားသည်။ ဝေဒနာကလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ဖျားဖြင့် ပုတ်ခတ်တားဆီး၍ မေမေ့ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးသွားမိ၏။

ဒေါ်မိမိ ပြုံးသည်။ ပို၍ တင်းပြည့်လှပနေသည့် တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးကိုပဲ ဆွေးမြေ့ နာကျင်စွာ စူးငေးနေခဲ့၏။

ပြီးတော့ နောက်က သမက်ဖြစ်သည့် သျှင်မှာ ဝေဒနာရောက်ပြန်သည်။

သမီးတစ်ယောက်လုံး ရန်ကုန်မှာပဲ ရှိနေလျက်နှင့် ရှာတော့လဲ မတွေ့။ ရှိတဲ့သူကလည်း ရောက်မလာခဲ့ပေ။

သတင်းစာထဲမှာ မြေးလေး၏ တစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့နှင့် နှစ်ဖက်သော ဘိုးဘိုးဘွားဘွားများအား ကန်တော့ပန်းဆင်ပါသည်ဆိုသော ကြော်ငြာကို ဖတ်ရတော့မှ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေကြမှန်းသိသည်။

အပူတပြင်း လိုက်စုံစမ်းခဲ့တာတောင် နှစ်လသုံးလ ကြာခဲ့၏။

မိဘမေတ္တာဆိုတာ စုန်ရေ သက်သက်ရယ်ပါ။ သူတို့ကျတော့ ကိုယ့်အလိုက်အဝန်းလေးတွေမှာ အားလုံးကို မေ့ပျောက်၍ပျော်နိုင်ကြသည်။

မျက်ရည်စက်တို့က ဝမ်းနည်းတာ မဟုတ်ဘဲ။ ဖောဖောသီသီကျလာကြ၏။ နေနိုင်လိုက်ပါတီဟု တွေးမိပြီး ဝမ်းနည်းသော်လည်း အပြစ်တော့ မတင်ရက်ခဲ့ပါ ...။

ဒါလည်း မိဘတွေဘက်က ထာဝရ ခွင့်လွှတ်နားလည်ရခြင်းပဲ ဖြစ်ပေမည်။

“မေမေရယ် မခိုင်းလေ မေမေတို့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးခဲ့တာပါ။ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မလွှတ်ဘူးလို့လဲ ထင်ခဲ့လို့ပါ။ မခိုင်းကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ မခိုင်း မှားပါတယ်”

တောင်းပန်ရင်း “မခိုင်း မေမေရင်ခွင့်ထဲ တိုးဝင် ဖက်တယ်ထားလိုက်၏။

ဒေါ်မိမိပြုံးသည်။ သမီးကို ယုယစွာ ပြန်၍ပွေ့ပိုက်ထားခဲ့ပြီး ပြေပြစ်ရိုကျိုးစွာ ရပ်လျက်ရှိသည့် သျှင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ပေ့...”

“ဟော ... ဟော”

မြေးကိုချီထားသည့် ဦးဟန်သူ ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ပေ့ ...”

ဖေဖေလိုခေါ်တာဖြစ်မည်။ ဒါကို ပေ့လို တစ်လုံးတည်း မပီကလာလေးခေါ်လိုက်ကာ လက်လေးကမ်းလိုက်တော့လဲ၊ သျှင်ဆီကိုပဲမို့ ...

“ဟာ မြေးက ဖအေချစ်ပဲကွ၊ ရော့ ဟေ့ မင်း သမီးကိုခေါ်”

ဦးဟန်သူ၏ ရယ်မောရင်းခေါ်သံမှာ ရင်းနှီးနှစ်လိုခြင်းတွေ ပါဝင်စီးမြောနေခဲ့၏။ သျှင် ကပျာကယာ ရှေ့တိုး၍ သမီးကို ပြောင်းချီလိုက်ပြီး ...

၂၄၀

ပျဏ်

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေလဲ မရှိတော့ပါဘူး၊ ပြောဆိုနေထိုင်တာ မှားယွင်းမှုရှိရင် ဆုံးမပါ၊ ဖေဖေလို့လဲ ခေါ်ခွင့်ပြုပါ”

“အင်း...”

ဦးဟန်သူ၏ ‘အင်း’ သံကြီးက ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘဲ သက်ပြင်းချလိုက်ခြင်းသာဖြစ်၏။

သမီးကို ဝေပိုင်ကထားရင်း သျှင်က နာခံဖို့ အသင့်ရှိနေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်မိမိပြုံးက မခိုင်းကို ဖက်ထားရာကနေ သူ့ဘက်သို့ လှည့် ကြည့်လာကာ ...

“ယောက္ခမဖြစ်နေကာမှပဲ မင်းက ဘယ်လိုခေါ်ချင်သေးလို့လဲ၊ ငါ့သမီးလေးကို သုံးနှစ်လောက်ဝှက်ထားပြီး ခုကျမှ ခွင့်ပြုပါ၊ ခွင့်လွှတ် ပါနဲ့ ...ဟွန်း...”

ခွင့်လွှတ်တတ်သူတိုင်း ငြိမ်းချမ်းကြလေသည်။

ပရိသတ်အတွက်

ထာဝရ

ဝေဖန်အကြံပြုစာများကို

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ်(၃၉)၊ ၄၄ လမ်း၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်သို့

ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ပျဏ်

ရွှေသမင်စာပေ

BURMESE
CLASSIC
.com